

B
BIBLIOTECA POLIROM

P.G. Wodehouse

Greșeala
lordului Emsworth

POLIROM

P.G. WODEHOUSE

**GREȘEALA
LORDULUI
ELSWORTH**

CASTELUL BLANDINGS

*

Pelham Grenville Wodehouse s-a născut în 1881 la Guildford. A studiat la Dulwich College. După o scurtă perioadă în care a lucrat ca funcționar de bancă în cadrul Hong Kong and Shanghai Bank, se dedică în totalitate carierei de jurnalist și scriitor, vânzându-și povestirile diverselor publicații. Se căsătorește în 1914; în 1955 devine cetățean american. În cele peste o sută de cărți ale sale a descris ca nimeni altul viața idilică de provincie a englezilor din epoca edwardiană. Celebre printre scrierile sale sînt cele două serii: seria Castelului Blandings, proprietatea lordului Emsworth, înconjurat de grădini feerice, unde sosesc mereu impostori și mai tot timpul se fură câte ceva, și seria majordomului Jeeves, personaj mult mai inteligent decît stăpînul său, Bertie Wooster, care rezolvă în moduri extrem de ingenioase și de hilare problemele celor din jurul său. Adevărate capodopere umoristice, romanele lui Wodehouse au fost traduse în peste treizeci de limbi (inclusiv în japoneză și în arabă), în anul 1944, tirajele operelor sale depășiseră deja cinci milioane de exemplare, moment după care nimeni nu a mai putut să le numere. În Statele Unite, în Rusia și în multe țări europene există chiar cluburi pentru studierea operei lui P.G. Wodehouse. A scris și versuri pentru mai multe comedii muzicale de succes, pe muzica lui George Gershwin, Cole Porter și Irving Berlin. În 1975, cu cîteva săptămîni înainte de a muri, Wodehouse a primit titlul de Cavaler pentru serviciile aduse Imperiului

Britanic.

Greșeala lordului Emsworth (apărut în 1915 sub titlul de *Something Fresh*) este primul roman din seria Castelului Blandings. Proprietarul acestuia, distratul lord Emsworth, își însușește din greșeală un scarabeu, piesa cea mai valoroasă din colecția americanului J. Preston Peters, declanșând un lanț de situații trăsnite. Falși servitori, încurcături amoroase și personaje bizare mișună la tot pasul, surprinzându-ne neconținut cu replicile lor savuroase și peripețiile lor aiuritoare.

Cuprins

Prefață	5
I.....	9
II.....	26
III.....	39
IV.....	85
V.....	98
VI.....	152
VII.....	168
VIII.....	181
IX.....	201
X.....	217
XI.....	253

Prefață

Când această carte a fost publicată prima dată – în urmă cu cincizeci și trei de ani¹ –, scriitorii din America se împărțeau în două categorii bine definite: Grangurii, care colaborau regulat la *Saturday Evening Post*, și Janghinoșii sau Scursurile, care credeau că a dat norocul peste ei dacă publicau vreo povestire în *Munsey's*, *Popular* sau în alte reviste de duzină. Eram deja, de vreo cinci ani, un membru privilegiat al celei de-a doua categorii când am scris primele cuvinte din *Greșeala lordului Emsworth*.

La mijlocul romanului m-am căsătorit (și am rămas așa de atunci) cu un înger sub formă umană care avea șaptezeci și cinci de dolari. Fiindcă am reușit să economisesc cincizeci, stăteam destul de bine din punct de vedere financiar, dar simțeam nevoia de mai mulți bani și, prin ceea ce și acum socotesc că a fost un adevărat miracol, i-am obținut. Agentul meu, care trebuie că era cel mai optimist dintre optimiști, a trimis lucrarea la *Saturday Evening Post*, și George Horace Lorimer, vestitul editor al revistei, a cumpărat-o s-o publice în foileton și mi-a plătit suma uluitoare de 3 500 de dolari pentru ea, adică șapte sute de sovereigni² sclipitori de aur, cât făceau pe vremea aceea. Am înțepenit de uimire. Întotdeauna știusem vag că există pe lume 3 500 de dolari, dar niciodată nu mă așteptasem să-i ating. Pe atunci, dacă aveam o sută de dolari în plus, mă gândeam că o duc bine.

---

¹ Romanul a fost publicat în 1915, iar această prefață a fost scrisă de autor pentru prima ediție din Penguin Books, apărută în 1979 (n.tr.).

² Veche monedă britanică, valorând o liră (n.tr.).

Am trăit mereu cu impresia că Lorimer trebuie să fi devenit brusc generos în momentul în care a văzut titlul. Povestirile mele din revistele de duzină fuseseră semnate „P.G. Wodehouse”, dar *Greșeala lordului Emsworth* era de PELHAM GRENVILLE WODEHOUSE și sunt convins că acest lucru l-a binedispus.

În zilele acelea, în America, un scriitor, dacă nu avea trei nume, era ca și cum ar fi umblat în pielea goală. Era pe vremea lui Richard Harding Davis, James Warner Bellah, Margaret Culkin Banning, Earl Der Biggers, Charles Francis Coe, Norman Reilly Raine, Mary Roberts Rinehart, Clarence Budington Kelland și Orison Swett – da, zău, nu glumesc – Marden. Evident, un editor cu capul pe umeri ca Lorimer nu putea să lase să-i scape printre degete un Pelham Grenville Wodehouse.

Sincer vorbind, dacă m-ar întreba cineva dacă îmi plac numele Pelham Grenville, i-aș mărturisi că nu. În momentele mele de tristețe mi se pare că nu există altele mai vulgare. Îmi amintesc că la botez am protestat vârtos când le-a rostit preotul, dar el s-a ținut tare. „Și acum, a zis el cu hotărâre după ce a așteptat o pauză între țipetele mele, te numesc Pelham Grenville.”

Știu că mi-au pus numele astea după nașul meu și nu m-am ales cu nimic de la el în afară de o cănuță de argint pe care am pierdut-o în 1897. Nu bănuiam pe atunci câte foloase o să trag de pe urma acestei etichete îngrozitoare treizeci și patru de ani mai târziu. (S-ar putea ține teorii moralizatoare pe această temă, dar mai bine o lăsăm moartă acum. Mai târziu, poate.)

Greșeala lordului Emsworth a fost prima din ce-aș putea numi – și chiar o s-o fac – *Poveștile Castelului Blandings*. De atunci am mai scris nouă romane și mai multe povestiri despre acest conac impunător din Anglia. Și aș vrea să-l avertizez pe orice tânăr scriitor care intenționează să se apuce de române în serie să fie foarte atent la datele despre locul unde se derulează acțiunea. Când am scris *Greșeala*

---

lordului Emsworth, m-am grăbit să plasez Castelul Blandings în Shropshire, fiindcă mi-am petrecut cele mai fericite zile ale copilăriei lângă Bridgnorth, fără să țin cont de faptul că, pentru a ajunge în inima comitatului Shropshire, mergi patru ore cu trenul (cel puțin pe vremea mea. Fără îndoială că până acum Căile Ferate Britanice au reușit să scurteze mult perioada de timp). Asta înseamnă că personajele nu puteau să se repeadă la Londra și să se întoarcă în aceeași după-amiază, lucru esențial în cărțile de tipul celor pe care le scriu eu. Mi-ar fi prins mai bine să aleg Kent sau Sussex.

Mai mult, am scris *Greșeala lordului Emsworth* în 1914 și, pentru că nu mi-am dat seama că este un început, nu un sfârșit, și pentru că am vrut ca lordul Emsworth să fie bătrân, am afirmat că a fost la Eton în anii '60 ai secolului al XIX-lea. Acum pare penibil, fiindcă, deși nu se presupune că al nouălea conte ar fi la prima tinerețe, nici nu vreau să îl înfățișez ca pe un centenar.

Oamenii mă întrebă tot timpul... ei bine, ieri m-a întrebat cineva... dacă îmi compun personajele după persoane reale. Nu. Niciodată nu am făcut asta, cu excepția lui Psmith. Seamănă mai mult sau mai puțin cu Rupert D'Oyly Carte, fiul fondatorului Teatrului Savoy. A fost coleg de școală cu un văr de-al meu care mi-a povestit întâmplător despre monoculul său, hainele lui imaculate și obiceiul său de a răspunde pe un ton nazal de fiecare dată când un profesor îl întreba ce mai face: „Sîhnt dhin ce îhn ce mhai slab, domnule”. Imediat mi-am dat seama că am dat peste o comoară și l-am trântit pe hârtie (cam în 1908). Dar nici unul dintre personajele din Blandings nu-și datorează existența altcuiva în afară de mine. I-am inventat pe toți de unul singur.

Deseori am simțit că viața la Blandings este extrem de plăcută, dacă nu pentru lordul Emsworth și porcul lui, atunci măcar pentru oaspeții de la Castel. Cei mai sportivi pot să călărească, să vâneze sau să pescuiască și,

bineînțeles, să taie frunză la câini sau să smulgă buruieni. Mereu m-am abținut să descriu mâncarea de acolo, fiindcă n-am vrut să le plouă-n gură prea abundent cititorilor mei, dar acum pot mărturisi că este dintre cele mai gustoase și că prezența majordomului Beach îi mai adaugă niscaiva savoare, mai ales că acesta nu uită niciodată să aducă tava cu băuturi în sufragerie la ora 9,30.

Se poate considera că singurul lucru care amenință liniștea traiului de la Blandings este apariția constantă a impostorilor. La Blandings mișună impostorii la fel cum în alte case mișună șoarecii. Până acum am povestit peripețiile a șase dintre ei și n-am nici un dubiu că or să mai fie și alții în viitor.

Nu sunt sigur cine mai e porcarul Împărătesei³, acum că La Simmons a plecat. Aș putea să greșesc, dar am senzația vagă că se va dovedi a fi ultimul din lungul șir de impostori. A venit vremea să mai apară unul. Fără cel puțin un impostor din capul locului, Castelul Blandings n-ar mai fi Castelul Blandings.

P.G. Wodehouse

---

³ Împărăteasa, un porc adulat de lordul Emsworth în câteva romane.

I

Într-o dimineață senină de primăvară, soarele își revărsa razele jucăușe asupra Londrei. În Piccadilly, căldura să părea să se topească în sufletele automobiliștilor și pietonilor deopotrivă, molipsindu-i cu zburdălnicia sa, așa încât conducătorii de autobuze glumeau cu călătorii; până și buzele șoferilor se arcuiău în zâmbete binevoitoare. Polițiștii fluierau în post și funcționarii în drum spre serviciu. Cerșetorii încercau să-i convingă pe necunoscuți să poarte povara întreținerii lor cu o vigoare plină de optimism. Era o dimineață fericită.

La ora nouă fix, poarta din strada Arundell de la numărul 7A din Leicester Square se deschise și un tânăr păși afară.

Dintre toate locurile din Londra care ar putea fi numite văgăuni nu există nici unul care să se potrivească mai bine descrierii decât strada Arundell din Leicester Square. Dacă te plimbi în partea de nord a pieței, chiar pe lângă intersecția cu Piccadilly, nici măcar nu observi gangul care dă în micuța fundătură.

Zi și noapte șuvoiul uman se scurge pe lângă el ignorându-l. Strada Arundell are mai puțin de patruzeci de metri lungime. Și, deși aici există două hoteluri, ele nu sunt de prima mână. Locul nu e altceva decât o văgăună.

Strada Arundell are forma unui clondir din piatră în care se ține vinul italianesc cel mai ieftin. Gâtul îngust, care dă în Leicester Square, se deschide brusc într-o curte mică. Hotelurile ocupă două laturi ale curții. Pe a treia se află o clădire cu camere de închiriat pentru nevoiași. Această clădire este mereu amenințată cu demolarea în numele

---

progresului, pentru a face loc altui hotel, însă destinul o ocolește de fiecare dată și, după toate probabilitățile, va continua să se înalțe în același loc multe generații de acum încolo.

Camerele de închiriat sunt de mărime medie, cu patul pitit în timpul zilei în spatele unui paravan uzat. Mai conțin o masă, un fotoliu, un scaun, un birou și o cadă rotundă din tablă care, ca și patul, se ascunde privirii după ce își îndeplinește rolul. Și poți să închiriezi o astfel de cameră, cu micul dejun inclus, pentru cinci dolari pe săptămâna.

Ashe Marson procedase întocmai. Închiriase o cameră de la etajul al doilea.

Cu douăzeci și șase de ani înainte ca această povestire să înceapă, se născuse fiul reverendului Joseph Marson și al soției sale Sarah, în Much Middlefold, Salop. Acest fiu, botezat Ashe, după numele unui unchi bogat, care mai târziu îi trăsese pe sfoară lăsându-și banii unor societăți filantropice, a pornit la timpul potrivit spre Harvard pentru a studia teologia. Din consemnările anelor colegiului, reiese că el nu a prea studiat cine știe ce teologie, în schimb a reușit să alerge o milă în patru minute și jumătate și o jumătate de milă la o viteză corespunzătoare, iar cercetările lui în domeniul artei săriturii în lungime s-au bucurat de aprecierea tuturor.

A obținut multe onoruri pentru Oxford la atletism și a încântat mii de oameni câștigând alergările de o milă și pe cele de o jumătate de milă doi ani la rând în fața universității Cambridge la Queen's Club. Din nefericire, fiind prea ocupat cu altele, a omis să mai și învețe câte ceva și clipa despărțirii de Harvard l-a surprins pe Ashe fără nici o calificare. Însă, fiindcă izbutise totuși să capete un soi de diplomă, suficientă pentru a-i conferi titlul de „Licențiat în Litere” și, dându-și seama că-i poți păcăli pe unii din când în când, a participat la concursuri și a dobândit mai multe posturi de profesor particular. Economisind câțiva bănuți cu ajutorul acestei îndeletniciri

---

îngrozitoare, Ashe s-a dus la Londra și s-a apucat de jurnalism. După doi ani de succes moderat, el a luat legătura cu editura Mammoth.

Editura Mammoth, care deține controlul mai multor ziare importante, a câtorva săptămânale și a altor publicații, nu disprețuiește banii funcționarului de rând sau ai băiatului de serviciu. Una dintre multele ei afaceri profitabile este tipărirea unei serii ieftine de povestiri polițiste și de aventuri. Aici își găsi și Ashe locul potrivit. Peripețiile detectivului Gridley Quayle, atât de populare pentru o anumită categorie a publicului cititor, au fost opera lui. Până la venirea lui Ashe și a domnului Quayle, seria *Cutezanța britanică* fusese scrisă de multe mâini și prezentase aventurile multor eroi, dar patronii văzuseră în Gridley Quayle întruchiparea perfecțiunii, așa că Ashe primise misiunea să conducă singur întreaga ediție lunară. De atunci el se întreținea din salariul prăpădit pe care îl primea în schimbul eforturilor sale.

Așa se face că, în această dimineață de mai, Ashe se găsea în strada Arundell din Leicester Square.

Era un tânăr înalt, bine făcut și într-o bună formă fizică, cu ochii limpezi și bărbia voluntară. Se îmbrăcase cu pantaloni de flanel, tricou și pantofi sport cu talpa de cauciuc. Închise ușa de la intrare după el, ținând într-o mână o pereche de măciuci, iar în cealaltă o coardă pentru sărituri.

După ce inspiră și expiră aerul dimineții într-un mod solemn și calculat pe care un observator inițiat l-ar fi recunoscut ca fiind acea respirație adâncă, științifică, atât de populară în ziua de azi, lăsă jos măciucile, își potrivi coarda și începu să țopăie.

Dacă te gândești cu cât de multă îndârjire respinge Londra, asemenea celorlalte metropole, exercițiile fizice lipsite de motivație practică sau scop imediat, atunci nu poți decât să te minunezi de dezinvoltura cu care tânărul se încumeta să le practice. Legile care guvernează sportul

---

în Londra sunt foarte bine definite. Poți să alergi, dacă alergi după o pălărie sau după un autobuz. Poți să sari, dar numai dacă te ferești din calea unui taxi sau dacă nu vrei să calci pe o coajă de banană. Însă dacă alergi pentru că vrei să-ți dezvolți plămâni sau dacă sari fiindcă îți face bine la ficat, atunci Londra te pedepsește zeflemitoare. Te împresoară și te arată cu un deget disprețuitor.

Cu toate acestea, strada Arundell suporta acum spectacolul fără să crâcnească. La vest, proprietarul hotelului Previtali stătea sprijinit de perete cu mintea goală; la nord, proprietarul hotelului Mathis se rezemă de clădire evident negândindu-se la nimic. Chiar dacă la ferestrele hotelurilor mai apăreau din când în când chipurile angajaților, nici măcar unul dintre ei nu-și lăsă treaba ca să-l ia peste picior pe Ashe. Până și copilașii care se zbenguiau prin curte uitară să-l batjocorească, iar o pisică de prin partea locului se frecă în continuare de balustradă fără a catadicsi să-i arunce vreo privire.

Ashe oferea o adevărată lecție de răbdare și perseverență.

Cu trei luni în urmă, când închiriasse camera din față de la etajul al doilea, la numărul 7A, Ashe Marson își dăduse seama că, dacă nu renunță la exercițiile de dimineață, care deveniseră o a doua natură a sa, sfidează legile nescrise ale Londrei și devine ținta batjocurii tuturor londonezilor. Nu șovăi prea mult. Sportul era catehismul lui. În materie de exerciții fizice se considera habotnic. Se decise să înfrunte Londra.

Prima dată când a apărut în strada Arundell îmbrăcat în tricou și pantaloni de flanel, abia își învărti măciucile o dată în jurul capului, că și atrase atenția următorului public:

- a) doi taximetriști (dintre care unul beat);
  - b) patru chelneri din hotelul Mathis;
  - c) șase chelneri din hotelul Previtali;
  - d) șase cameriste din hotelul Mathis;
  - e) cinci cameriste din hotelul Previtali;
-

- f) proprietarul hotelului Mathis;
- g) proprietarul hotelului Previtali;
- h) un măturător;
- i) unsprezece haimanale fără ocupație;
- j) douăzeci și șapte de copii;
- k) o pisică.

Toți au răs – chiar și pisica – fără să se poată opri. Taximetristul beat îl porecli pe Ashe „jocheul săltăreț”. Dar Ashe a continuat să-și învârtă măciucile.

O lună mai târziu – ca să vezi ce înseamnă perseverența – publicul se redusese la douăzeci și șapte de copii. Mai râdeau, dar fără convingerea răsunătoare pe care le-o inspiraseră adulții.

Iar acum, după trei luni, vecinii, acceptându-l cu tot cu exerciții fizice ca pe un fenomen natural, nu-i mai acordau nici o atenție.

În această dimineață aparte, Ashe Marson parcă țină cu și mai multă vigoare ca de obicei. Și asta fiindcă își dorea să alunge prin extenuare fizică micul drăcușor al nemulțumirii care își mijise colții încă de când se dăduse jos din pat. Mai ales primăvara se pogoară asupra noastră dorința de a ne schimba viața, iar acum era o dimineață de primăvară foarte plăcută, una dintre acele dimineți când în aer plutește un sentiment de anticipare – o senzație că lucrurile sigur nu vor continua să se deruleze cu aceeași veche monotonie cotidiană, o presimțire că are să ni se întâmple ceva romantic și emoționant. Într-o asemenea dimineață ai să vezi bătrânei dolofani care zburdă învârtindu-și energic umbrelele în aer și o notă ascuțită de optimism se insinuează în fluierăturile comisionarilor când viața le apare înaintea ochilor în toată splendoarea și bogăția ei.

Dar vântul de primăvară din sud-est mai aduce și remușcări. Spiritul de aventură care plutește în aer ne învăluie sufletul și atunci ne regretăm tinerețea irosită.

Ashe pășise exact așa. În vreme ce sărea coarda deveni

---

conștient de dorința de a fi studiat mai mult în facultate pentru a se putea ocupa cu ceva mai bun decât să scornească povestiri pe bandă rulantă pentru o editură haină. Niciodată până acum nu mai fusese atât de sigur că se săturase până în gât de rutină în care căzuse. Gândul că, după micul dejun, trebuie să se așeze la birou și să născocoască o nouă aventură a lui Gridley Quayle îl pălea în moalele capului aidoma unei lovituri cu ceea ce ziarele numesc mereu „un obiect contondent”.

Țopăitul nu-i aducea nici o alinare. Aruncă coarda și înșfăcă măciucile.

Nici ele nu-l mulțumiră. Se gândi că trecuse multă vreme de când nu-și mai făcuse exercițiile Larsen. Poate ele vor izbuti să-l vindece.

Mai demult, un gentleman pe nume Larsen, locotenent în armata daneză, în urma studiului aprofundat al anatomiei umane, a elaborat o serie de exerciții. La ora actuală, peste tot în lume, discipolii lui își împletesc trupurile formând bucle și noduri în conformitate cu liniile punctate din planșele admirabilei sale cărți. De-a lungul și de-a latul continentului, în fiecare zi, mâini și picioare se contorsionează cu miile din punctul A spre punctul B, iar mușchii fleșcăiți capătă consistența cauciucului din colonii. Exercițiile Larsen sunt ultimul răcnet în sport. Pun în mișcare fiecare tendon din corp. Asigură o circulație vioaie a sângelui. Te fac capabil, dacă perseverezi, să dobori un bou dintr-o singură lovitură.

Dar sunt lipsite de demnitate. Într-adevăr, când le vezi pentru prima oară și fără vreun avertisment prealabil, ți se par deosebit de comice. Singurul motiv pentru care regele Henric al Angliei, al cărui fiu s-a înecat împreună cu Corabia Albă, n-a mai zâmbit niciodată, a fost pentru că locotenentul Larsen nu-și inventase încă admirabilele exerciții.

Atât de natural, atât de indiferent în neobrăzarea sa devenise Ashe în răstimpul celor trei luni, datorită

---

succesului său în a face populația din vecini să îl privească cu îngăduință, încât nu-i trecu deloc prin cap, în vreme ce își contorsiona subit trupul sub forma unui tirbușon, conform îndrumărilor de la exercițiul întâi din cartea locotenentului, că făcea ceva hazliu. Și purtarea celor din jur părea să-i justifice încrederea. Proprietarul hotelului Mathis îl privea fără nici un zâmbet. Proprietarul hotelului Previtali părea chiar în transă dacă te luai după interesul pe care îl manifesta. Angajații hotelului își continuau imperturbabili treburile. Copiii păreau orbi și surzi. Pisica de vizavi își arcuia spatele pe lângă balustradă, ignorându-l.

Dar, chiar în vreme ce se deșuruba, reluându-și poziția firească, un râset limpede și muzical despică liniștea dimineții chiar în spatele lui. Pluti odată cu briza și îl plesni ca un glonte.

Cu trei luni în urmă Ashe ar fi socotit firesc acest râset și nu s-ar fi simțit stânjenit, dar lungă lui insensibilitate la ridicol îi zdruncinase convingerile. Se răsuci dintr-o săritură, roșu la față de rușine.

Peste pervazul ferestrei de la camera din față, la etajul întâi al imobilului de la numărul 7A, stătea aplecată o fată. Razele soarelui de primăvară se hârjoneau în părul ei auriu și îi luminau ochii de un albastru strălucitor fixați asupra persoanei în tricou și pantaloni de flanel cu o fascinație amuzată. În timp ce se răsucea, râsul ei îl fulgeră încă o dată.

Timp de aproape două secunde, cei doi se priviră ochi în ochi. Apoi ea dispăru în cameră.

Ashe se simți înfrânt. Cu trei luni în urmă ar fi putut să rădă de el și un milion de fete în timpul exercițiilor de dimineață fără a-l determina să renunțe. Astăzi un stingher și neajutorat râset ironic fusese de ajuns să-l demoralizeze. Măhnirea pe care exercițiile începuseră să o izgonească îl copleși din nou. Nu mai avea chef să continue. Adunându-și posomorit ustensilele, se întoarse în cameră unde o baie

---

rece nu reuși să-i trezească entuziasmul.

Micul dejun, inclus în chirie și servit de doamna Bell, proprietara imobilului de la numărul 7A, nu era un ospăț desfătător. Când Ashe isprăvi de înghițit cât putu din oul prăjit împrăștiat în farfurie, cicoarea numită blasfemiator cafea și slănina carbonizată, disperarea îl prinse zdravăn în ghearele ei. Iar când se sili să se așeze la masă și să încerce să plăsmuiască noile peripeții ale detectivului Gridley Quayle, sufletul îi gema de durere.

Cu râsetul melodios răsunându-i în urechi, se simți cuprins de dorința de a nu se fi gândit niciodată la Gridley Quayle, care să nu fi devenit niciodată un erou pentru pătura de jos a publicului cititor britanic, iar ca el personal să fi fost mai bine mort.

Alianța spurcată dura de peste doi ani și lui Ashe i se părea că Gridley își pierde umanitatea cu fiecare lună. Detectivul era încrezut și pe deplin inconștient de faptul că numai un noroc chior îl făcea să descopere câte ceva. Să depinzi de cineva ca Gridley Quayle pentru a-ți câștiga traiul era ca și cum ai fi fost legat cu cătușe de un monstru hidos.

În această dimineață, pe când stătea și își mestecă creionul, Ashe simțea cum ura lui față de Gridley Quayle atinge culmi nebănuite. Se deprinsese ca mai întâi să se gândească la un titlu bun și apoi să scrie povestirea care să i se potrivească.

Și peste noapte, într-un moment de inspirație, scrijelise pe un plic cuvintele:

AVENTURILE BAGHETEI MORȚII.

Și, cu dezgustul mofluz al unui vegetarian care descoperă o coropișniță în salată, se uita acum la el.

Titlul i se păruse promițător noaptea trecută, plin de nenumărate posibilități. Încă îl mai atrăgea într-un mod aparte, dar acum, că venise momentul să scrie povestirea, defectele titlului începeau să iasă la iveală.

Ce era o baghetă a morții? Sună bine, dar ce *era* de fapt? Nu poți scrie o povestire despre o baghetă a morții fără să știi ce reprezintă o baghetă a morții și, invers, dacă te-ai gândit la un titlu atât de fermecător, nici nu poți să-l azvârli la gunoi.

Ashe își răvăși părul și mușcă furios din creion.

Apoi se auzi o bătaie în ușă.

Ashe se răsuci în scaun. Asta era ultima picătură. Îi spusese de douăzeci de ori doamnei Bell că nu trebuie să fie deranjat dimineața sub nici un motiv. I se părea cumplit să îndure ca munca să-i fie întreruptă într-un asemenea mod. Ashe își recapitulă în minte câteva urări de bun venit.

— Intră! behăi el și se pregăti de luptă.

Pe ușă intră o fată, fata de la etajul întâi, fata cu ochi albaștri, care răsese de el când își făcea exercițiile Larsen.

2

Mai multe motive au contribuit la proasta impresie pe care Ashe a lăsat-o în primele momente ale întâlnirii. În primul rând se așteptase ca pe ușă să intre proprietara, care avea cam un metru treizeci și cinci, iar apariția cuiva de un metru șaptezeci făcuse ca întregul univers înconjurător să i se evapore temporar din minte. În al doilea rând, anticipând venirea doamnei Bell, își schimonosise trăsăturile într-o grimasă fioroasă și nu era lucru ușor să o preschimbe într-un zâmbet primitiv atât de repede. Și, în ultimul rând, un individ care stă de jumătate de oră în fața unei foi de hârtie pe care scrie

AVENTURILE BAGHETEI MORȚII,

încercând să-și dea seama ce poate fi o baghetă a morții, nu-și poate controla prea bine reacțiile.

În concluzie, pentru aproape jumătate de minut, Ashe se comportă într-un mod cu totul absurd. Își dădu ochii peste cap și miorlăi. Un specialist în boli nervoase, dacă ar fi fost de față, l-ar fi diagnosticat pe loc fără a mai avea nevoie de alte investigații. Abia după ceva timp îi trecu prin cap să se ridice de pe scaun. Iar când o făcu, saltul cu răsucire pe care îl execută semăna foarte tare cu un exercițiu Larsen.

Nici fața nu se simțea mai puțin stânjenită. Dacă Ashe ar fi fost mai calm, ar fi remarcat după roșeața din obraji că nici ea nu găsea situația mai puțin jenantă. Dar, fiindcă femeile își recapătă echilibrul mai repede decât bărbații, fata a fost aceea care a vorbit prima.

— Mă tem că te-am deranjat.

— Nu, nu! spuse Ashe. O, nu, deloc, deloc, nu, o, nu, deloc, nu! Și ar fi ținut-o așa mult timp dacă fata nu ar fi vorbit din nou.

— Voiam să-mi cer scuze pentru purtarea mea dezgustătoare de adineauri când am râs de dumneata. A fost o tâmpenie din partea mea și nu știu de ce am făcut-o. Îmi pare rău.

În ciuda nenumăratelor înfăptuiri ale ei, știința nu a izbutit încă să descopere ce replică trebuie să dea un tânăr aflat în situația oribilă în care o fată drăguță își cere scuze de la el. Dacă nu spune nimic, atunci pare ursuz și răutăcios. Dacă spune ceva, indiferent ce, se face de râs. În vreme ce șovăia între aceste două opțiuni, lui Ashe îi căzu sub ochi foaia de hârtie pe care o studiase atâta timp.

— Ce este o baghetă a morții?

— Poftim?

— O baghetă a morții.

— Nu înțeleg.

Conversația delirantă i se păru prea absurdă lui Ashe. Izbucni în râs. Un moment mai târziu și fata făcu la fel. Și imediat nu se mai simțiră deloc stânjenți.

— Presupun că mă crezi țăcănit, zise Ashe.

— Ai dreptate, spuse fata.

— Păi, cred că aș fi înnebunit dacă nu ai fi intrat dumneata.

— De ce?

— Încercam să scriu o povestire polițistă.

— Mă întrebam dacă nu ești cumva scriitor.

— Și dumneata scrii?

— Da. Ai citit vreodată *Bârfa de acasă*?

— Niciodată.

— Te felicit. Este un ziar oribil – numai modele de croitorie și sfaturi în dragoste. Eu scriu o povestire pe săptămâna sub diferite pseudonime. În fiecare apare câte un duce sau câte un conte. Îl urăsc din suflet.

— Îmi pare rău pentru tine, dar ne-am abătut de la subiect, zise Ashe cu hotărâre. Ce este o baghetă a morții?

— O baghetă a morții?

— O baghetă a morții.

Fata se încruntă, meditănd.

— Păi, fără doar și poate, este un băț sfânt din abanos furat dintr-un templu indian și despre care se spune că îl omoară pe cel care o are în stăpânire. Eroul pune mâna pe ea și preoții îl urmăresc și îi trimit mesaje amenințătoare. Ce altceva ar putea fi?

Ashe nu-și putu reține admirația.

— Ești un geniu!

— O, nu!

— Un geniu absolut. Acum m-am dumirit. Eroul îl cheamă pe Gridley Quayle, nătărăul ăsta îngâmfat rezolvă misterul bazându-se pe câteva coincidențe bizare, și uite așa mi-am terminat treaba pe încă o lună.

Ea îl privi cu interes.

— Ești autorul povestirilor cu Gridley Quayle?

— Nu-mi spune că ai citit vreuna!

— Nu! Dar le publică aceeași editură care editează și *Bârfa de acasă* și uneori îi văd coperta când aștept în anticameră să mă primească editoarea.

Ashe se simți ca și cum se întâlnește cu cel mai bun prieten din copilărie pe o insulă pustie. Aveau într-adevăr ceva în comun.

— Și dumneata publici la Mammoth? Păi atunci suntem tovarăși de suferință! Ar trebui să fim prieteni. Vrei să fim prieteni?

— Aș fi încântată.

— Hai să dăm mâna, să stăm jos și să vorbim puțin despre noi.

— Dar te rețin de la muncă.

— O faptă caritabilă.

Ea se așeză. Așezatul pe un fotoliu este o mișcare simplă, dar, ca orice alt gest, poate fi un indiciu al firii celui care îl face. Ashe se simți încântat de performanța fetei. Nu se așezase pe marginea fotoliului, ca și cum ar fi fost gata să plece în orice moment, dar nici nu se scufundase în el de parcă s-ar fi pregătit să petreacă un weekend acolo. Se

---

comportă în această situație neconvențională cu o siguranță dezinvoltă pe care el nu putea să n-o admire enorm. N-o fi fost rigidă etichetă în strada Arundell, însă o fată care locuiește în camera din față la primul etaj ar putea fi scuzată dacă ar ezita și ar manifesta surprindere la invitația de a-i face confidențe unui tânăr de la etajul al doilea pe care îl cunoaște numai de câteva minute. Dar pe cei care trăiesc cu bani puțini în orașe mari îi leagă un fel de masonerie.

— N-ar trebui să facem prezentările? zise Ashe. Sau ți-a spus doamna Bell cum mă cheamă? Apropo, nu stai de multă vreme aici, nu?

— M-am mutat alaltăieri. Însă numele dumitale, având în vedere faptul că scrii despre Gridley Quayle, este Felix Clovelly, nu-i așa?

— Dumnezeu mare, nu! Cu siguranță nu crezi că l-ar putea chema pe cineva Felix Clovelly! Asta este numai gluga sub care îmi ascund rușinea. Numele meu adevărat este Marson, Ashe Marson. Dar al tău?

— Valentine, Joan Valentine.

— Îmi spui povestea vieții tale sau mai întâi o încep eu pe a mea?

— Nu știu dacă am ce să povestesc.

— Ei, hai!

— Păi, asta-i adevărul!

— Mai gândește-te puțin. S-o luăm de la început. Te-ai născut!

— Da.

— Unde?

— În Londra.

— Vezi că ne înțelegem până la urmă? Eu m-am născut în Much Middlefold.

— Mi-e teamă că n-am auzit de el.

— Ciudat. Eu cunosc destul de bine orașul tău natal. Dar încă n-am reușit să fac vestit numele locului meu de baștină. De fapt, am dubii că o să reușesc vreodată. Încep

---

să-mi dau seama că sunt un ratat.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și șase.

— Ai numai douăzeci și șase de ani și te consideri un ratat? Cred că este o rușine să spui asta.

— Și ce crezi că e un bărbat de douăzeci și șase de ani care trăiește doar din scrierea povestirilor cu Gridley Quayle – un întemeietor de imperii?

— De ce te ocupi numai cu asta? De ce nu încerci și altceva?

— Ce anume?

— De unde să știu? Orice. Privește în jur, domnule Marson, te afli în cel mai mare oraș din lume și șansa unei aventuri practic țipă la tine din toate părțile.

— Cred că sunt fudul de-o ureche. Singura persoană care țipă la mine este doamna Bell când îmi cere chiria.

— Citește ziarele. Caută la mica publicitate. Sunt convinsă că o să găsești ceva mai devreme sau mai târziu. Nu te afunda în mocirlă. Fii îndrăzneț. Profită de următoarea ocazie, indiferent care ar fi ea.

Ashe dădu din cap.

— Nu te opri, zise el. Continuă. Îmi dai elan.

— Dar de ce vrei ca o fată ca mine să-ți dea elan? Cu siguranță e suficient că te afli în Londra. Poți găsi mereu câte ceva nou, nu-i așa? Ascultă, domnule Marson. Trăiesc pe picioarele mele de cinci ani – nu mă întreba de ce. De atunci am lucrat într-un magazin, am bătut la mașină, am urcat pe scenă, am fost angajată ca guvernantă, am fost și cameristă...

— Ce? Cameristă?

— De ce nu? Mi-am îmbogățit experiența. Și pot să te asigur că e mai bine să fii cameristă decât guvernantă.

— Cred că știu ce vrei să zici. Am fost și eu profesor particular o dată. Presupun că guvernanta este echivalentul feminin. Întotdeauna m-am întrebat ce ar fi spus generalul Sherman despre această ocupație având în

---

vedere ușurința cu care privea un simplu război. Și era distractiv să fii cameristă?

— Destul de distractiv. Și mi-a oferit prilejul să studiez aristocrația și obiceiurile lor, ceea ce m-a făcut să ajung autoritatea recunoscută a *Bârfei de acasă* în materie de duci și conți.

Ashe trase adânc aer în piept – de data aceasta însă nu o respirație științifică, ci una admirativă.

— Ești nemaipomenită!

— Nemaipomenită?

— Adică ai curaj!

— O, da. Încerc. Am douăzeci și trei de ani și încă n-am realizat nimic important, dar cu siguranță că nu simt nevoia să stau cu mâinile în sân și să mă consider o ratată.

Ashe făcu o grimasă.

— Bine, bine, zise el. M-am prins!

— Asta am și vrut, spuse Joan calmă. Sper că nu te-am plictisit cu autobiografia mea, domnule Marson. Nu cred că sunt un exemplu prea strălucit, dar mie îmi place acțiunea și urăsc lăncezeală.

— Ești absolut minunată! zise Ashe. Ești un adevărat curs uman de eficiență, asemenea reclamelor de pe ultima copertă a revistelor care încep cu cuvintele: „Tinere, câștigi suficient?” și care au dedesubt o imagine cu un prăpădit holbându-se cu jind la scaunul șefului. Ai putea să înviorezi și o meduză.

— Dacă am izbutit să te încurajez...

— Cred că asta a fost a doua insultă, zise Ashe meditativ. Ei bine, o merit. Da, ai reușit să-mi dai energie. Mă simt un alt om. E ciudat că mi-ai apărut chiar acum în cale. Nici nu-mi aduc aminte de când nu m-am mai simțit atât de nervos și amărât că azi-dimineață.

— Din cauza primăverii.

— Probabil. Simt nevoia să fac ceva măreț și primejdios.

— Păi, dă-i bătaie. Văd că ai pe masă *Morning Post*. Ai apucat să-l citești?

— L-am răsfoit.

— Dar n-ai citit pagina de anunțuri, nu? Citește-o. Ai putea găsi exact ceea ce te interesează.

— Bine. Dar cunoștințele mele în materie de mică publicitate se rezumă la faptul că sunt pline de filantropi care vor să-ți dea cu împrumut orice sumă între zece și o sută de mii de lire numai în schimbul unei chitanțe scrise de mină. Oricum o să arunc o privire.

Joan se ridică în picioare și îi întinse mâna.

— La revedere, domnule Marson. Ai de scris povestirea aceea polițistă, iar eu trebuie să mă gândesc până diseară la una cu un duce, așa că trebuie să plec. Zâmbi. Am ajuns departe față de punctul din care am plecat, dar pot să repet ceea ce am spus deja. Îmi pare rău că am răs de dumneata azi-dimineață.

Ashe îi strânse mâna emoționat.

— Mie nu. Poți să râzi de mine ori de câte ori simți nevoia. Îmi place să se râdă de mine. Păi, când mi-am început exercițiile de dimineață jumătate de Londra obișnuia să vină și să se tăvălească de răs pe trotuar. Acum nu mai sunt o atracție și asta mă face să mă simt singur. Sunt douăzeci și nouă de exerciții Larsen și dumneata ai văzut numai o parte din primul. Ai făcut atât de mult pentru mine, încât, dacă aș putea să-ți fiu de folos și să te ajut să-ți începi ziua cu un zâmbet, m-aș simți mândru. Exercițiul numărul șase este comic fără să fie vulgar. O să încep cu el mâine dimineață. Îți mai recomand și exercițiul unsprezece. Nu-l pierde.

— Prea bine. Deocamdată la revedere.

— La revedere.

Și ea plecă. Iar Ashe, tremurând de emoție, își fixă privirea pe ușa care se închisese în urma ei. Se simțea de parcă tocmai fusese trezit din somn de un șoc electric puternic.

O fată deosebită... O fată minunată... O fată extraordinară...

Chiar lângă foaia de hârtie pe care așternuse titlul luminos și sugestiv al noii povestiri cu Gridley Quayle se afla și ziarul *Morning Post*, pe ale cărui pagini de mică publicitate promisese să se uite.

Putea măcar să se apuce imediat de asta.

Moralul i se prăbuși pe dată. Aceeași veche poveste. Un anume domn Brian MacNeill, care deși nu voia să colaboreze cu minori, dorea – chiar cu nerăbdare – să se despartă de uriașa-i avere în favoarea cuiva de peste douăzeci și unu de ani o idee mai strâmtorat la pungă decât el. Acest om milostiv nu cerea absolut nici o garanție. Nici rivalii săi întru generozitate, domnii Angus Bruce, Duncan Macfarlane, Wallace Mackintosh și Donald MacNab, nu cereau vreuna. Și ei afixau o ciudată reticență în a avea de-a face cu minori, însă orice individ de vârstă adultă putea să intre pur și simplu în birou și să se servească.

În josul paginii văzu și strigătul de ajutor al unui tânăr creștin care voia o mie de lire pe loc pentru a reuși să-și încheie studiile făcând înconjurul lumii.

Ashe aruncă ziarul dezamăgit. Știuse de la început că nu avea nici un rost. Romantismul murise și nimic palpitant nu se mai întâmplă pe nicăieri.

Ridică creionul și începu să scrie *Aventurile baghetei morții*.

II

Într-o cameră de la etajul al patrulea al hotelului Guelph situat în Piccadilly, onorabilul Frederick Threepwood stătea în pat cu genunchii la gură și se gândea cu groază la ziua care-l aștepta. Avea foarte puțină minte, dar câtă avea se zvârcolea în suferință.

Tocmai își amintise.

Așa se întâmpla în viață. Te trezești simțindu-te minunat, te uiți pe fereastră, vezi soarele și îi mulțumești lui Dumnezeu pentru o zi atât de frumoasă, începi să plănuiești o masă de prânz fantastică împreună cu prietenii pe care i-ai întâlnit azi-noapte la Național Sporting Club. Și apoi îți amintești.

— Fir-ar să fie! zise onorabilul Freddie. Și după o scurtă pauză: Eram al naibii de fericit!

Pentru câteva minute rămase cufundat într-o sumbră meditație. Apoi apucă receptorul telefonului de pe masa de lângă el și ceru un număr.

— Alo!

— Alo! îi răspunse o voce plină și catifelată de cealaltă parte a firului.

— Hei! Tu ești, Dickie?

— Cine e la telefon?

— Sunt Freddie Threepwood. Auzi, Dickie amice, vreau să te văd într-o chestiune foarte importantă. Ești la birou pe la ora douăsprezece?

— Sigur. Care-i problema?

— Nu pot să-ți spun la telefon, dar e al naibii de important.

— Prea bine. Apropo, Freddie, felicitări pentru logodnă.

— Mersi, bătrâne. Mersi mult și așa mai departe, dar nu uiți să fii acolo la douăsprezece, nu? La revedere.

Puse receptorul în furcă și sări din pat pentru că tocmai auzise clanța ușii mișcându-se. Când ușa se deschise, el oferă imaginea fidelă a unui tânăr care nu mai prididește să-și facă toaleta de dimineață.

Un bărbat în vârstă, cu un chip prelung, chelie și o privire absentă, dar binevoitoare, intră. Se uită la onorabilul Freddie cu o undă de dezaprobare.

— Abia te-ai trezit, Frederick?

— Bună, tată. Bună dimineața. Sunt gata cât ai zice pește.

— Ar fi trebuit să fii treaz de două ore. E o zi superbă.

— N-o să-mi ia mai mult de un minut, tată. Doar să fac o baie și să arunc câteva haine pe mine.

Dispăru în baie. Tatăl lui se așeză pe un scaun cu vârfurile degetelor încrucișate în poală și rămase astfel nemișcat ca o întruchipare a dezaprobării și enervării înăbușite.

Asemenea multor părinți cu titlu nobiliar – cu excepția domnului Lloyd George – contele⁴ Emsworth suferise vreme îndelungată de pe urma următoarei probleme, practic singura pată pe blazonul aristocrației britanice: Ce Să Facă Cu Fiii Săi Mai Mici. Nu are nici un rost să ne ascundem după degete – în familiile aristocratice din Marea Britanie, Fiul Mai Mic nu este necesar. Poți să dezbați cu un nobil britanic ore întregi, poți să-i pomenești că, pe de o parte, o duce mult mai bine decât masculul de cod care se poate găsi în orice clipă în nefericita împrejurare de a fi chemat să întrețină o familie cu un milion de membri și poți să-i amintești că, pe de altă parte, cu fiecare copil suplimentar pe care îl capătă crește și mai mult în ochii ex-președintelui Roosevelt, și tot n-o să izbutești să-l înveselești nici un pic. El nu-și dorește Un Fiu Mai Mic.

---

⁴ Este traducerea cuvântului *earl*, titlu nobiliar între marchiz și viconte, echivalentul titlului de conte în țările europene (n.tr.).

Pe lângă faptul că nu era primul născut, și tocmai de aceea o pacoste, onorabilul Freddie își necăjise mereu tatăl în cele mai variate feluri. Conte Emsworth avea o constituție de așa natură încât nimeni și nimic nu avea puterea de a-l tulbura profund. Însă Freddie fusese mai aproape decât oricine altcineva de a reuși această performanță. În faptele sale agasante existase o anumită consecvență, o tenacitate care acționase asupra imperturbabilului lord⁵ asemenea picăturilor de apă care cad pe un bolovan. Încercările izolate de a-i zdruncina calmul ar fi rămas neputincioase, dar Freddie îi exploda bombe sub nas încă de când s-a dus la Eton.

Fusese exmatriculat de la Eton pentru că într-o noapte evadase și hoinărise pe străzile orașului Windsor purtând o mustață falsă. Fusese dat afară de la Oxford pentru că turnase cerneală în capul prodecanului de la o fereastră situată la etajul al doilea al colegiului. Petrecuse doi ani la o școală pregătitoare scumpă din Londra și fusese respins în momentul înrolării. Pe deasupra, pentru un tânăr de vârsta lui, acumulasese un număr aproape record de datorii la curse și de prieteni cu reputație îndoielnică – dintre care cei mai mulți se învârteau pe la hipodrom.

Aceste isprăvi i-ar fi pus la grea încercare chiar și pe cei mai blajini părinți. Până la urmă, lordul Emsworth pusese piciorul în prag. Fusese singura dată în decursul vieții sale când acționase cu fermitate și plin de năduful pe care îl adunase în el de-a lungul anilor. Îi opri alocația lui Freddie, îl târi cu forța acasă la Castelul Blandings și îl reținu acolo cu atâta îndârjire, încât până cu o seară în urmă, când veniseră împreună la Londra cu un tren de după-amiază, onorabilul Threepwood nu mai văzuse capitală de aproape un an.

Probabil tocmai gândul că, indiferent câte griji ascunse

---

⁵ Rang nobiliar folosit în Marea Britanie pentru un duce, marchiz, conte, viconte sau baron. Autorul folosește și acest apelativ pentru contele Emsworth (n.tr.).

---

ar fi avut, se afla iarăși în mult iubita sa metropolă, îl determină pe Freddie să izbucnească într-un cântec strident. Se stropea cu apă și făcea vocalize în același timp.

Încruntarea lordului Emsworth se accentuă. Iritat, începu să bată darabana cu degetele. Apoi sprâncenele i se destinseseră și un zâmbet împăcat îi licări pe chip. Și el își amintise ceva.

Și ce anume își amintise lordul Emsworth? Că, spre sfârșitul toamnei trecute, proprietatea de lângă Blandings fusese închiriată de către un american, un domn pe nume Peters, un bărbat care avea milioane de dolari, indigestie cronică și o fiică drăguță, Aline. Cele două familii se întâlniseră. Freddie și Aline se simțiseră atrași unul de celălalt și, cu numai câteva zile în urmă, își anunțaseră logodna. Iar pentru lordul Emsworth, dispăruse și singura problemă din această lume, cea mai bună dintre toate lumile posibile.

Din baie cântecul se auzea din ce în ce mai strident, dar lordul Emsworth îl asculta acum fără nici o tresărire. E uimitor cita alinare îți poate aduce perspectiva încântătoare de a te descotorosi de un fiu mai mic. Timp de aproape un an, fiind ținut prizonier la Blandings, Freddie îl călcase în mod constant pe nervi pe tatăl său. Blandings era un conac mare, dar nu chiar atât de mare încât întâlnirile ocazionale dintre tată și fiu să poată fi evitate. Iar în aceste ocazii, expresia de martir afișată de tânăr îl scosese din minți pe conte. Pentru lordul Emsworth, parcul și grădinile de la Blandings reprezentau o întruchipare pământească a Paradisului. Freddie, ca un leu în cușcă, bântuia prin ele cu un aer atât de disperat, încât ar fi iscat comentarii până și în Siberia.

Da, era bucuros că Freddie se logodise cu Aline Peters. Îi plăcea Aline. Îi plăcea domnul Peters. Atât de mare îi fusese ușurarea la aflarea veștii, încât aproape că simți afecțiune față de Freddie care chiar atunci își făcea apariția din baie, înfășurat într-un halat roz, constatând că indignarea

---

paternă se evaporase și că întreaga lume se afla, cum s-ar zice, la locul ei.

Cu toate acestea, el nu pierdu vremea cu îmbrăcatul. Nu se simțea niciodată în largul lui în prezența tatălui său, mereu îl apuca dorința să o ia la sănătoasa cât mai departe și cu cea mai mare viteză. Își trase pantalonii cu o asemenea vigoare încât se încurcă în ei.

În timp ce îi descurca, își aminti ceva ce până atunci îi scăpase.

— Apropo, tată, m-am întâlnit cu un vechi prieten azi-noapte și l-am invitat la Blandings săptămâna asta. Nu te superi, nu-i așa?

Pentru o clipă, bunăvoința lordului Emsworth păli. Avea o experiență bogată cu amicii lui Freddie.

— Cine e? Adu-ți, te rog, aminte că domnul Peters, Aline și aproape toate rudele tale vor fi la Blandings săptămâna asta. Dacă este cumva unul dintre...

— O, nu. Pe cinstea mea! Are o reputație strălucită. Nu e din vechea gașcă. Îl cheamă Emerson. Un tip foarte respectabil. Polițist sau așa ceva în Hong Kong. Zice că o știe bine pe Aline. A cunoscut-o pe vapor în drum spre Anglia.

— Nu-mi amintesc de vreun prieten de-al tău pe nume Emerson.

— Păi, de fapt, abia ieri l-am cunoscut. Însă e în regulă. E un tip cumsecade, să știi.

Lordul Emsworth se simțea prea mărinimos ca să ridice vreo obiecție, lucru care cu siguranță s-ar fi petrecut dacă nu ar fi fost într-o dispoziție atât de înfloritoare.

— Sigur. Să vină dacă vrea.

— Mersi, tată.

Freddie își termină toaleta.

— Ai ceva special de făcut în dimineața asta, tată? Eu mă gândesc să înfulec ceva și apoi să dau o raită prin jur. Ți-ai luat micul dejun?

— Acum două ore. Presupun că în cursul plimbării tale o

să-ți găsești timp să o vezi și pe Aline. Eu o să mă duc direct acolo după prânz. Domnul Peters dorește să-mi arate colecția lui de scarabei – parcă așa a zis.

— Ei bine, o să mă duc! Nu-ți face griji! Și dacă nu pot, o să-i dau un telefon bătrânului mai târziu ca să-l salut. Păi, eu cred că o s-o întind să halesc ceva, bine?

Câteva expresii din vocabularul lui Freddie îi scrijeliră urechile lordului Emsworth. În primul rând, nu era de acord ca unul dintre cei mai prosperi comercianți americani să fie numit „bătrânul”. În al doilea rând, atitudinea lui Freddie față de logodnică sa nu i se părea tocmai potrivită. Parcă îi lipsea orice urmă de căldură. Dar, reflectă el, se poate să nu fi fost decât o altă manifestare a Spiritului Modern. Și în orice caz nu merita să-și bată capul, așa că nu-și exprimă nemulțumirea. Imediat după ce Freddie flutură o batistă de mătase pe deasupra pantofilor, pe care mai apoi o strecură cu grijă sub mâneca, coborârea în holul principal al hotelului, unde se despărțiră – Freddie să-și ia micul dejun, iar tatăl lui să-și omoare timpul până la prânz hoinărind pe străzi. Londra îl puneă întotdeauna la încercare pe contele Emsworth. Sufletul său rămânea la țară, iar orașul nu îl fascina cu nimic.

2

La etajul unei clădiri de pe una dintre străzile care cotesc brusc de la Ștrand înspre digul Tamisei, există o ușă căreia i-ar fi prins bine un strat de vopsea și pe care se află probabil cea mai modestă și mai puțin ostentativă firmă din Londra.

Pe sticla murdară sunt scrise cuvintele:

R. Jones.

Atât și nimic mai mult.

Situată între o ușă garnisită din belșug cu inscripția „Compania de Exploatare a Plantațiilor de Cauciuc Sarawak și Noua Guinee. Director General, Jno. Bradbury-Eggleston” și o altă ușă aparținând societății anonime „Minele de Rubine Bhangaloo”, firma semăna cu o viorea cuibărită printre orhidee.

R. Jones

E austeră în simplitatea ei. Când o privești, te întrebi, asta dacă ai timp să privești și să te întrebi astfel de lucruri, cine ar putea fi de-alde Jones și ce soi de afaceri învârte cu o asemenea discreție sfielnică.

De fapt, aceste speculații au trecut și prin mințile suspicioase ale Scotland Yard-ului, care la un moment dat a manifestat un interes deloc de neglijat pentru R. Jones. Însă, cu excepția faptului că vindea și cumpăra curiozități, se îndeletnicea cu pariurile în timpul sezonului de curse și împrumuta uneori sume de bani, Scotland Yard-ul nu aflase prea multe despre domnul Jones și, în prezent, nu-i mai acorda nici o atenție. Nu că cei din Scotland Yard s-ar fi considerat mulțumiți de rezultat. Mai curînd, buimăciți.

Bănuiala că R. Jones se ocupă, printre altele, și cu depozitarea de bunuri furate încă mai stăruia, dar dovezile se lăsau așteptate.

Avea R. Jones grijă de asta. Se îndeletnicea cu o mulțime de lucruri, pentru că era una dintre cele mai ocupate persoane din Londra, însă cel mai bine se pricepea să facă dispărute dovezile împotriva lui.

După teoria dăruită lumii de colegul meu de breaslă, William Shakespeare, care spune că indivizii sfrijiți, cu aer de înfometate, sunt periculoși și că bărbații rotofei și mieroși, cu pielea lucioasă, care își petrec nopțile dormind, sunt inofensivi, R. Jones ar fi trebuit să fie deasupra oricărei bănuieli. Cu siguranță era cel mai gras bărbat din partea de centru-vest a Londrei. Ca o minge rotundă de carne, horcăia când urca scările, lucru care se întâmpla foarte rar de altfel, și dărdăia ca gelatina când vreun prieten lipsit de tact, vrând să-i atragă atenția, îl bătea pe neașteptate pe umăr. Însă aceasta se întâmpla chiar mai rar decât urcatul scărilor pentru că în anturajul lui R. Jones se știa că nimic nu e mai urât și nu încalcă mai vârtos eticheta decât să bați pe neașteptate pe cineva pe umăr. N-aveai decât, spuneau ei, să-i lași pe cei plătiți de guvern să o facă.

R. Jones avea în jur de cincizeci de ani, părul grizonat, un ten cu o tentă vineție, era jovial cu prietenii și poate mai jovial cu cunoștințele întâmplătoare. Amicii cei mai apropiați pretindeau invidioși că jovialitatea sa față de cunoștințele întâmplătoare, cu precădere față de tinerii nobili, cu portofele pline și creiere minuscule, îi aducea multe sute de lire pe an. Exista ceva în aparența sa familiară și în maniera sa veselă care ademenea un anumit soi de tineri. Spre norocul lui, aceștia erau tocmai cei cu resurse materiale.

Freddie Threepwood îi căzuse în mreje în timpul scurtei perioade pline de peripeții petrecute la Londra. Se cunoscuseră pentru prima dată cu ocazia Derbyului și de

---

atunci, pentru el, la fel ca pentru mulți tineri de teapa lui, R. Jones ocupa poziția de mentor, filozof și prieten.

Tocmai de aceea, la ora douăsprezece fix a acestei zile de primăvară, Freddie bătu delicat cu bastonul în geamul mat de la ușa lui R. Jones și manifestă o nemărginită satisfacție și ușurare când îi deschise chiar proprietarul.

— Măi să fie! zise R. Jones bucuros. Ia uite cine a venit! Fermecătorul viitor ginerică în persoană!

R. Jones, la fel ca și lordul Emsworth, era încântat că Freddie urma să se însoare cu o fată drăguță și plină de bani. Subita întrerupere a robinetului prin care cursese șuvoiul de bancnote din alocația lui Freddie îl lovise din plin. Desigur, mai avea și alte surse de venit, dar puține la fel de inepuizabile și atât de ușor de convins cum fusese Freddie în zilele sale prospere.

— Fiul risipitor, zău așa! Revine la locul de baștină după atât timp irosit! Parcă au trecut ani de când nu te-am văzut, Freddie. Babacul tău a pus piciorul în prag, nu? Și ți-a oprit alocația. Mare păcat! Presupun că lucrurile s-au mai liniștit de când s-a anunțat logodnă, nu?

Freddie se așeză ronțăind nefericit măciulia bastonului.

— Păi, de fapt, Dickie amice, nu cred că ai putea să zici asta, zău așa, spuse el. Lucrurile stau cam la fel. Am izbutit să scap de la Blandings o noapte pentru că babacul a trebuit să vină la Londra, dar trebuie să mă întorc cu trenul de trei. Iar în ceea ce privește banii, nu pot să storc nici un sfaț de la el. De fapt, sunt în găleată rău de tot și tocmai de asta am venit la tine.

Chiar și indivizii rotofei și joviali au momentele lor de descurajare. Chipul lui R. Jones se întunecă și diverse remarce intermitente despre cât de grele erau vremurile pentru el și despre pierderile de la bursă începură să i se prelingă printre buze. Așa cum descoperise și Scotland Yard-ul, R. Jones dădea uneori bani cu împrumut, însă niciodată unor tineri năpăstuiți de soartă ca Freddie.

— O, știi, nu vreau să-ți cer bani, se grăbi Freddie să

explice. De fapt, chiar am reușit să pun mâna pe cinci sute de lire în dimineața asta. Ar trebui să fie de ajuns.

— Depinde pentru ce, zise R. Jones, redevenind ca prin minune amabil.

Un gând îi trecu prin cap, cum că lumea era plină de fraieri. Își dorea să-l cunoască pe cel care fusese atât de nechibzuit încât să-i împrumute onorabilului Freddie cinci sute de lire. Rar întâlnești asemenea filantropi.

Freddie își pipăi buzunarul, scoase o tabacheră și extrase din ea o tăietură dintr-un ziar.

— Ai auzit despre săracul Percy? Cazul ăla din ziare – îl știi, nu?

— Percy?

— Știi tu, lordul Stockheath.

— A, cazul ăla de nerespectare a promisiunii? Știi chiar mai multe decât crezi. Mă aflu tocmai atunci în sala de judecată. R Jones emise un chicotit jucăuș. E un prieten de-al tău? Ți-e văr? Ar fi trebuit să-l vezi în boxa acuzaților în timp ce Jellicoe-Smith îl interoga! A fost cea mai comică scenă pe care am văzut-o! Și scrisorile lui către fată! Le-au citit cu voce tare în instanță. Dintre toate...

— Gata, bătrâne! Dickie amice, te rog! Știi totul. Am citit rapoartele. L-au făcut pe săracul Percy să arate ca un prostovan.

— Păi, nu ei, ci natura l-a plăsmuit așa. Însă mă văd obligat să afirm că ei au desăvârșit opera naturii. Aș putea zice că vărul tău Percy se simțea ca un pui jumulit.

Un spasm de durere străbătu chipul golit de expresie al onorabilului Freddie. Se foi în scaun.

— Dickie bătrâne, mi-aș dori să nu vorbești așa. Mă faci să mă simt ca dracu'.

— De ce? E chiar atât de bun prieten cu tine?

— Nu. Problema e, of, Dickie prietene, și eu sunt în aceeași oală cu săracul Percy.

— Ce!? Ai fost dat în judecată că ți-ai încălcat vreo promisiune?

— Nu... încă. Uite, îți povestesc totul. Îți amintești de spectacolul din Piccadilly de anul trecut numit *Fata din Dublin*? Era o fată în cor.

— Erau mai multe, știu că le-am remarcat.

— Nu, eu vorbesc de o anumită fată – o fată pe nume Joan Valentine. Partea proastă e că nici nu ne-am cunoscut.

— Vino-ți în fire, Freddie. Care e necazul?

— Păi, nu-ți dai seama? Mă duceam din două în două zile la spectacol și m-am îndrăgostit nebunește de fata asta...

— Fără s-o cunoști?

— Da, știi, eram cam nătăfleț pe atunci.

— Ei, nu! făcu R. Jones mărinos.

— Probabil că eram, altfel nu m-aș fi purtat așa, nu crezi? Ei, și cum spuneam, i-am scris niște scrisori fetei ăsteia în care îi spuneam cât de mult o iubesc și – și...

— Că îi propui să se mărite cu tine?

— Hă?

— Zic, îi propuneai să se mărite cu tine?

— Nu-mi aduc aminte. Probabil. Eram îndrăgostit lulea.

— Și cum de n-ai cunoscut-o niciodată?

— N-a vrut să se întâlnească cu mine. N-a vrut nici să ia prânzul cu mine. Nici măcar nu mi-a răspuns la scrisori, doar mi-a trimis vorbă prin Johnnie, portarul. Și apoi...

Glasul lui Freddie se stinse. Își vârî măciulia bastonului în gură, bătăindu-se ca un apucat.

— Și apoi? se interesă R. Jones.

O roșeață puternică apăru pe fața tânără a lui Freddie. Ochii i se rostogoliră dintr-o parte în alta. După o pauză lungă, bolborosi un singur cuvânt aproape de neînțeles:

— Poezii!

R. Jones zvâcni de parcă trupul lui rotofei ar fi fost străbătut de un curent electric. Ochii mici îi sclipiră poznaș.

— I-ai dedicat poezii!

— Grămezi, bătrâne, grămezi! gemu Freddie.

Panica îl făcu să izbucnească într-un șuvoi de cuvinte.

— Acum vezi în ce m-am băgat? Probabil că fata a păstrat scrisorile. Nu-mi amintesc dacă am cerut-o în căsătorie sau nu; dar oricum are suficiente date să treacă la acțiune – mai ales după ce bătrânul Percy a fost ușurat de o grămadă de bani și a adus la modă, ca să zic așa, procesele pentru încălcarea promisiunilor. Și acum, când a apărut anunțul de logodnă, sunt sigur că va trece la treabă. Probabil că aștepta să se întâmple una ca asta. Nu vezi că are toate atuurile? Nu ne putem permite să se ajungă la proces. Poeziile alea sigur îmi vor face praf căsnicia. S-ar putea să fiu nevoit să emigrez sau mai știu eu ce! Naiba știe ce o să mi se întâmple acasă. Babacul m-ar ucide! Așa că vezi în ce porcărie am intrat, Dickie bătrâne?

— Și ce vrei să fac eu?

— Păi, să o găsești pe fată și să pui mâna pe scrisori, nu? Nu pot să mă duc eu fiindcă sunt sechestrat acolo la țară. Și în plus, nici n-aș ști ce să fac în situația asta. Numai cineva cu mult bun-simț și putere de convingere ar ști.

— Mersi pentru compliment, Freddie, dar îmi închipui că în acest caz îți trebuie ceva mai mult decât simpla putere de convingere. Ai pomenit ceva mai devreme de cinci sute de lire?

— Uite-i aici, bătrâne, în bancnote. I-am adus special pentru asta. O să te ocupi tu de restul? Crezi că o să reușești cu cinci sute de lire?

— O să încerc.

Freddie se ridică și pe chip i se lăți un zâmbet timp. Există oameni care au însușirea de a inspira încredere unor confrăți de-ai lor, cu toate că altora le inspiră exact contrariul. Scotland Yard-ul o fi avut dubii serioase în privința lui R. Jones, dar Freddie îl consideră foarte îndatoritor și de nădejde. Îi scutură mâna de câteva ori

---

emoționat.

— E nemaipomenit din partea ta, bătrâne! zise Freddie. Îți las totul în grijă. Scrie-mi imediat ce rezolvi problema, da? Pa, amice, și mersi mult!

Ușa se închise. R. Jones rămase pe loc, degetele sale mângâind cu voluptate bancnotele foșnitoare. Un sentiment de fericire absolută îi încălzea trupul. Nu era sigur că avea să-și ducă la bun sfârșit misiunea și, ca să fie cinstit, nici nu se frământa din pricina asta. Era însă foarte sigur că cerul se deschisese pe neașteptate și îi aruncase cinci sute de lire în poală.

III

Contele Emsworth stătea în pragul ușii de la sufrageria spațioasă a Clubului Seniorilor Conservatori privindu-i cu o vagă bunăvoință pe cei aproape două sute de seniori conservatori care, zdrăngănind prelung furculițele și cuțitele, se îndeletniceau cu luatul prânzului. Ar fi putut poza pentru Statuia Amabilității. Ochii lui de un albastru deschis străluceau prietenoși prin lentilele ochelarilor; zâmbetul unui om împăcat cu întreaga omenire îi arcuia buzele subțiri; chelia reflectă razele soarelui, părând astfel înconjurată de o adevărată aură.

Aparent nimeni nu-l remarcase. În ultima vreme venea atât de rar la Londra, încât putea fi considerat un musafir la club și, oricum, seniorul conservator, în timpul prânzului, are prea puțin răgaz să observe ceva ce nu se găsește chiar în fața lui pe farfurie. Pentru a atrage atenția în sufrageria Clubului Seniorilor Conservatori între orele unu și două și jumătate ar trebui să fii o friptură de berbec, nu un conte.

Este foarte probabil că, lipsindu-i inițiativa de a înainta de-a lungul culoarului pentru a găsi o masă liberă, ar fi rămas pe loc mult și bine, dacă Adams, neobositul chelnerșef nu ar fi fost pe fază. Misiunea lui Adams era să se miște de colo-colo și să-i îndrume către destinație pe cei care doreau să-și mănânce prânzul, așa cum un câine St. Bernard îi salvează pe călători din zăpezile Alpilor.

Îl zări pe lordul Emsworth și se repezi să-l ajute.

— O masă, Înălțimea voastră? Pe aici, Înălțimea voastră.

Adams și-l reamintise, bineînțeles. Adams ținea minte pe toată lumea.

Lordul Emsworth îl urmă supus și aruncă ancoră la o masă din cealaltă parte a încăperii. Adams îi înmâna lista de bucate și rămase puțin cocârjat deasupra lui, asemenea Providenței.

— Înălțimea voastră nu trece prea des pe la club, deschise el discuția.

Era sarcina lui să cunoască gusturile și pretențiile tuturor celor aproape cinci mii de membri ai Clubului Seniorilor Conservatori și să-și modeleze purtarea după ele. Unora le întindea cu rezezițiune meniul, în tăcere și aproape brutal, asemenea cuiva care își dă seama că sunt anumite momente în viață mult prea solemne pentru a vorbi. Altora le plăcea să stea la palavre. Cu aceștia aborda aproape întotdeauna subiectul mâncării.

Lordul Emsworth, după ce studie lista de bucate cu o curiozitate domoală, o lăsă din mână și deveni guraliv.

— Nu, Adams. Acum vin la Londra foarte rar. Nu mă atrage deloc Londra. Satul... câmpiile... pădurile... păsările...

Ceva din partea cealaltă a camerei păru să-i atragă atenția și șirul cuvintelor i se curmă. Pentru câțva timp urmări obiectul cu un interes blajin, apoi se întoarse spre Adams.

— Ce spuneam, Adams?

— Păsările, Înălțimea voastră.

— Păsările? Ce păsări? Ce spuneam despre păsări?

— Vorbeați despre bucuriile vieții la țară, Înălțimea voastră. Ați inclus și păsările printre ele.

— O, da, da, da! O, da, da! O, da, precis. Te duci vreodată la țară, Adams?

— În general la mare, Înălțimea voastră – când îmi iau concediul anual.

Ceea ce îi atrăsese atenția în partea opusă a camerei îl prinse încă o dată în mreje. Lordul rămase absorbit de priveliște, abandonând restul problemelor lumești. Apoi ieși încă o dată din transă.

— Ce spuneai, Adams?

— Spuneam că în general mă duc la mare, Înălțimea voastră.

— Da? Când?

— În concediul meu anual, Înălțimea voastră.

— În ce?

— În concediul meu anual, Înălțimea voastră.

— Ce-i cu el?

Adams nu zâmbea niciodată în timpul serviciului – în afară de zâmbetele profesionale, adică atunci când un membru al clubului făcea o glumă. Dar acum își depozită în străfundurile respectabilei sale ființe un hohot de râs, pentru a-l împărți cu soția lui seara, acasă. Doamnă Adams nu se sătura niciodată să asculte excentricitățile membrilor clubului. Adams se gândi că astăzi avea noroc. Aștepta un mic grup de prieteni la cină și îi plăcea la nebunie să aibă un public. Nu te-ai fi gândit niciodată, când îl vedeai în timpul serviciului, dar Adams își construise o reputație solidă de comic printre cunoștințele lui, imitând anumiți membri ai clubului. Regretă că în ultimul timp avusese atât de puține prilejuri să-l studieze pe distratul conte Emsworth. Era un mare noroc că lordul apăruse azi la club – și încă în cea mai bună formă.

— Adams, cine este domnul de lângă fereastră, cel în costum maro?

— Este domnul Simmonds, Înălțimea voastră. Ni s-a alăturat anul trecut.

— N-am văzut niciodată pe cineva să ia îmbucături atât de mari. Ai mai văzut vreodată pe cineva să ia îmbucături atât de mari, Adams?

Adams se abținu să-și exprime vreo opinie, dar în interiorul lui se zvârcolea cuprins de fervoare artistică. Domnul Simmonds, mâncând, era una dintre cele mai bune numere ale sale, deși doamnă Adams înclina să protesteze din pricina faptului că dădea un exemplu prost copiilor. Acum avea privilegiul de a-l vedea pe lordul

---

Emsworth criticându-l pe domnul Simmonds și de a aduna material pentru o reprezentare cu efect dublu care, în mod sigur, avea să fie punctul culminant al serii.

— Omul acela, continuă lordul Emsworth, își sapă mormântul cu dinții. Își sapă mormântul cu dinții, Adams! Tu iei îmbucături mari, Adams?

— Nu, Înălțimea voastră.

— Perfect. Foarte chibzuit din partea ta, Adams. Foarte chibzuit din partea ta. Foarte chi... Ce spuneam, Adams?

— Despre faptul că nu iau îmbucături mari, Înălțimea voastră.

— Foarte bine. Foarte bine. Niciodată să nu iei îmbucături mari, Adams. Să nu înghiți pe nemestecate. Ai copii, Adams?

— Doi, Înălțimea voastră.

— Sper că îi înveți să nu înghită pe nemestecate. Mai târziu o să plătească pentru asta. Americanii înghit pe nemestecate când sunt tineri și își distrug stomacul. Prietenul meu american, domnul Peters, suferă îngrozitor din pricina digestiei.

Adams își coborî vocea până la o șoaptă confidențială:

— Dacă îmi iertați îndrăzneala, Înălțimea voastră – am citit în ziar –

— Despre indigestia domnului Peters?

— Despre domnișoara Peters și onorabilul Frederick. Îmi permiteți să vă felicit?

— Ha? A, da, logodna. Da, da, da! Da, precis. Da, foarte lăudabil din toate punctele de vedere. Era și timpul să capete puțin bun-simț și să se așeze la casa lui. I-am spus-o răspicat. I-am tăiat alocația și l-am făcut să stea acasă. Și asta l-a pus pe gânduri – puturosul! Eu...

Lordul Emsworth mai avea și momente de luciditate. Și cum unul dintre acestea tocmai îl străfulgerase, își dădu seama că nu vorbea singur, așa cum își închipuise, ci îi împărtășea secrete intime de familie chelnerului-șef al clubului din care făcea parte. Brusc se opri și, devenind

mai puțin binevoitor, își fixă privirea pe lista de bucate și comandă supă. Pentru un moment se simți furios pe Adams pentru că îi încurajase monologul, dar fascinantul spectacol al domnului Simmonds luptându-se cu o ditamai bucată de brânză Stilton îi acapară în totalitate mintea și uită de chelnerul-șef.

Contele redeveni amabilitatea întruchipată după ce termină de mâncat supa, iar când Adams, în cursul peregrinărilor sale, se pomeni din nou lângă masa lui, îl găsi încă o dată cu chef de pălăvrăgeală.

— Spui că ai văzut anunțul de logodnă în ziar, nu-i așa, Adams?

— Da, Înălțimea voastră, în ziarul *The Mail*. Au publicat un articol destul de mare. Și fotografiile onorabilului Frederick și ale tinerei domnișoare au apărut în *The Mirror*. Doamnă Adams le-a decupat și le-a pus într-un album fiindcă știe că Înălțimea voastră sunteți membru al clubului nostru. Dacă-mi permiteți, Înălțimea voastră, domnișoara este foarte frumoasă.

— A naibii de drăguță, Adams, și a naibii de bogată. Domnul Peters este milionar.

— Am citit în ziar, Înălțimea voastră.

— Fir-ar să fie! În America parcă toți sunt milionari. Aș vrea să știu cum reușesc. Sincer să fiu, cred că domnul Peters este un om cinstit, doar cu digestia stă prost. Obișnuia să înghită mâncarea pe nerăsuflăte. Sper că tu nu înghiți mâncarea pe nerăsuflăte, nu, Adams?

— Nu, Înălțimea voastră, sunt foarte grijuliu.

— Răposatul domn Gladstone obișnuia să mestece fiecare îmbucătură de treizeci și trei de ori. Foarte sănătos dacă nu te grăbești. Ce brânza îmi recomanzi, Adams?

— Domnii laudă gorgonzola.

— Foarte bine, adu-mi și mie. Știi, Adams, ce admir cel mai mult la americani este ingeniozitatea. Domnul Peters mi-a zis că atunci când avea unsprezece ani câștiga douăzeci de dolari pe săptămâna vânzând mentă

proprietarilor de bodegi. De ce cumpărau mentă, nu-mi aduc aminte. Domnul Peters mi-a explicat motivul și mi s-a părut atunci foarte plauzibil, dar între timp l-am uitat. Probabil pentru sos de mentă. M-a impresionat, Adams. Douăzeci de dolari, adică patru lire. Nu câștigăm patru lire pe săptămână când aveam unsprezece ani. De fapt, cred că n-am câștigat niciodată patru lire pe săptămâna. M-a impresionat ce mi-a povestit, Adams. Toți ar trebui să fim în stare să câștigăm bani... Spune-mi, Adams, mi-am mâncat brânză?

— Încă nu, Înălțimea voastră. Tocmai voiam să trimit ospătarul după ea.

— Lasă, Adams. Spune-i să-mi aducă mai bine nota de plată. Mi-am amintit că am o întâlnire. Nu trebuie să întârzii.

— Aș putea să iau furculița, Înălțimea voastră?

— Ce furculiță?

— Înălțimea voastră a pus din greșeală o furculiță în buzunarul de la haină.

Lordul Emsworth își pipăi buzunarul indicat și, cu aerul unui magician debutant, a cărui scamatorie a reușit în pofida tuturor așteptărilor sale, scoase o furculiță argintată. O privi cu surprindere, apoi se uită nedumerit la Adams.

— Adams, încep să fiu distrat. Ai mai observat să fi fost vreun pic distrat?

— Vai, nu, Înălțimea voastră.

— Păi, e al dracu' de ciudat! Nu-mi aduc deloc aminte să fi pus furculița în buzunar... Adams, vreau un taxi.

Se uită în jur ca și cum s-ar fi așteptat să găsească unul lângă șemineu.

— Portarul vă va chema unul, Înălțimea voastră.

— Într-adevăr, Adams, într-adevăr! La revedere, Adams.

— La revedere, Înălțimea voastră.

Binevoitor, lordul Emsworth se îndreptă agale spre ușă, lăsându-l pe chelnerul-șef cu sentimentul unei zile

împlinite. Adams privi aproape cu venerație după silueta care se îndepărta încet.

— Ce tip țicnit! spuse el sufletului său nemuritor.

Plutind pe străzile însozite ale Londrei în taxiul său, lordul Emsworth zâmbea mărinimos furnicarului de oameni. Era pe deplin fericit, așa cum numai un bătrân cu capul în nori, cu o sănătate excelentă și cu un venit însemnat ar putea fi. Alții erau preocupați de tot soiul de lucruri precum greve, războaie, sufragete, scăderea ratei natalității, răspândirea tot mai largă a materialismului și multe alte chestiuni similare.

Într-adevăr, grijile păreau a fi specialitatea secolului douăzeci, dar nu și a lordului Emsworth. Natura îl echipase cu o minte atât de admirabil clădită pentru a ține piept necazurilor vieții, încât, dacă un gând dezagreabil pătrundea în ea, acesta se risipea în clipa următoare. În afară de câteva lucruri esențiale cum ar fi că în sertarul de sus din dreapta al biroului se găsea carnetul lui de cecuri, că onorabilul Frederick Threepwood era un tânăr nătâng care permanent avea nevoie de constrângeri, că, dacă avea îndoieli în privința vreunui lucru, nu trebuia decât să i se adreseze secretarului său particular, Rupert Baxter – în afară de aceste lucruri elementare, nu ținea minte niciodată nimic mai mult de câteva minute.

La Eton, în anii '60, i se spunea Cap Sec.

Viața lui ducea probabil lipsă de sentimentele sublime care îl înalță pe Om la nivelul zeilor, dar era neîndoielnic o viață nespuz de fericită. Nu simțise niciodată fiorul ambiției împlinite, dar, pe de altă parte, nu cunoscuse nici chinul ambiției frustrate. După moarte, numele nu avea să-i rămână întipărit pentru eternitate în analele istoriei Angliei, dar nici nu se frământa din această pricină pentru simplul motiv că nu râvnea să dăinuiească în analele istoriei Angliei. Era probabil cea mai fericită ființă umană din acest secol al panicii și vitezei. Într-adevăr, în vreme ce taxiul îl zgâlțâia, lordul se gândea că o fată încântătoare, care nu

---

făcea parte din trupă de dans a vreunui cabaret din West End, o fată cu bani din belșug și de origine excelentă, evident într-un moment de rătăcire a minții, s-a logodit cu Freddie, și își spunea în sinea lui că în sfârșit viața era de un roz fără pată.

Mașina se opri în fața unei case vesele cu flori la ferestre. Lordul Emsworth plăti taxiul și rămase pe trotuar privind la casa cea pitorească, încercând să-și amintească de ce naiba îi spusese șoferului să-l aducă aici.

După câteva secunde de concentrare intensă, află răspunsul la ghicitoare. Aceasta era reședința din oraș a domnului Peters, iar el venise aici în urma invitației de a-i admira colecția de scarabei.

Sigur, acum își amintea. Colecția de scarabei.

Sau nu cumva de arăboi?

Lordul Emsworth zâmbi. Scarabei, bineînțeles. Nu puteai colecționa arăboi. În timp ce sună la ușă se întrebă într-o doară ce sunt scarabeii. Îl interesau cât de cât colecțiile de orice fel și se simțea încântat că are prilejul să studieze aceste obiecte, oricare ar fi fost ele.

Spera să fie o specie de pești.

2

Există pe lumea asta oameni care nu au astâmpăr niciodată, care sunt astfel clădiți încât nu-și pot găsi odihna decât în altă activitate. Acestei categorii din ce în ce mai răspândite îi aparține și domnul J. Preston Peters, tatăl Alinei, logodnica lui Freddie. Și acestui merit – sau defect – îi putea fi atribuit devotamentul lui aproape bolnav de a colecționa asemenea curiozități dezgustătoare: scarabeii egipteni.

Cu cinci ani în urmă, o criză de nervi îl adusese pe domnul Peters în fața unui specialist newyorkez.

Specialistul se îmbogățise pe seama unor cazuri asemănătoare, iar sfaturile lui erau mereu aceleași. Insistase ca domnul Peters să-și găsească un hobby.

— Ce fel de hobby? se interesă iritat domnul Peters. Stomacul tocmai începuse să-l zgândăre și nu era prea bine dispus.

Însuși cuvântul „hobby” i se părea ridicol și frivol. Hobby-ul său fusese să evite orice hobby și să se ocupe de afaceri. Lucru care, îi atrase atenția specialistul, era exact motivul pentru care tocmai completase un cec de o sută de dolari pentru o consultație. Argumentul îl impresionează pe domnul Peters. Îi dispăcea să scrie cecuri inutile și, dacă unica soluție pentru a evita această îndeletnicire însemna să-și găsească un hobby, atunci hobby să fie!

— Orice fel de hobby, spuse specialistul. Nu vă pasionează nimic în afara afacerilor?

Domnului Peters nu-i veni nimic în minte. Până și mâncarea îl interesa în ultimul timp tot mai puțin.

— Ei bine, hobby-ul meu este să colecționez scarabei, zise specialistul. De ce să nu colecționați și dumneavoastră tot scarabei?

— Fiindcă nu aș recunoaște unul nici dacă mi l-ai aduce

---

pe o tavă, spuse domnul Peters. Ce sunt scarabeii?

— Scarabeii, zise specialistul cu căldură, sunt hieroglifice egiptene.

— Și ce sunt hieroglificele egiptene? vru să știe domnul Peters.

Specialistul începu să se întrebe dacă nu ar fi fost mai bine să-l sfătuiască pe milionar să colecționeze timbre.

— Un scarabeu, spuse el, care provine din latinescul *scarabeus*, este de fapt un gândac.

— N-am să colecționez gândacii! spuse cu hotărâre domnul Peters. Urăsc gândacii. Mi-e scârbă de ei.

— Scarabeii sunt simboluri egiptene în formă de gândaci, continuă grăbit specialistul. Cea mai întâlnită varietate de scarabeu este sub formă de inel. Scarabeii se foloseau ca sigilii. Se mai foloseau de asemenea și ca mărgelile sau podoabe. Unii scarabei au inscripții care se referă la locuri, ca de exemplu „Memfis va fi întotdeauna puternic”.

Disprețul domnului Peters se schimbă pe dată într-un interes însuflețit.

— Aveți cumva vreunul din ăștia?

— Din care?

— Un scarabeu care laudă Memfisul. E orașul meu natal.

— Cred că e vorba de alt Memfis.

— Nu mai există alt Memfis în afară de cel din Tennessee, spuse domnul Peters cu mândrie patriotică.

Specialistul datora faptul că era doctor în nevroze și nu pacient nevrozat obiceiului său de a nu-și contrazice niciodată oaspeții.

— Poate doriți să aruncați o privire colecției mele. E în camera alăturată.

Și acesta a fost debutul pasiunii domnului Peters pentru scarabei. A început să colecționeze scarabei mai întâi fără nici o plăcere, în parte pentru că trebuia să-și găsească o ocupație ca să se vindece, dar în primul rând datorită unei remarce a specialistului făcută în timp ce părăsea camera.

— Cât timp mi-ar trebui să strâng atâția scarabei? se interesă domnul Peters după ce studiasse cele mai plicticoase obiecte pe care își amintea să le fi văzut vreodată și se pregătea să plece.

Specialistul era mândru de colecția lui.

— Cât timp? Ca să strângeți o colecție la fel de mare ca a mea? Ani întregi, domnule Peters. Ah, mulți, mulți ani.

— Pun pariu pe o sută de dolari că o pot strânge în șase luni!

Din acel moment, domnul Peters puse în colecționarea scarabelor tot atâta energie furibundă care-i adusese atâtea milioane de dolari și atâta indigestie. Vina scarabei cum vânează pisicile șoareci. Scormonise după scarabei în toate colțurile lumii până când, după un an, se afla în posesia unei colecții record, privită din punct de vedere cantitativ.

Aceasta marcă sfârșitul primei faze – cum s-ar zice – a laturii scarabeice a vieții sale. Adunarea scarabelor îi intrase deja în sânge, însă nu se simțea de fapt prea entuziasmat. Se gândi că venise vremea unei selecții. Chemă un expert și îl rugă să-i studieze colecția și să-i elimine pe cei pe care îi numea „morții”. Expertul își făcu treaba temeinic. După ce isprăvi, colecția se redusese doar la o duzină de specimene.

— Restul sunt practic fără valoare, explică el. Dacă vă gândiți să strângeți o colecție care să aibă vreo valoare în ochii arheologilor, eu v-aș sfătui să îi aruncați. Ceilalți doisprezece sunt buni.

— Cum adică buni? De ce unii sunt valoroși și ceilalți sunt de aruncat? Mie mi se pare că sunt la fel.

Atunci expertul, încântat, îi povesti domnului Peters ore întregi despre Regatul Nou, Regatul Mijlociu, Osiris, Ammon, Mut, Bubastis, dinastii, Keops, faraonii Hyksos, cilindri, monturi de pietre prețioase, despre Amenofis al III-lea, regina Tăia, prințesa Gilukhipa din Mitanni, lacul Zarukhe, Naucratis și Cartea Morților. Îi plăcea să

---

vorbească despre acest subiect.

După ce termină, domnul Peters îi mulțumi și se duse la baie unde își umezi tâmplele cu apă de colonie.

Această conversație îl transformă pe J. Preston Peters dintr-un colecționar superficial într-un adevărat obsedat de scarabei. Nu contează ce colecționezi. Dacă natura îți dăruiește un creier de colecționar, atunci te preschimbi într-un fanatic, indiferent ce obiecte te hotărăști să aduni. Domnul Peters colecționase dolari și începuse să colecționeze scarabei cu exact același entuziasm. Ar fi fost la fel de avântat și dacă ar fi fost vorba de fluturi sau porțelanuri vechi în caz că și-ar fi pus mintea. Însă șansa a făcut ca el să colecționeze scarabei și devenea din ce în ce mai împătimit pe măsură ce anii treceau. Încetul cu încetul ajunse să-și iubească scarabeii cu o pasiune ce o depășea pe cea pentru femei, pasiune pe care numai adevărații colecționari o cunosc. Deveni expert în aceste relicve ciudate ale unei civilizații dispărute, care pentru o vreme se menținură pe același plan cu afacerile. După ce se retrase din afaceri, pasiunea pentru scarabei puse stăpânire pe viața sa. Prețuia fiecare scarabeu din colecție la fel cum un cerșetor prețuiește aurul.

Hobby-ul domnului Peters se asemăna cu pornirea spre băutură. Începuse ca o distracție și sfârșise prin a deveni o manie.

Tocmai își admiră cu nesaț comorile când servitoarea îl anunță pe lordul Emsworth.

O curioasă formă de toleranță reciprocă – cu greu ar fi putut fi calificată drept prietenie – înflorise între cei doi bărbați atât de diferiți în aproape orice privință. Fiecare îl privea pe celălalt cu acel sentiment de uimire perpetuă pe care îl simțim față de cineva al cărui mod de viață ne este total străin. Forța și energia nervoasă a americanului îl fascinau pe lordul Emsworth. Într-un mod pur detașat, lordului Emsworth îi plăceau forța și energia nervoasă. Îl interesau. Îi părea bine că nu erau ale lui, însă se bucura

---

de ele ca spectator, asemenea cuiva care nu își dorește să fie o vacă violetă, dar care nu are nici o obiecție să se uite la una. La rândul său, domnul Peters nu mai întâlnise pe cineva aidoma contelui în lunga sa viață plină de tot soiul de evenimente. Deși văzuse atâtea la viața lui, lordul Emsworth rămânea o noutate. Fiecare reprezenta de fapt pentru celălalt un perpetuu spectacol de circ cu monștri pentru care nu se percepe taxă de intrare. Și dacă mai era nevoie de vreun lucru ca să cimenteze relația lor, acel ceva n-ar fi putut fi decât faptul că amândoi colecționau câte ceva.

Hobby-urile lor nu semănau deloc, la fel cum nici ei nu se asemănau. Așa cum am mai spus, stilul de a colecționa al domnului Peters era selectiv, încrâncenat și entuziast. Lordul Emsworth, în schimb, manifesta aceeași dezlănare binevoitoare care marca fiecare aspect al vieții lui. În muzeul Castelului Blandings găseai tot felul de curiozități mai mult sau mai puțin valoroase. Nu exista nici o temă principală, locul era de fapt o prăvălie de vechituri pentru amatori. Alături de o biblie Gutenberg, pentru care unii colecționari ar fi licitat fără limită, se afla un glonte luat de pe câmpul de bătălie de la Waterloo sau un ordin de plată emis de o firmă din Birmingham pentru uzul turiștilor. Toate însemnau la fel de mult pentru proprietarul lor.

— Dragă domnule Peters, spuse lordul Emsworth radios, intrând în cameră, sper că n-am întârziat, am mâncat la club.

— Te-aș fi invitat la prânz aici, zise americanul, dar știi cum e cu mine. I-am promis doctorului că le dau ierburilor și semințelor lui o șansă și mă descurc doar dacă sunt singur sau numai eu cu Aline. Dar să stau și să mă uit cum mănâncă altcineva mâncare adevărată ar fi prea mult.

Lordul Emsworth suspină înțelegător. Suferințele digestive ale altora îi atingeau o coardă sensibilă. Cum el însuși era un mare mâncău, își închipuia ce simte domnul Peters.

— Îngrozitor, spuse el.

Domnul Peters schimbă subiectul:

— Aceștia sunt scarabeii mei.

Lordul Emsworth își îndreptă ochelarii, iar zâmbetul cald îi dispăru de pe față, fiind înlocuit de o privire decisă. Un regizor de film ar fi recunoscut imediat acea privire. Lordul Emsworth manifesta interes – interes pe care înțelesese încă din primul moment că trebuie să-l simuleze. Pentru că, în timp ce domnul Peters începu să vorbească, instinctul îi susurase la ureche că urma să se plictisească așa cum niciodată în viața lui nu se mai plictisise.

Putem zice orice despre aristocrația engleză, că poartă cravate roșii și ia parte la ședințele socialiștilor, dar nu putem să negăm că, în anumite situații de criză, culoarea sângelui tot își spune cuvântul. Un nobil englez veritabil, mai mult decât oricine pe lume, se poate plictisi până când intră în rigiditate cadaverică fără să o arate. Din adolescență, lordul a fost obișnuit să stea prin conace englezești de la țară unde, deși caii îl plictiseau de moarte, nu putea să nu-și însoțească zilnic gazdă în vizitele matinale pe la grajduri și să pretindă că-i place. Această educație spartană i-a prins foarte bine mai târziu.

Era o delectare să vezi politețea fermă, dar îndurerată, cu care lordul Emsworth acceptase rolul dificil de a asculta un monomaniac dizertând despre subiectul lui favorit. Minteia îi zbură departe, dar de la începutul discursului emitea la intervale regulate câte un „Aha!” melodios, care părea să fie tot ce dorea domnul Peters de la el.

Domnul Peters, în calitate de orator, se avânta în explicații chiar cu mai multă energie ca de obicei. Era exhaustiv și extenuant deopotrivă. Nu se poticni defel. Vorbi despre Regatul Nou, Regatul Mijlociu, Osiris și Ammon; se dezlănțui amintind de Mut, Bubastis, dinastia, Keops, faraonii Hyksos, cilindri, monturi de pietre prețioase și deveni pe alocuri aproape poetic povestind despre regina Tăia, prințesa Gilukhipa din Mitanni, lacul Zarukhe,

Naucratis și Cartea Morților.

Timpul trecea...

— Priviți-l pe acesta, lord Emsworth.

La fel cum, în timp ce sucești pe toate părțile în minte un proiect de afaceri sau rumești gânduri de iubire și deodată te lovești de un stâlp, întorcându-te la realitățile vieții cu un șoc zguduitor, lordul Emsworth zvâcni, clipi și reveni cu picioarele pe pământ. Mintea îi hălăduise în depărtare – la șaptezeci de mile distanță – în serele plăcute și grădinile umbrite ale Castelului Blandings. Reveni la Londra unde își regăsi gazdă care îi întindea cu un aer de mândrie reverențioasă un obiect mic și spălăcit.

Îl luă și îl privi. Se pare că asta se și aștepta de la el. Până acum toate merseseră șnur.

— Aha! zise el.

Acest cuvânt binecuvântat se potrivea oriunde. Îl repetă încântat de prezența lui de spirit.

— Un Keops din dinastia a patra, spuse domnul Peters fremătând de emoție.

— Poftim?

— Un Keops din dinastia a patra.

Lordul Emsworth începu să se simtă ca un cerb hăituit. Nu putea să continue la nesfârșit să spună „Aha!” și, cu toate acestea, ce putea să zică despre mica ciudățenie care semăna cu o gănganie scârboasă?

— Extraordinar! Un Keops!

— Din dinastia a patra!

— Vai de mine! A patra dinastie!

— Ei, ce credeți despre ăsta?

La drept vorbind, lordul Emsworth nu avea nici o opinie despre el și se întreba cum să-și exprime părerea într-un mod diplomatic, când Providența, care are grijă de cei buni, îl salvă printr-o ciocănitură în ușa.

În urma cârâitului belicos al domnului Peters, o servitoare intră în cameră.

— Nu vă supărați, domnul Threepwood dorește să

vorbească cu dumneavoastră la telefon, domnule.

Domnul Peters se răsuci înspre oaspetele său:

— Scuzați-mă un moment.

— Sigur, zise recunoscător lordul Emsworth. Precisi! Neapărat.

Ușa se închise după domnul Peters. Lordul Emsworth rămase singur.

Pentru câteva clipe stătu pe loc fără a manifesta vreo dorință de a se deplasa. Dar domnul Peters nu reveni imediat. Sunetul vocii lui se auzea din depărtare. Lordul Emsworth se îndreptă agale spre fereastră și privi afară.

Soarele încă mai strălucea puternic pe strada tăcută. De cealaltă parte a drumului creșteau copaci. Lordului Emsworth îi plăceau copacii și îi privi aprobator. Apoi, de după colț apăru un vagabond care împingea un cărucior plin cu flori.

Flori! Gândurile lordului Emsworth se năpustiră înapoi la Blandings asemenea unor porumbei călători. Flori! Îi dăduse sau nu instrucțiuni lui Thorne, grădinarul-șef, cu privire la hortensiile acelea? Presupunând că uitase, putea oare să se bazeze pe Thorne că o să fie îndeajuns de inteligent să facă ce trebuie?

Lordul Emsworth începu să-și facă griji în privința grădinarului-șef Thorne.

Deveni conștient de o bâzdăganie mică și ciudată care se afla în mâna lui. O studie pentru o clipă. Nu îi spunea nimic. Probabil era ceva, numai că nu-și amintea ce anume.

O vâri în buzunar și se reîntoarse la gândurile sale.

3

În jurul orei la care lordul Emsworth lua taxiul să se întâlnească cu domnul Peters, două persoane stăteau la o masă pe colț în restaurantul Simpson's din Ștrand. Una dintre ele era o fată scundă, drăguță și liniștită de vreo douăzeci de ani, iar cealaltă un tânăr voinic, cu o mustață mică și o claie de păr roșu sârmos, având pe chip o expresie hotărâtă și în același timp plină de adorație. Fata se numea Aline Peters, iar tânărul George Emerson. El lucra, după cum spusese Freddie, ca polițist sau așa ceva în Hong Kong. Adică era locțiitorul comandantului poliției din acel loc îndepărtat. În prezent se afla în permisie ca să-și viziteze familia. Avea o față pătrată și fermă, cu o bărbie dâră și voluntară.

În Londra există tot felul de restaurante, unele care te fac să te simți la Paris, altele care te fac să dorești să fii acolo. Există adevărate palate în Piccadilly, camere de tortură bizare în Soho sau hale ciudate unde se fabrică mâncare în Oxford Street și Tottenham Court Road. Există restaurante specializate în otrăvuri sau restaurante specializate în amestecuri grețose de legume. Dar există un singur Simpson's.

Simpson's, din Ștrand, e unic. Aici, dacă poftește, englezul se poate ghiftui contra sumei derizorii de jumătate de dolar. Zeul grăsimii a luat acest loc sub oblăduirea sa. Aici totul îți inspiră un confort durabil. Pastori de țară în vizită la Londra pentru conferința anuală a clericilor vin aici pentru a îngurgita o masă tradițională care să îi țină sătui până la următoarea conferință anuală a clericilor. Tați și unchi cu fiii sau nepoții de mina se reculeg la Simpson's, blagoslovind în tăcere mintea geniului care a fondat acest loc, pentru că numai aici tinerii se pot sătura complet, precum șerpia boa, la un preț moderat. Sufragetele

---

militante vizitează restaurantul pentru a se înzdrăveni după ultima lor grevă a foamei.

Este un loc plăcut, liniștitor și prietenos. Un templu odihnitor al mâncării. Nu tu orchestrează stridentă care să te silească să înfuleci vită în ritm de dans. Nu tu culoar central care să-ți atragă atenția asupra nou-veniților. Aici stai la masă, singur cu mâncarea în față, în vreme ce preoți înveșmântați în alb împing cărucioare aburinde încoace și încolo, mereu gata să-ți reîmprospăteze proviziile.

Împrăștiati peste tot – unii la mese mari, alții la mese mici – se află cucernicii, având acea privire țeapănă și dârza specifică englezului în timpul prânzului, peștelui mâncător de oameni al ex-președintelui Roosevelt sau soldătoiuului din armata americană.

Conversația nu înflorește la Simpson's. Numai doi dintre cei prezenți arătau oarece înclinație către discuții. Aceștia erau Aline Peters și însoțitorul ei.

— Fata cu care ar trebui să te însori este Joan Valentine, spuse Aline.

— Fata cu care o să mă însor este Aline Peters, zise George Emerson.

În chip de răspuns, Aline ridică de jos o revistă, deschizând-o la o pagină și întinzându-i-o peste masă.

George Emerson se uită scârbit la revistă. Pe pagină se aflau două fotografii. Una o înfățișa pe Aline, iar în cealaltă apărea un june molâu și țopârlan purtând pe figură acea expresie sticloasă și scâlâmba pe care toți tinerii englezi o adoptă în fața aparatului de fotografiat.

Sub una dintre poze scria: „Domnișoara Aline Peters, care în iunie se va căsători cu onorabilul Frederick Threepwood”, iar sub cealaltă „Onorabilul Frederick Threepwood, care în iunie se va căsători cu domnișoara Aline Peters”. Deasupra fotografiilor trona explicația: „Viitoare nuntă internațională. Fiul contelui Emsworth se însoară cu o moștenitoare americană”. Într-un colț se afla un cupidon învelit în steagul american cu arcul îndreptat

---

către tânăr. În colțul celălalt, alt cupidon, învesmântat într-un steag britanic spilcuit, țintea înspre Aline.

Editorul adjunct își făcuse bine treaba. Nu fusese deloc ambiguu. Ce intenționase să-i comunice cititorului era că domnișoara Aline Peters din America se va mărita cu onorabilul Frederick Threepwood, fiul contelui Emsworth. Și exact aceeași impresie o căpăta și cititorul de rând.

Însă George Emerson nu era un cititor de rând. Strădania adjunctului nu-l impresiona.

— Nu trebuie să crezi tot ce vezi în ziare, spuse el. Și ce fac copiii ăștia grași în costume de baie?

— Sunt cupidoni și trag în noi cu micile lor arcuri, George, o idee drăguță și originală.

— De ce cupidoni?

— Cupidon este zeul dragostei. Văd că nu te-ai dus niciodată la școală la seral.

— Ce legătură are dragostea cu asta?

Aline devoră tacticos un cartof prăjit.

— Tu vrei de fapt să mă necăjești, zise ea, și cred că e foarte urât din partea ta. Știi prea bine că îți poate fi fatal să te enervezi la masă. Faptul că mâncă fiind prost dispus i-a dat peste cap digestia tatălui meu. George, domnul acela drăguț și rotofei își împinge căruciorul încoace. Fă-i semn și roagă-l să-mi mai dea niște berbec.

George privi posomorât în jur.

— De ce oare toți arată la fel în Londra? zise el. Mulți mi-au spus că o să mi se pară că toți chinezii seamănă între ei. Nu există nici un chinez în Hong Kong pe care să îl confund cu altcineva. Dar indivizii ăștia... Privirea îi hoinări prin încăpere, apoi se fixă pe un tânăr trupeș de la o masă vecină, care fusese inițial cauza prediciei lui fiindcă îi amintise de onorabilul Freddie Threepwood. Se încruntă amenințător la tânărul nevinovat care își mânca fericit plăcinta cu pește. Îl vezi pe tipul ăla în costum gri? zise George. Observi ce mutră tâmpă are? Vezi ce sticloși îi sunt ochii? Dacă omul ăla l-ar păli cu o măciucă în scăfârlie pe

Freddie, l-ar lega și ar apărea la biserică în locul lui, ai putea să-mi spui cu mâna pe inimă că ai remarca diferența? Haide, recunoaște, n-ai spune mai curînd „O, Freddie, ce bine arăți!” și ai participa la ceremonie fără nici o suspiciune?

— Nu seamănă deloc cu Freddie. N-ar trebui să-i zici pe nume. Nici nu-l cunoști.

— Ba da. Chiar mai mult decât atât, m-a rugat personal să îl tutuiesc. „La dracu’, amice, nu-mi mai spune Threepwood! Sunt Freddie pentru prieteni!” Astea au fost exact cuvintele lui.

— George, inventezi.

— Absolut deloc. Ne-am întîlnit aseară la Național Sporting Club. Porky Jones a boxat cu Eddie Flynn douăzeci de runde. Am pariat trei la unu pentru Eddie. Freddie, care stătea lângă mine, a pus la bătaie cinci dolari. Și dacă mai vrei o dovadă că tipul e bătut în cap, ascultă mai departe! Și un țânc ar fi putut să vadă că Eddie domina. După aceea am devenit prieteni la cataramă și mi-a spus că amicii adevărați ca mine îl tutuiesc. Am înțeles că sunt un adevărat tovarăș pentru că trebuie să mai aștept banii. Problema e, mi-a explicat el, că babacul lui i-a tăiat afurisita de alocație.

— George, tu încerci să mă faci să-l disprețuiesc și nu cred că e prea frumos din partea ta.

— Cum adică să te fac să-l disprețuiești? Nu vreau așa ceva. Eu îți spun doar câteva lucruri. Știi foarte bine că nu-l iubești și că n-o să te măriți cu el, ci cu mine.

— De unde știi că nu-l iubesc pe Freddie?

— Dacă poți să te uiți în ochii mei și să-mi spui că-l iubești, las baltă absolut tot, îmbrac un costum de paj și îți țin la nuntă trena rochiei în drum spre altar. Ei, ce zici?

— Ai vorbit și l-ai lăsat pe chelner să-mi scape, spuse Aline.

George făcu semn preotului binevoitor care își mina căruciorul înspre ei. Aline îndrumă disecția pieptului de

berbec prin cuvinte și gesturi.

— Poftă bună! spuse Emerson cu răceală.

— Chiar așa, George, chiar așa. Ce carne excelentă se găsește în Anglia!

— Mi-aș dori să fii mai simțitoare. Nu vreau să stau aici și să discut despre mâncare.

— Dacă ai fi în locul meu nici tu n-ai vorbi despre altceva. Dieta îi face foarte bine drăguțului de el, dar uneori îmi pare rău că tata nu mai mănâncă orice. Nu știi ce înseamnă pentru o fată sănătoasă să trăiască numai cu semințe și ierburi.

— De ce trebuie să faci asta? izbucni Emerson. Îți spun eu, Aline, ești ridicolă când vine vorba de tatăl tău. Firește, nu vreau să spun nimic rău despre el, dar...

— Continuă, George. Nu te sfii. Spune ce vrei.

— Prea bine. O să fiu direct. Știi foarte bine că îți lași tatăl să te terorizeze. Nu spun că ar fi vina ta, a lui sau a altcuiva. E doar un fapt. Presupun că-i o chestie de temperament. Tu ești supusă, el e autoritar și profită de asta. Pentru început să vorbim despre mâncare. Tatăl tău are stomacul bolnav și trebuie să se hrănească numai cu semințe, banane și alte chestii similare. De ce îi permiți să te oblighe să faci la fel?

— Nu e vorba de asta. Nu mă obligă, eu vreau să-l încurajez, să-i arăt că se poate. Dacă n-aș rezista, tatăl meu și-ar pierde imediat toată hotărârea, ar renunța și s-ar destrăbăla cu *pâté de fois gras* și homar. Iar apoi ar trece prin chinuri îngrozitoare. Ce lucru cumplit, George, că tata are un apetit de adolescent și o digestie de Rockefeller. Luate separat n-ar fi atât de rele, dar împreună sunt teribile.

George, descumpănit dar perseverent, își relua atacul.

— Bine, dacă te înfometezi de bunăvoie, atunci nu mai am nimic de spus.

— Și totuși o să mai spui, nu-i așa, George?

— Am ajuns acum la idioțenia de căsătorie. Tatăl tău te-

a silit s-o accepți. Este foarte bine să zici că ești independentă și că tații din ziua de azi nu-și mai forțează fiicele să facă ce nu vor. Necazul este că al tău te forțează. Îl lași să facă ce vrea din tine. Nu te poți desprinde de prostia asta cu Freddie pentru că îți lipsește curajul. Eu o să te ajut să-l regăsești. O să vin și eu vineri la Castelul Blandings odată cu tine.

— O să vii la Blandings?

— Freddie m-a invitat aseară. Cred că din cauza banilor pe care mi-i datorează. Oricum, am acceptat.

— Dar, George, dragul meu, tu nu citești niciodată cărți despre manierele elegante și nici sfaturile din ziare despre cum să fii un gentleman perfect? Nu știi că nu poți să profiți de ospitalitatea cuiva pentru a încerca să-i furi logodnica?

— Stai numai să vezi!

O privire visătoare apărău în ochii lui Aline.

— Mă întreb cum e să fii contesă, zise ea.

— N-o să afli niciodată, o privi compătitor George. Săraca de tine, te-ai lăsat amăgită să te logodești cu idiotul ăsta de Freddie crezând că o să ajungă conte într-o bună zi? Și-au bătut joc de tine! Freddie nu e moștenitorul legal. Fratele lui mai mare, lordul Bosham, este zdravăn ca un armăsar și are trei odrasle sănătoase. Freddie are cam tot atâtea șanse să obțină titlul câte am și eu.

— George, din nefericire ți-ai neglijat total educația. Nu știi că moștenitorul titlului pleacă întotdeauna într-o croazieră pe mare împreună cu toată familia și se înecă cu tot cu copii? Așa se întâmplă în toate romanele englezești.

— Ascultă-mă, Aline! Hai să vorbim pe șleau: m-am îndrăgostit de tine încă de când ne-am cunoscut pe vasul *Olympic*. Te-am cerut în căsătorie de două ori în timpul călătoriei și o dată în tren spre Londra. Asta s-a întâmplat acum opt luni și din când în când ți-am tot propus de atunci să te măriți cu mine. Plec în Scoția pentru câteva săptămâni să-mi vizitez familia și când mă întorc ce

găsesc? Te gădesc logodită cu puroiul ăla de Freddie.

— Îmi place cum vorbești despre Freddie. Cei mai mulți în locul tău ar spune lucruri oribile despre el.

— O, dar n-am nimic cu el. Este practic un imbecil și nu-mi place mutra lui. În afară de asta, e perfect. Și mai târziu o să-ți pară bine că nu te-ai măritat cu el. Ești o persoană prea sinceră. Ce soție bună ai fi pentru un bărbat care muncește din greu!

— Ce muncește Freddie?

— Mă refer la mine, nu la el. O să mă întorc acasă obosit mort. Poate că lucrurile n-au mers prea bine la serviciu. O să fiu rupt de oboseală, descurajat. Și apoi o să vii tu, cu mâinile tale albe și răcoroase, și, atingându-mă ușor pe frunte...

Aline clătină din cap.

— N-are rost, George. Zău, ar trebui să-ți dai seama. Țin foarte mult la tine, dar nu ne potrivim!

— De ce nu?

— Mă copleșești, ești ca o bombă. Cred că ai putea să fii unul dintre supraoamenii despre care se scrie atât. Vrei să faci numai și numai ce vrei tu. Presupun că e greu să ai mereu de-a face cu tot soiul de indivizi în Hong Kong. Freddie o să se joace cu cercul, o să facă pe mortul și o să fim cea mai fericită pereche din lume. Sunt prea apatică și liniștită ca să te fac fericit. Ție ți-ar trebui cineva care să ți se împotrivescă, cineva ca Joan Valentine.

— E a doua oară când pomenești de această Joan Valentine. Cine e?

— O fată cu care am fost colegă la școală. Știi, am mers la școală în Anglia – mama a vrut să văd cum e sau așa ceva. Am fost cele mai bune prietene. Cel puțin eu o idolatrizam și aș fi făcut orice pentru ea. Cred că mă plăcea. Apoi m-am întors în America și am pierdut legătura. Ieri ne-am întâlnit pe stradă și e neschimbată. A trecut prin multe. Tatăl ei era bogat. A murit pe neașteptate și ea a aflat că nu i-a lăsat un cent. Își

cheltuise toți banii. Nici măcar asigurare de viață nu avea. A venit la Londra și, atât cât am reușit să aflu din scurtă conversație pe care am avut-o, a făcut de toate de atunci. A lucrat într-un magazin, a urcat pe scenă și multe altele. Nu-i așa că e înfiorător, George?

— Într-adevăr, zise Emerson. Nu îl interesa aproape deloc Joan Valentine.

— E atât de curajoasă și plină de viață. Ea ți-ar face față.

— Mersi! Pentru mine căsătoria nu înseamnă o luptă continuă. Soția mea trebuie să știe să mă liniștească, să mă consoleze și să mă mângâie. De asta te iubesc. Vom fi cel mai fericit...

Aline râse.

— Scumpul meu George! Acum plătește notă și urcă-mă într-un taxi. Am o mulțime de făcut acasă. Dacă Freddie se află în oraș, presupun că o să mă caute. Știi cine este Freddie? Freddie este logodnicul meu, George. Iubitul meu. Tânărul cu care mă voi mărita.

Emerson clătină încet din cap, resemnat.

— Ce curios mi se pare că te agăți atât de acest Freddie. Nu-i nimic! O să vin și eu la Blandings vineri și o să vedem ce se întâmplă. Dar ține bine minte că noi doi o să ne căsătorim și că nimic pe lumea asta n-o să ne împiedice.

4

Motivul pentru care noi scriitorii, cu frunți proeminente și educații scumpe, abandonăm romanele și începem să scriem scenarii de film este că acestea din urmă sunt mult mai simple și mai agreabile.

De exemplu, dacă povestirea ar fi fost un film, în acest moment, operatorul ar fi afișat pe ecran cuvintele:

DOMNUL PETERS DESCOPERĂ DISPARIȚIA SCARABEULUI

și, pentru scurt timp, publicul ar vedea un decor de interior, în care chipul bățos al unui individ mic de statură și furios, cu o privire scânteietoare, ar trăda mai întâi surpriză și apoi groază. Totul s-ar sfârși în mai puțin de un minut. Descrierea în scris a evenimentului trebuie să fie mai elaborată.

Aline a fost cea care îndură explozia de furie a tatălui său după ce acesta a descoperit, la scurt timp după ce lordul Emsworth îl părăsise, că perla colecției sale de scarabei îl părăsise și ea. Așa se întâmpla întotdeauna, suferă spectatorii nevinovați.

— Afurisitul ăla de hoț bătrân! spuse domnul Peters.

— Tată!

— Nu sta acolo, zicându-mi „Tată”! La ce folosește că spui „Tată”? Crezi că dacă spui „Tată” o să salvezi situația? Aș fi preferat că piratul ăla boșorog să-mi ia casa cu tot ce se găsește în ea decât scarabeul. Știe el ce știe! Să-mi scape el cu cea mai prețioasă piesă! Am crezut că pot să-l las pe tatăl celui cu care se va mărita fiica mea pentru câteva secunde singur cu colecția mea. Nu există moralitate printre colecționari! Aș avea încredere mai curînd într-o bandă formată din Jesse James, Captain Kidd și Dick

---

Turpin decât într-un colecționar. Keopsul meu din dinastia a patra! Nu l-aș fi vândut nici pentru cinci mii de dolari!

— Dar, tată, nu i-ai putea scrie o scrisoare în care să-l rogi să ți-l dea înapoi? Este un bătrânel atât de dulce! Sunt convinsă că nu a vrut să fure scarabeul.

Sufletul împovărat al domnului Peters scuipe flăcări sub forma unui sforăit belicos.

— N-a vrut să-l fure! Dar ce crezi că a vrut să facă? Să-l ia și să-l țină în siguranță pentru mine ca să nu-l pierd? N-a vrut să-l fure! Pun pariu că toată lumea știe că e cleptoman. Pun pariu că atunci când se anunță la intrare toți prietenii lui își încuie lingurițele și cheamă de urgență poliția să vină și să se asigure că nu șterpelește ușa de la intrare! Bineînțeles că a vrut să mi-l fure! Are și el un muzeu acolo la țară. Keopsul meu o să-i confere prestigiu. Aș da cinci mii de dolari să-l recuperez. Dacă în țara asta există vreun hoț îndeajuns de curajos, care să se strecoare în Castel, să fure scarabeul și să mi-l aducă, îl așteaptă cinci mii de dolari. Iar dacă vrea, n-are decât să-i dea un cap cu ranga piratului boșorog!

— Dar, tată, de ce nu poți să te duci pur și simplu la el, să spui că-i al tău și să i-l ceri înapoi?

— Iar el în schimb să anuleze logodna? Nici vorbă! Nu poți acuza pe cineva de furt și după aia să-l întrebi dacă n-are nimic împotriva ca fiul lui să se însoare cu fata ta, nu? Cea mai mică aluzie că mi-ar fi furat scarabeul l-ar face să adopte ținuta de aristocrat englez țeapăn și să pună capăt logodnei. Este cel mai sigur furt de care am auzit. N-ai ce să-i faci.

— Nu m-am gândit la asta.

— Tu nu gândești deloc, asta e problema ta, spuse domnul Peters.

Acum vă dați seama de ce preferăm să scriem scenarii de film? Pentru un tânăr autor rafinat și sensibil este dureros să consemneze în scris o asemenea scenă între tată și fiică. Dar ce poți să faci? Anii de indigestie îl transformaseră pe

domnul Peters în așa măsură, încât chiar în condiții normale se purta îngrozitor, iar în timpul unei crize ca aceasta îl lovea pur și simplu amocul. Își vărsa focul pe Aline fiindcă întotdeauna își vărsase focul pe ea. Firea ei dulce și blândă, combinată cu relația lor de rudenie, făcea din ea persoana ideală pentru a-i suporta exploziile de mânie. Mai demult, când îi trăia soția, o teroriza pe ea. După ce a murit, fiica lui a ocupat postul vacant.

Aline nu plângea, pentru că nu-i stătea în fire. Dar, în ciuda calmului și blândeții sale, se simțea rănită. Era o fată căreia îi plăcea ca toate lucrurile să meargă ca pe roate, iar scenele acestea cu tatăl ei o deprimeau întotdeauna. Profită de o pauză în discursul domnului Peters și se furișă afară din cameră.

Buna ei dispoziție suferise un șoc. Dorea să fie mângâiata. Și înțeleasă. Pentru o clipă se gândi la George Emerson, dar găsi câteva obiecții legate de firea lui. Aline fusese obișnuită să-l necăjească și să-l tachineze pe George, dar în adâncul sufletului se temea puțin de el. Instinctul îi șoptea că el, în postura de confident, va fi mult prea tumultuos și impulsiv cu o fată care urma să se mărite cu altul în iunie. George era mult prea înclinat spre acțiune ca să o consoleze numai prin cuvinte. Simțea că modul lui George de a-i obloji rănilile ar fi fost să o suie în primul taxi și să o ducă la cea mai apropiată casă de căsătorii.

Nu, nu se va duce la George. Dar atunci unde?

Imaginea lui Joan Valentine îi răsări în minte, așa cum o văzuse cu o zi înainte, puternică, veselă, sigură pe ea și comportându-se, în ciuda greutăților prin care trecea, cu o voioșie curajoasă. Da, se va duce să o vadă pe Joan.

Își puse pălăria și o zbughi afară din casă.

Oricât ar părea de ciudat, cu numai un sfert de oră mai devreme R. Jones pornise cu exact același obiectiv în minte.

5

Ce plăcut este ca, după ce ai fost martor la o scenă violentă și plină de reproșuri să asiești la una liniștită și cordială. Cu ușurare văd cum zborul întretăiat al acestei povestiri ne poartă acum departe de domnul Peters și efuziunile sale furtunoase, în camera pentru fumat tihnită din Castelul Blandings.

Cam la aceeași oră la care Aline Peters plecă să-și viziteze prietena, pe domnișoara Valentine, trei bărbați se aflau în confortabilă cameră pentru fumat din Castelul Blandings.

Aveau preocupări diferite. Într-un fotoliu mare de lângă ușă, onorabilul Frederick Threepwood – Freddie pentru prieteni – citea. Alături de el stătea un tânăr ai cărui ochi, lucind prin ochelarii fără rame, se concentrau asupra unor rânduri de cărți de joc așezate ordonat cu fața în sus. Rupert Baxter, secretarul neprețuit al lordului Emsworth, nu avea vicii, dar uneori își odihnea creierul mereu activ cu câte o pasiență. În spatele lui Baxter, cu o țigară în gură și un cocktail slab alături, lordul Emsworth se relaxa. După scena pe care am îndurat-o, ne face bine chiar și numai să contemplăm o asemenea imagine.

Cartea pe care o citea onorabilul Freddie era o ediție ieftină. Avea coperta pavoazată cu roșu, negru și galben, zugrăvind un moment tensionat din viețile unui individ cu o barbă neagră, a unui bărbat cu o barbă blondă, a altuia fără nici o barbă și a unei tinere care, la prima vedere, părea să fie făcută doar din ochi și păr. Bărbatul cu barbă neagră, dintr-un motiv numai de el știut, o legase pe tânără de o mașinărie complicată, formată mai ales din scripeți și roți. Cel cu barba blondă era surprins în timp ce trăgea de un miner. Bărbatul fără barbă, ivindu-se printr-o trapă din podea, îndrepta un revolver zdravăn spre toți ceilalți.

Sub poză scria: „Mâinile sus, nemernicilor”. Deasupra, într-un chenar șerpuitor, găseai cuvintele: „Gridley Quayle, detectiv. Aventura celor șase necunoscuți. De Felix Clovelly”.

Onorabilul Freddie nu citea, ci devora aventura celor șase necunoscuți. Fața i se congestionase de emoție. Părul i se zbârlise, ochii îi ieșeau din orbite. Era complet absorbit de lectură.

Trăim vremuri în care cei mai mulți dintre noi, dacă se ostenesc să caute, își găsesc literatura potrivită inteligenței lor. Profesori sobri și severi îl supuseseră la grele încercări pe Freddie la Eton, cu greacă, latină și engleză. Și încăpățânarea de nezdruncinat cu care el refuzase să manifeste vreun interes față de capodoperele acestor trei limbi le insuflase convingerea că nu va citi niciodată nimic.

Însă apoi, ani mai târziu, curiozitatea de elev îmbobocise în el – doar că acum învăța aventurile lui Gridley Quayle. Cu toate acestea învăța. Ducea o viață searbădă și Gridley Quayle era singura persoană care îi aducea puțin romantism în ea. Existența onorabilului Freddie semăna cu un deșert întrerupt din lună în lună de oaze sub forma noilor aventuri ale lui Quayle.

Își puse în minte să-l întâlnească pe cel care le scria.

Lordul Emsworth stătea și fuma, sorbea din băutură și fuma din nou, împăcat cu toată lumea. Nici un om nu ar fi putut avea mintea mai goală.

Mina cu care nu ținea țigara se odihnea în buzunarul pantalonilor. Degetele se jucau într-o doară cu un obiect mic și tare.

Încet-încet încolți în mintea lordului gândul că acest obiect mic și tare nu îi era cunoscut. Era un lucru nou și nu o cheie, un creion sau o monedă.

Cedă curiozității crescânde și îl scoase la iveală.

Îl examinează.

Era o bâzdâganie mică, ceva ca un gândac fosilizat. Nu-i amintea de nimic. Îl privi cu o scârbă binevoitoare.

— Oare cum o fi ajuns ăsta aici? zise el.

Onorabilul Freddie nu reacționează în nici un fel la această remarcă. Tocmai ajunsese la punctul culminant al povestirii, unde fiecare rând mai adăuga o doză de tensiune acțiunii. Citea peripeție după peripeție. Cei Șase Necunoscuți se aflau peste tot, aidoma unor gănganii imposibil de stârpit.

Annabel, eroina, trăia vremuri deosebit de grele, cineva o răpea și o sechestra la fiecare câteva minute. Gridley Quayle, mereu pe urmele ei, amenința pe câte cineva cu revolverul aproape încontinuu. Freddie Threepwood nu avea timp să pălăvrăgească cu tatăl lui.

Nu și Rupert Baxter. Conversația cu lordul Emsworth era una dintre îndatoririle sale de serviciu. Își ridică privirea.

— Da, lord Emsworth?

— Am găsit un obiect ciudat în buzunar, Baxter. Mă întrebam cum o fi ajuns acolo.

Îi înmâna obiectul secretarului. Entuziasmul licări subit în ochii lui Rupert Baxter. Icnii.

— Magnific! exclamă el. Superb!

Lordul Emsworth se uită la el întrebător.

— E un scarabeu, lord Emsworth. Dacă nu greșesc – și cred că pot să mă consider un adevărat expert – este un Keops din dinastia a patra. Un minunat exponat pentru muzeu!

— Zău? Doamne iartă-mă! Nu mai spune, Baxter!

— Într-adevăr. Îmi iertați indiscreția, dar cât ați plătit pentru el, lord Emsworth? Trebuie să fi fost piesa de atracție a colecției cuiva. A fost vreo licitație la Christie's în după-amiaza asta?

Lordul Emsworth clătină din cap.

— Nu l-am luat de la Christie's fiindcă îmi amintesc că am avut o întâlnire importantă care m-a împiedicat să ajung acolo. Sigur că da – îi promisesem domnului Peters că trec pe la el ca să-i văd colecția de – mă întreb ce

colecționează domnul Peters.

— Domnul Peters este unul dintre cei mai cunoscuți colecționari de scarabei în viață.

— Scarabei! Ai dreptate, Baxter. Acum îmi amintesc întreaga poveste, ăsta e un scarabeu și domnul Peters mi l-a dăruit.

— Vi l-a dăruit, lord Emsworth?

— Da. Acum știi. Domnul Peters, după ce mi-a povestit o mulțime de lucruri peste măsură de interesante despre scarabei – dar pe care, cu regret recunosc, nu le mai țin minte –, mi-a dat asta. Și spui că valorează mult, Baxter?

— Din punctul de vedere al unui colecționar are o valoare extraordinară.

— Doamne iartă-mă! se înveseli lordul Emsworth. Mi se pare foarte interesant, Baxter. Se vorbește atât despre ospitalitatea princiară a americanilor. Ce frumos din partea domnului Peters! O să-l prețuiesc cu siguranță, deși trebuie să mărturisesc că, dacă mă uit și văd cum arată, mă lasă destul de rece. Oricum, calul de dar nu se caută la dinți, nu, Baxter?

Din depărtare se auzi un sunet limpede de gong. Lordul Emsworth se ridică în picioare.

— E timpul să mă îmbrac pentru cină? Nu știam că e atât de târziu. Baxter, tu o să treci pe lângă muzeu. Vrei să fii atât de bun și să-l pui pe ăsta printre exponate? Te pricepi să-l aranjezi mai bine decât mine. Mereu mă gândesc la tine ca la administratorul micii mele colecții. Ha! ha! Ai grijă pe unde calci în muzeu. Am pictat un scaun ieri și cred că am uitat cutia cu vopsea pe podea.

Aruncă o privire mai puțin binevoitoare către fiul său cel studios.

— Scoală-te și du-te să te îmbraci pentru cină, Frederick. Ce porcărie citești?

Onorabilul Freddie își ridică privirea de pe carte asemenea unui somnambul când se trezește, cu senzația că a fost violent atacat. Avea o expresie de melancolie

---

buimacă.

— Ha, tată?

— Grăbește-te! Beach a bătut gongul acum cinci minute.

Ce citești?

— O, nimic, tată, doar o carte.

— Mă întreb cum poți să-ți pierzi vremea cu asemenea porcării. Dă-i bătaie!

Se răsuci spre ușă și redeveni amabilitatea întruchipată.

— Nemaipomenit de frumos din partea domnului Peters! zise el. Într-adevăr, există ceva aproape oriental în generozitatea exagerată a verișorilor noștri americani.

6

Șase ore îi fuseseră necesare lui R. Jones ca să descopere adresa lui Joan Valentine. Nu durase mai mult fiindcă dispunea de o energie debordantă și de o rețea excelentă de informatori. Căci R. Jones, când considera că un lucru merită efortul, putea fi nemaipomenit de energic și un adevărat vulpoi bătrân în arta de a găsi ce-l interesa.

Descinse din taxi și sună la numărul 7A. O servitoare șleampătă îi răspunse la ușă.

— Domnișoara Valentine este acasă?

— Da, domnule.

R. Jones își scoase cartea de vizită.

— Spune-i că o caut într-o problemă importantă. O secundă, să-i trimit un bilet.

Scrise câteva cuvinte pe cartea de vizită și își dedică scurta perioadă de așteptare cercetării împrejurimilor. Se uită în curte și studie coridorul întunecos în care se afla. Iar concluziile pe care le-a tras au fost în favoarea domnișoarei Valentine.

„Dacă fata asta ar fi fost genul care să profite de pe urma scrisorilor lui Freddie”, își spuse meditativ, „nu ar fi stat într-un asemenea loc. Ar fi avut mai mulți bani. Deci nu este materialistă și pot pune pariu că a distrus scrisorile imediat ce le-a primit.”

Cam așa gândea R. Jones în pragul casei de la numărul 7A hotărându-se cum să o abordeze pe Joan. Simțea că problema trebuia tratată cu tact și că era musai să se poarte ca un gentleman, o corvoadă, dar nu se putea altfel.

Servitoarea reveni și îl direcționează cu o remarcă scurtă și o mișcare circulară a brațului spre camera lui Joan.

— Unde? întrebă R. Jones. La primul etaj?

— În față, zise servitoarea.

R. Jones își târî anevoie picioarele pe scări. Era beznă și

se poticni de câteva ori. Până la urmă însă, lumina răsări printr-o ușă deschisă. Privind înăuntru, văzu o fată așezată la o masă. Avea aerul că așteaptă ceva, așa încât deduse că ajunsese la capătul călătoriei sale.

— Domnișoara Valentine?

— Intrați, vă rog.

R. Jones se împletici înăuntru.

— Nu prea e lumină pe scări.

— Nu. Luați loc.

— Mulțumesc.

O singură privire aruncată fetei îl convinse pe R. Jones că avusese dreptate. Împrejurările îl făcuseră să estimeze corect și rapid caracterul cuiva, fiindcă în profesia lui, care se baza pe inteligență, pentru a supraviețui în acest oraș mare trebuia în primul rând să știi să apreciezi oamenii la prima vedere. Fata nu părea să fie materialistă.

Joan Valentine era înaltă cu părul auriu ca spicul griului și ochii de un albastru la fel de intens ca un cer de noiembrie, când soarele strălucește peste lumea înghețată. Exista o sclipire în ei care amintea și de răceala lunii noiembrie pentru că Joan trecuse prin multe în ultimii ani. Iar experiența, chiar dacă nu înrăiește, ridică o barieră între protejații ei și lume. Ochii ei te priveau drept în față. Puteau să se topească devenind ca azuriul de satin al Mării Mediterane clipocind lingă micile sate din sudul Franței, dar nu se topeau pentru oricine. Se vedea că este o fată de acțiune, o fată pe care viața o făcuse precaută și imprudentă deopotrivă – precaută față de efuziuni prietenoase și imprudentă când întrezărea vreo aventură.

Ochii ei, întâlnindu-i pe cei ai lui R. Jones, deveniră reci și războinici. Și ea învățase să aprecieze rapid caracterele umane, iar prima ei impresie despre R. Jones nu era una prea favorabilă.

— Doriți ceva de la mine?

— Da, spuse R. Jones. Da... Domnișoară Valentine, îmi permiteți să încep implorându-vă să credeți că nu

intenționez să vă jignesc?

Joan își ridică sprâncenele. Pentru o clipă își nedreptăți oaspetele presupunând că acesta se îndopase până la refuz cu mâncare.

— Nu înțeleg.

— Lăsați-mă să vă explic: am venit aici, continuă R. Jones devenind din ce în ce mai politicoș, cu o însărcinare neplăcută, pentru a face un serviciu unui amic. Aș dori să rețineți că tot ce spun vine numai din partea lui.

Joan abandonase deja ideea că umflatul ăsta se ocupa cu asigurările de viață și înclina să creadă că strânge bani pentru un fond de caritate.

— Am venit aici la rugămintea onorabilului Frederick Threepwood.

— Tot nu înțeleg.

— Nu l-ați cunoscut niciodată, domnișoară Valentine, dar pe vremea când făceați parte din corul de la Piccadilly Theatre, cred, v-a trimis câteva scrisori stupide. Vă mai amintiți de ele?

— Nu.

— Este posibil să le fi distrus?

— Sigur! Nu păstrez niciodată vreo scrisoare. De ce mă întrebați?

— Păi, vedeți, domnișoară Valentine, onorabilul Frederick Threepwood este pe cale să se însoare și s-a gândit că de fapt ar fi mai bine dacă scrisorile și poeziile pe care vi le-a trimis nu ar mai exista.

Nici toate manierele distinse ale lui R. Jones – și în timpul convorbirii acestea pluteau în jurul lui ca un nor de parfum pătrunzător – nu puteau ascunde sensul neplăcut al cuvintelor.

— Se teme că l-aș putea șantaja? zise Joan cu un calm formidabil.

R. Jones gesticulă dezaprobator cu mâna sa dolofană.

— Domnișoară Valentine!

Joan se sculă în picioare și R. Jones îi urmă exemplul.

Întrevederea luase sfârșit.

— Vă rog să-i spuneți domnului Threepwood să se liniștească. Nu este în pericol.

— Da, da, precis! L-am asigurat pe domnul Threepwood că vizita mea aici va fi o simplă formalitate. Eram convins că nu aveți nici o intenție să-l deranjați cu ceva. Atunci, să-i transmit că sigur ați distrus acele scrisori?

— Da. Bună seara.

— Bună seara, domnișoară Valentine.

Ușa care se închise în spatele lui îl lăsă într-o beznă totală, dar nu își dorea defel să se întoarcă și să o roage pe Joan să o deschidă ca să-i lumineze drumul. Se simțea încântat că scăpase de ea. Se obișnuise să fie privit de apropiații săi cu neîncredere, dar în ochii lui Joan existase ceva care îl descumpănise peste măsură. R. Jones băjbâi pe scări în jos, ușurat că totul se terminase cu bine. O crezuse pe fată și putea să-l asigure fără nici o rezervă pe Freddie că posibilitatea de a împărtăși soarta bietului Percy era inexistentă. Este adevărat că își propunea să adauge în relatarea sa că distrugerea scrisorilor fusese obținută cu dificultate și numai contra sumei de cinci sute de lire, dar asta nu era decât o simplă formalitate.

Când să pună piciorul pe ultima treaptă, cineva tocmai sună la ușa de la intrare. Folosindu-se de ceea ce mai târziu avea să numească inspirație, se retrase cu o agilitate nebănuită până aproape de ușa lui Joan. Apoi se aplecă peste balustradă și ascultă.

Servitoarea cea șleampătă deschise ușa. O voce de fată se auzi:

— Domnișoara Valentine este acasă?

— Da, dar este ocupată.

— Aș vrea să urci până la ea și să-i spui că vreau să o văd. Spune-i că o caută domnișoara Peters – Aline Peters.

Balustrada zvâcni sub încleștarea mâinii lui R. Jones. Pentru o clipă crezu că va leșina. Apoi roțițele creierului începură să i se învâртеască frenetic. O lumină

---

strălucitoare pogorî asupra sa aducându-i în minte gândul stăruitor că niciodată nu va mai avea încredere în cineva, fie el bărbat sau femeie, doar pe baza simțurilor. Ar fi putut să jure că Joan Valentine fusese sinceră. O crezuse pe deplin când îi spusese că a distrus scrisorile. Și în tot acest timp ea jucase o farsă mai crudă decât orice întâlnise el până acum în carieră. Aproape că o admira. Cum îl mai trăsese pe sfoară! Acum i se părea evident: înainte de vizita lui își aranjase o întâlnire cu logodnica lui Freddie în scopul de a începe negocierile pentru vânzarea scrisorilor. Îl ținuse pe el, Jones, la distanță pentru că avea de gând să vândă scrisorile cui oferea mai mult. Dacă, din întâmplare, nu s-ar fi aflat aici la venirea domnișoarei Peters, Freddie și logodnica lui ar fi licitat unul împotriva celuilalt ridicând prețul. Jucase și el același joc de nenumărate ori și nu era de acord ca o femeie să pătrundă în ceea ce el considera că este un domeniu de activitate preponderent masculin.

În vreme ce servitoarea urca greoi scările, el continuă să se retragă. Auzi ușa lui Joan deschizându-se și valul de lumină i-o dezvălui pe servitoarea cea șleampătă stând în pragul ușii.

— Oh, am crezut că este un domn la dumneavoastră, domnișoară.

— A plecat acum un minut. De ce?

— O doamnă vrea să vă vadă. Domnișoara Peters, așa a zis că o cheamă.

— Roag-o să urce.

Servitoarea cea șleampătă nu se purtă ca un maestru rafinat de ceremonii. Se aplecă peste hăul întunecat și zbieră la Aline.

— Spune că puteți urca.

Pașii Alinei se auziră pe trepte. Se salutară.

— Ce te aduce aici, Aline?

— Te deranjez, draga mea Joan?

— Nu. Intră! Sunt surprinsă să te văd la ora asta. Nu știam că faci vizite atât de târziu. S-a întâmplat ceva? Hai

---

înăuntru.

Ușa se închise, servitoarea se retrase în adâncuri și R. Jones coborî tiptil câteva trepte. Se simțea profund bulversat. Așadar deducțiile sale erau eronate, iar Joan părea să fie tot atât de sinceră pe cât crezuse la început. Cele două fete își vorbiseră de parcă se cunoșteau de multă vreme. De parcă se știau de o viață. Acesta era lucrul care îl lăsase perplex pe R. Jones.

Cu mersul unui indian apaș, se apropie de ușă și își lipi urechea de ea. Se auzea destul de bine.

Între timp, înăuntru, Aline începu să se mai calmeze căci Joan vădea multă stăpânire de sine.

Joan își schimbase expresia pe care chipul său o avusese în cursul întâlnirii precedente. Acum privirea ei era blândă, jumătate compătitoare, jumătate disprețuitoare, datorită compensației pe care o oferă viața celor pe care îi supune la suferințe și care îi face capabili să privească cu un anumit grad de dispreț micile probleme ale celor ocrotiți de soartă. Joan își amintea de Aline din vremurile trecute și știa că este o victimă eternă a micilor necazuri. Chiar și în timpul școlii avea mereu nevoie să fie ocrotită și mângâiata. Firea ei agreabilă părea să atragă ca un magnet micile lovături și săgeți ale destinului. Aline era o fată care trezea instinctul protector în anumite ființe umane. Această însușire îl ținea pe George Emerson treaz în timpul nopților și acum o emoționa și pe Joan. Joan, pentru care viața reprezenta o luptă continuă de a ține foamea la o distanță rezonabilă și care socotea că are o zi fericită atunci când izbutea să-și plătească chiria și eventual să cocheteze cu ideea de a-și cumpăra o pereche de pantofi sau o pălărie, nu putu să se abțină să nu se gândească, uitându-se la Aline, că problemele ei personale erau neglijabile și simți o nevoie imperioasă să-și consoleze și să-și mângâie prietena. Cunoștințele ei despre Aline o determinau să creadă că, probabil, făcuse o tragedie din faptul că își pierduse o

---

broșă sau că i se vorbise urât. Dar și că aceste tragedii însemnau foarte mult pentru Aline. Până la urmă necazul, ca și frumusețea, există numai în ochiul privitorului, iar Aline era mai puțin capabilă să îndure cu stoicism pierderea unei broșe decât Joan a unei slujbe care reprezenta diferența între a avea suficient de mâncare și a muri de foame.

— Te frământă ceva, spuse ea. Stai jos și povestește-mi.

Aline se așază și studie camera dărăpănată. Datorită aceluia ciudat proces care face din spectacolul nenorocirilor altora un leac pentru ale tale, se simțea deja mai bine. Nu-și putea analiza gândurile, pe care nu le percepea cu claritate, dar simțea că, deși era destul de neplăcut să fii terorizată de un tată dispeptic, viața avea și alte părți mai rele pe care cealaltă însușire importantă a tatălui său în afară de dispepsie – bogăția – o ajutase să le evite. În acest moment, în minte îi încolțiră rădăcinile timizi ale unei teorii filozofice. Reuși aproape să introducă problema într-o ecuație. Dacă tatăl ei nu ar fi suferit de indigestie, atunci nu ar fi terorizat-o. Dar, dacă tatăl ei nu ar fi câștigat o avere, atunci nu ar fi suferit de indigestie. Deci, dacă tatăl ei nu ar fi câștigat o avere, atunci nu ar fi terorizat-o. De fapt, dacă tatăl ei nu ar fi terorizat-o, atunci nu ar fi fost bogat. Și dacă nu ar fi fost bogat... Studie covorul decolorat, tapetul pătat și perdelele unsuroase cu o privire cuprinzătoare... Cu siguranță, sabia avea două tăișuri. Începu să se rușineze puțin de supărarea ei.

— Nu-i nimic de fapt, zău așa, spuse ea. Cred că am făcut din țânțar armăsar.

Joan se simți ușurată. Bătălia pentru supraviețuire naște stări de depresie și o astfel de stare o copleșise exact înainte de vizita lui Aline. În acel moment viața i se așternuse în fața ochilor sub forma unui drum lung, prăfuit și lipsit de speranță. Se săturase să lupte. Voia bani și liniște și o pauză în cursa perpetuă cu notele de plată săptămânale. Criza ei fusese declanșată parțial de

insinuările voalate ale lui R. Jones, dar, mai ales, de întâlnirea cu Aline, lucru de care încă nu-și dădea seama. Domnul Peters putea fi necontrolat în conversațiile cu fiica sa – putea să își manifeste tirania față de ea în nenumărate chipuri, dar nu se zgârcea când venea vorba de banii de rochii și, atunci când o întâlnise, Aline purta o pălărie de la Paris și un taior făcut la comandă de o simplitate scumpă atât de izbitoare, încât șarpele cel verde al invidiei aproape că-i spulberase bucuria revederii prietenei sale din vremurile mai îmbelșugate. Își suprimase invidia care se răzbunase atacând-o cu forțe proaspete sub formă celei mai aprige crize de melancolie din ultimii doi ani. Fusesse gata să-și ascundă depresia pentru a o alina pe aceea a prietenei sale, dar simțea o ușurare pronunțată la gândul că nu mai era nevoie.

— Lasă asta, zise ea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Tot tata, spuse simplu Aline.

— L-ai înfuriat cu ceva? întrebă ea.

— Nu eu. Dar, ei bine, mă aflam acolo.

Deprimarea lui Joan se mai atenuă puțin. Uitase, din pricina suferinței buimăcitoare provocate de spectacolul oferit de Aline purtând acea pălărie și acel taior făcut la comandă, că pălăriile de la Paris și costumele de sute de dolari aveau și ele dezavantajul lor. În fond, ea nu depindea de nimeni. Poate că era nevoită să-și masacreze frumusețea cu pălării și haine care nu fuseseră niciodată mai aproape de Paris decât de Tottenham Court Road, dar cel puțin nimeni nu o teroriza când nu era în toane bune numai fiindcă se găsea prin preajmă.

— Ce rușine! zise ea. Povestește-mi totul.

După o remarcă despre cât de ridicol era de fapt totul, Aline porni să depene evenimentele petrecute în acea după-amiază.

Joan o ascultă înăbușindu-și un puternic impuls de a chicoti. Opiniile sale erau cele ale unei persoane obișnuite, și o persoană obișnuită nu poate înțelege importanța

---

scarabeului în lume. Despre domnul Peters avea impresia că este un bătrân excentric care făcea mult prea mult zgomot pentru nimic. Pierderile ar fi trebuit să aibă o valoare concretă ca s-o impresioneze pe Joan. Nu putea să priceapă că domnul Peters ar fi renunțat mai degrabă la un colier de diamante, dacă s-ar fi întâmplat să aibă vreunul, decât la Keopsul lui din dinastia a patra.

Numai după ce Aline își încheie povestirea, adăugând un nou amănunt, își reconsideră în mod serios opinia.

— Tata spune că o să dea o mie de lire oricui i-l va aduce înapoi.

— Ce?

Întreaga întâmplare luă o cu totul altă întorsătură pentru Joan. Banii vorbesc. Cuvintele domnului Peters ar fi putut fi doar o izbucnire retorică într-un moment de restriște. Dar, chiar făcând abstracție de acest lucru, și tot rămânea un substrat de-a dreptul interesant. Cineva care strigă în gura mare că va da o mie de lire pe un anumit obiect probabil că va da măcar o sută, iar avutul lui Joan se găsea de obicei într-o stare în care o sută de lire reprezenta o sumă de invidiat.

— Sigur nu vorbea serios!

— Ba eu cred că da, zise Aline.

— O mie de lire!

— Știi, nu înseamnă prea mult pentru tata. În fiecare an donează unei universități o sută de mii de dolari.

— Dar nu pentru un scarabeu mic și jegos!

— Nu înțelegi cât de mult își iubește tata scarabeii. De când s-a retras din afaceri este pur și simplu fascinat de ei. Știi, toți colecționarii sunt la fel. Citești mereu prin ziare despre câte cineva care dă o grămadă de bani pe diverse lucruri ridicole.

De partea cealaltă a ușii, R. Jones, cu urechea lipită de ea, se înfrupta cu lăcomie din ceea ce auzea. Dacă ar fi fost după el, ar fi rămas în această poziție mult timp ca să mai

afle și alte informații minunate, dar, în vreme ce Aline rostea ultimele cuvinte, o ușă se deschise la un etaj mai sus, cineva ieși pe culoar fluierând și începu să coboare treptele.

R. Jones nu stătu pe gânduri. Imediat ajunse în holul de la intrare băjbâind după clanța ușii cu o agilitate de care foarte puțini observatori obișnuiți ai dimensiunilor lui l-ar fi crezut capabil.

În următorul moment se afla pe stradă, îndreptându-se alene spre Leicester Square și reflectând asupra celor auzite.

R. Jones își dobânda în mare parte substanțialul venit anual reflectând asupra celor auzite.

În cameră, Joan se uita la Aline cu privirea holbată a cuiva care are vedenii sau e plin de inspirație. Se ridică în picioare. Există anumite ocazii când trebuie să vorbești în picioare.

— Adică vrei să spui că tatăl tău va da într-adevăr o mie de lire cui îi va aduce chestia aia înapoi?

— Sunt convinsă. Dar cine să i-l aducă?

— Eu, zise Joan. Și mai mult, chiar o s-o fac!

Aline o privi neajutorată. În timpul școlii, fusese topită după Joan. În plus, mereu avusese sentimentul că pentru ea nimic nu era imposibil. Adorația față de o eroină, la fel că adorația față de un erou, cu greu se stinge. Se uită la Joan cu senzația acută a cuiva care tocmai pusese din greșeală în mișcare o mașinărie puternică.

— Dar, Joan!

Numai atât putu să îngaime.

— Scumpa mea, este foarte simplu. Contețe ăsta al tău a dus chestia aia la Castel, ca un bandit. Spui că te duci în vizită acolo vineri. Tot ce trebuie să faci este să mă iei cu tine.

— Dar, Joan!

— Care e problema?

— Nu prea văd cum te-aș putea lua cu mine.

— De ce nu?

— Of, nu știu.

— Și care e obiecția ta?

— Păi, nu-ți dai seama? Dacă mergi acolo în calitate de prietenă a mea și ești prinsă că ai furat scarabeul, atunci o să se întâmple exact ceea ce a încercat tatăl meu să evite... Știi tu, cu logodna și restul.

Acest aspect al problemei îi scăpase lui Joan. Se încruntă, furată de gânduri.

— Înțeleg. Ai dreptate, dar trebuie să existe o soluție.

— Nu există, Joan, zău așa. Nu te mai gândi la asta.

— Să nu mă mai gândesc la asta! Scumpa mea, îți dai seama măcar un pic ce înseamnă o mie de lire – sau măcar un sfert din o mie de lire – pentru mine? Aș face orice pentru ei, *orice!* Și în plus mă mai și distrez. Nu cred că îți dai seama nici de asta. Vreau o schimbare. Vreau ceva nou. De ani de zile mă târăsc de pe o zi pe alta, e timpul să-mi iau o vacanță. Trebuie să existe o cale să mă iei cu tine... Păi, sigur! Cum de nu m-am gândit până acum? O să mă iei cu tine vineri pe post de cameristă!

— Dar, Joan, nu pot!

— De ce?

— Nu – nu pot.

— De ce?

— Așa!

Joan înaintă până în locul în care ședea ea și îi puse cu hotărâre mâinile pe umeri. Avea o expresie inflexibilă.

— Aline, scumpo, nu are sens să ne certăm. Ai putea la fel de bine să te cerți cu un lup care e pe urmele unui țăran apetisant din Rusia. Am nevoie de banii ăștia. Am nevoie neapărat de ei. Mi-i doresc mai mult decât și-a dorit cineva ceva pe lume. Și am de gând să-i obțin! De acum înainte, până la noi ordine, sunt camerista ta. Poți să-i dai concediu celei pe care o ai deja.

Aline o privi șovăitoare. Spiritul zilelor de școală, când nimic nu era imposibil pentru Joan, puse stăpânire pe ea.

Mai mult, nebunia planului începuse s-o atragă.

— Dar, Joan, zise ea, știi că e ridicol! N-ai putea să treci niciodată drept cameristă. Ceilalți servitori te-ar da în vileag. Bănuiesc că există o mulțime de lucruri pe care o cameristă trebuie să le cunoască.

— Draga mea Aline, dar eu le știu pe toate. Nu mă poți birui când vine vorba de eticheta servitorilor, eu am fost cameristă!

— Joan!

— E adevărat, acum trei ani, când aveam și mai puțini bani ca de obicei. Foamea stătea lipită de ușă ca un timbru poștal, așa că am răspuns unui anunț din ziar și m-am angajat cameristă.

— Văd că ai făcut de toate.

— Aproape. Este minunat pentru voi, cei bogați și trândavi. Aline, tu poți să stai liniștită și să te gândești la sensul vieții, însă noi, sărăntocii, trebuie să muncim.

Aline râse.

— Știi, înainte totdeauna mă convingeam să fac ce voiai tu. Presupun că rămâne stabilit, nu?

— Absolut! Of, Aline, un singur lucru să nu uiți: să nu mi spui Joan cât timp o să ne aflăm la Castel. Trebuie să mi spui Valentine. Făcu o pauză. Imaginea onorabilului Freddie îi răsări în minte. Nu, nici Valentine nu era bine. Nu, nu Valentine, continuă ea, este prea sofisticat. L-am folosit cu câțiva ani în urmă, dar nu mi s-a părut niciodată că sună bine. Vreau ceva mai respectabil, mai potrivit poziției mele. Mi-ai putea sugera ceva?

Aline reflectă:

— Simpson?

— Simpson! Perfect. Trebuie să te obișnuiești cu el. Simpson! Pronunță-l cu blândețe și totuși distant, ca și cum aș fi un vierme, dar un vierme pe care îl placi puțin. Hai, încearcă.

— Simpson.

— Splendid! Și acum încă o dată. Puțin mai poruncitor.

— Simpson... Simpson... Simpson...

Joan o privi cu afecțiune aprobatoare.

— Este nemaipomenit! zise ea. Parcă o faci de o viață.

— De ce râzi? întrebă Aline.

— Nimic important, răspunse Joan, mă gândeam la ceva.

Există un tânăr care locuiește un etaj mai sus și căruia i-am ținut ieri o predică despre inițiativă. L-am îndemnat să se ducă și să-și găsească ceva palpitant de făcut. Mă întreb ce ar spune dacă ar ști că o să-mi și pun în practică teoriile.

IV

În dimineața de după vizita Alinei la Joan Valentine, Ashe ședea la masă în camera lui cu ziarul *Morning Post* în față. Influența îmbătătoare a lui Joan nu se risipise încă de tot și își propuse să-și respecte promisiunea și să studieze cu grijă coloanele de anunțuri, indiferent cât de mult s-ar fi îndoit de utilitatea acestei fapte.

O primă privire îl convinse că avuțiile colosale ale filantropilor cu care se mai întâlnise deja prin ziare încă nu se irosiseră. Brian MacNeill încă își zornăia aurul în fața publicului; tot așa și Angus Bruce; la fel și Duncan Macfarlane, Wallace Mackintosh și Donald MacNab. Toți încă mai aveau bani și încă mai doreau să-i dea de pomană.

Tânărul creștin încă mai jinduia la mia aia...

Ashe urmărea cu indiferență coloanele când, din puzderia de anunțuri, unul neobișnuit îi sări în ochi.

SE CAUTĂ: Tânăr cu înfățișare plăcută, sărac și îndrăzneț, pentru a întreprinde o acțiune delicată și periculoasă. Recompensă materială bună. Veniți între zece și douăsprezece la birourile firmei Mainprice, Mainprice & Boole, Strada Denver, numărul 3, Ștrand.

Pe când citea, micul orologiu de pe polița căminului bătu ora zece și jumătate.

Și tocmai acest lucru îl făcu pe Ashe să se decidă. Dacă ar fi fost silit să-și amâne vizita la birourile domnilor Mainprice, Mainprice & Boole până după-amiază, exista posibilitatea ca lenevia să se ridice ca o stavilă în calea

---

aventurii. Pentru că Ashe, în sinea lui un adevărat aventurier, mai era și extraordinar de puturos. Așa cum stăteau lucrurile, trebuia să plece imediat.

Neoprindu-se decât să-și pună pantofii și să constate, aruncând o privire în oglindă, că arăta binișor, își înșfăcă pălăria, ieși ca o vijelie de pe îngusta stradă Arundell și se aruncă într-un taxi, cu sentimentul că, în afara unei crime, nu există nimic pe lumea asta atât de periculos și delicat încât să nu-i facă față.

Se simțea străpuns de fiori necunoscuți. Țasta, își zise el, este singurul mod de a-ți trăi viața când în aer plutește primăvara. Îi plăcuseră întotdeauna romanele istorice în care personajele cutreieră țara călare în lung și-n lat în căutarea primejdiilor. Faptul că se năpustise într-un taxi să răspundă unui anunț mobilizator din *Morning Post* însemna cam același lucru. Intră în birourile întunecoase ale lui Mainprice, Mainprice & Boole plin de însuflețire. Îl treceau fierbințelile și se simțea capabil de orice.

— Am venit în urma anun... începu el să spună funcționarului scund care părea să fie singura persoană din încăperea mai potrivită pentru un Mainprice sau un Boole.

— Stai jos. Tre' s-aștepți, zise funcționarul. Și, pentru prima oară, Ashe sesiză că anticamera în care se afla era peste măsură de aglomerată.

Asta îi tăie entuziasmul. Se imaginase, în timp ce mergea cu taxiul, dând buzna în birou și spunând „În legătură cu afacerea aceea delicată și periculoasă. Sunt gata”. Până acum nu-și închipuiseră că mai existau și alți oameni în Londra care citeau mica publicitate din *Morning Post* și, pentru o clipă, se cam dezumflă la gândul competiției.

Însă o a doua privire aruncată adversarilor săi îi dădu încredere în sine.

Mica publicitate din ziarul de dimineață este un soi de năvod care scoate la iveală creaturi trăznite din subteranele Londrei. Cu ajutorul năvodului ele urcă la suprafață într-

un număr însemnat, pentru că de obicei duc o viață solitară și se feresc de lume. Dar când sosesc, aduc împreună cu ele o fărâmă din oroarea adâncurilor.

Cel mai trist spectacol din lume este cel al unei gloate adunate laolaltă de o ofertă de serviciu din ziar. Membrii săi sunt evident nedoriți de nimeni niciodată pentru nimic și, cu toate acestea, de fiecare dată se strâng la un loc cu un fel de disperare plină de nădejde. Indiferent ce au fost ei la origine – Dumnezeu știe ce – destinul le-a șters între timp orice urmă de individualitate. Fiecare arată acum exact la fel ca vecinul său, nici mai bine, nici mai rău.

În timp ce stătea și îi contempla, emoții contradictorii îl sfârtecau pe Ashe. O parte a lui, îmbătată de aromă aventurii, era iritată de întârziere și ofensată de acele biete creaturi, care reprezentau tot atâtea obstacole în calea isprăvilor avântate și mărețe sugerate de laconismul misteriosului anunț. Cealaltă, plină de milă față de tragedia situației, se simțea recunoscătoare pentru întârziere. Până la urmă, îi părea bine să știe că, dacă nici unul dintre acești bătuți de soartă nu izbutea să pună mâna pe „recompensa materială bună”, el nu avea nici o vină. Sosise ultimul și urma să intre ultimul pe ușă, o poartă spre aventură, având pe geamul mat inscripția „Dl Boole”. În dosul acestei uși se afla autorul enigmaticului anunț, intervievând candidații. Numai din cauza defectelor lor – și nu a calităților lui – nu vor reuși ei să-l impresioneze pe nevăzutul arbitru.

Fără doar și poate că nu erau acceptați. Nici nu intra bine vreo victimă plină de cicatrice a cruzimii Londrei, că și sună clopoțelul. Funcționarul care, la anumite intervale de timp, se încrunta sever la mulțime, ca și cum i-ar fi avertizat să-și bage mințile-n cap, țipa „Următorul!” și o altă epavă cu privirea înnegurată se deplasa numai pentru a fi urmată de alta o secundă mai târziu. Până acum, singura însușire ușor de atribuit neștiutului căutător de tineri îndrăzneți cu înfățișare plăcută părea să fie faptul că

---

poseda o considerabilă putere de decizie, de vreme ce nu-i trebuia mult timp ca să ia o hotărâre. Refuza candidații cu viteza de doi pe minut.

În ciuda promptitudinii sale, îl ținu pe Ashe în așteptare o perioadă însemnată de timp. Numai după ce acele ceasului bombat de deasupra ușii arătară unsprezece și douăzeci de minute, strigătul funcționarului îl găsi unicul supraviețuitor. Își netezi iute hainele cu palma, își trecu mâna prin păr ca să-și pună în valoare înfățișarea plăcută și apăsă pe clanța porții destinului.

Camera pe care i-o încredințase firma domnului Boole pentru uz personal era mică și murdară, evocând acea atmosferă dezolantă pe care numai avocații știu s-o obțină. Îți dădea impresia că nu fusese măturată încă de la înființarea firmei, din anul 1786. Există numai o fereastră minusculă, acoperită cu o crustă de mizerie. O fereastră ca asta nu poți găsi decât în biroul unui avocat. Probabil că un Mainprice mai temerar sau un găgăuță de Boole o deschisese într-o criză de nebunie febrilă pricinuită de vestea bătăliei de la Waterloo din 1815 și fusese concediat pe loc. De atunci, nimeni nu mai îndrăznise să se atingă de ea.

Privind prin fereastră – sau, de fapt, uitându-se la ea, pentru că nici razele X nu ar fi izbutit să penetreze depozitele antediluviene de pe sticlă – stătea un bărbat mic de statură. După ce Ashe intră, el se răsuci și îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să-l rănească grav într-o parte gingașă a corpului.

Ashe admise în sine sa că este puținel emoționat. Nu se întâmpla în fiecare zi că un tânăr cu înfățișare plăcută, care își duce liniștit traiul, să se afle față în față cu cineva pregătit să îl plătească bine pentru a înfăptui ceva delicat și periculos. Pentru Ashe senzația era complet nouă. Cea mai delicată și mai periculoasă acțiune pe care o îndeplinise până atunci fusese mestecarea zilnică a micului dejun preparat de doamna Bell și inclus în chirie. Da – trebuia să

---

admită –, era emoționat. Și faptul că era emoționat îl făcea să se simtă stânjenit și înfierbântat.

Judecând după aparențe, bărbatul de lângă fereastră se simțea și el stânjenit și înfierbântat. Era un bărbat scund, feroce, care pe moment avea chipul congestionat de o roșeață nelalocul ei pentru un ten de obicei cenușiu ca al lui. Ochii săi priveau pe sub sprâncenele groase și grizonate cu o expresie aproape chinuită. Aceasta se datora în parte calvarului de a-i intervieva pe predecesorii scârboși ai lui Ashe, dar, în primul rând, faptului că omulețul fusese pocnit pe neașteptate de o criză acută de indigestie, boală căreia îi cădea mereu pradă.

Își scoase din gură trabucul negru pe care îl fuma, își vârî în ea o pastilă pentru stomac și apoi din nou trabucul. După care își concentrează atenția asupra lui Ashe. Expresia ostilă îi dispăru de pe chip. Părea – nevenindu-i să-și creadă ochilor – plăcut surprins.

— Ei bine, *tu* ce mai dorești? zise el.

— Am venit în urma...

— În urma anunțului din ziar? Îmi pierdusem orice speranță că o să găsesc pe cineva cât de cât uman. Credeam că ești unul dintre funcționari. Pari cel mai aproape de ceea ce vreau. Din toate gloatele de trântori jigăriți peste care am dat vreodată, adunătura pe care am văzut-o până acum a fost cea mai jigărită! Când plătesc bani grei ca să caut un tânăr cu înfățișare plăcută, vreau un tânăr cu înfățișare plăcută, nu un vagabond de cincizeci și cinci de ani.

Lui Ashe îi părea rău de predecesorii săi, dar trebuia să admită că totuși corespundeau destul de fidel descrierii. Primirea cordială de care avusese parte înlătură ușoara nervozitate care îl necăjise până atunci. Începu să-și recapete încrederea în sine și dezinvoltură.

— Am terminat, zise fără vlagă omulețul. Am văzut destui candidați. Tu ești ultimul pe care îl mai primesc. Mai e vreun amărât afară?

— Când am intrat eu nu mai era nici unul.

— Atunci să trecem la treabă. Eu îți spun ce vreau să faci și, dacă accepți, poți să te ocupi tu. Dacă nu, atunci n-ai decât să te duci naibii! Stai jos.

Ashe se așează. Nu-i plăcuse tonul omulețului, dar nu era momentul să o spună.

Interlocutorul îl măsură cu privirea.

— Din câte se vede ești exact ceea ce îmi doresc, zise el.

Ashe simți nevoia să se încline.

— Cel pe care îl voi angaja trebuie să facă pe valetul meu și tu arăți ca un valet.

Ashe nu prea mai simți nevoia să se încline.

— Ești înalt, slab și ai o figură comună. Da, ai înfățișarea potrivită.

Lui Ashe i se păru că venise vremea să corecteze impresia pe care omulețul începuse să și-o formeze.

— Mi-e teamă că, dacă vă doriți doar un valet, va trebui să căutați în altă parte. Eu am crezut citind anunțul că e vorba de ceva mai palpitant. Vă pot recomanda mai multe agenții bune dacă vreți.

Se ridică în picioare.

— Bună ziua! zise el. I-ar fi plăcut să azvârle masiva călămară de cositor în creatura asta mică, care îl dezamăgise atât de profund.

— Stai jos! se stropși celălalt.

Ashe își reluă locul pe scaun. Speranța de aventură cu greu se stinge într-o dimineață de primăvară când ai douăzeci și șase de ani și sentimentul că mai urmează o groază de lucruri.

— Nu fi tâmpit! spuse omulețul. Bineînțeles că nu vreau să fii doar un valet.

— Probabil că vă mai doriți să și gătesc sau să cos, nu?

Privirile li se încrucișară ostile. Roșeața de pe chipul omulețului se accentuă.

— Ai de gând să mă sfidezi? întrebă el amenințător.

— Da, zise Ashe.

Răspunsul păru să îl deruteze pe adversar. Pentru moment rămase tăcut.

— Ei bine, spuse el într-un sfârșit, poate că-i mai bine așa. Dacă ai fi fost lipsit de tupeu, probabil că n-ai fi venit aici. Și cine acceptă slujba asta trebuie să aibă în primul rând tupeu. Cred că o să ne împăcăm bine.

— Ce trebuie să fac?

Pe chipul omulețului se zugrăviră îndoiala și stupoarea.

— E neplăcut. Dacă îți explic totul, trebuie să am încredere în tine. Și nu știu nimic despre tine. Îmi doresc să mă fi gândit la asta înainte să trimit anunțul.

Ashe înțelese dificultatea celuilalt.

— N-ați putea povesti o situație de tip A și B?

— Aș putea, dacă aș ști ce este o situație de tip A și B.

— Să înlocuiți cu A și B numele persoanelor implicate.

— Și să uit în mijlocul povestirii cine e A și cine e B? Nu, cred că va trebui să am încredere în tine.

— O să fiu discret.

Omulețul își aținti privirea sfredelitoare asupra tânărului. Ashe i-o întâmpina cu zâmbetul pe buze. Dispoziția lui, mereu veselă, revenise la normal. Exista ceva anume în omulețul ăsta, care, în ciuda brutalității și a firii sale arțăgoase, nu îi inspira deloc respect.

— Fără pată! zise Ashe.

— Poftim?

— E sufletul meu! Și asta – se izbi peste partea stângă a pardesiului – e din aur curat. Puteți să-mi povestiți.

— Nu știu de unde să încep.

— N-aș vrea să pară că vă dau ordine, dar de ce nu cu începutul?

— Totul este atât de complicat, încât al naibii să fiu dacă știu care este începutul. Păi, știi, eu colecționez scarabei. Sunt nebun după scarabei. De când m-am retras din afaceri trăiesc practic numai pentru scarabei.

— Deși nu-i frumos să vorbești astfel despre cineva, zise Ashe, de fapt, ce sunt scarabei? Își ridică mâna. Stați! Îmi

aduc aminte. Educația scumpă își arată acum fructele întârziate. *Scarabaeus*, din latină; substantiv la nominativ – gândac. *Scarabaeum*, la acuzativ – pe gândac. *Scarabaei* – gândacului. *Scarabaeo* – pentru sau la gândac. Acum îmi amintesc. Egipt – Ramses – piramide – scarabeii sacri! Asta e!

— Ei bine, cred că am adunat cea mai importantă colecție de scarabei cu excepția Muzeului Britanic și unii dintre ei valorează enorm pentru mine. Nu se pune problema banilor când e vorba de scarabeii mei. Înțelegeți?

— Sigur, băiete.

Nemuțumirea strâmbă chipul omulețului.

— Nu mi te adresa cu „băiete”.

— Am vorbit la figurat.

— Ei bine, să nu se mai repete. Numele meu este J. Preston Peters și te rog să-mi zici „domnule Peters” când vrei să mi te adresezi.

— Pe mine mă cheamă Marson. Spuneți, domnule Peters...?

— Păi, uite cum stau lucrurile, zise omulețul.

Shakespeare și Pope au subliniat cât de plictisitor este un lucru spus de două ori. În acest punct al povestirii nu este nevoie să mai istorisim o dată episodul furtului scarabeului, deși putem admite că versiunea domnului Peters diferă considerabil de descrierea calmă și nepărtinitoare a faptelor făcută de autor, în funcția sa oficială de istoric, pe care am întâlnit-o mai devreme în această narațiune. În versiunea domnului Peters, contele Emsworth apărea ca un pungaș cu sânge rece care își plănuise fapta, un soi de Raffles bătrân, insinuându-se cu nerușinare în casele inocenților și cruțând numai cea parte a proprietății care atârna prea greu ca s-o care cu el. Într-adevăr, domnul Peters îl prezentă inadins pe contele Emsworth ca fiind un boșorog ticălos și libidinos.

Lui Ashe îi luă câțva timp să priceapă pe deplin profunzimile întortocheate ale situației. Dar într-un final

reuși. Un singur lucru îl nedumerea.

— Vreți să angajați pe cineva care să se ducă la Castel și să vă aducă înapoi scarabeul. Până aici înțeleg. Dar de ce trebuie să se dea drept valetul dumneavoastră?

— E foarte simplu. Doar nu-ți închipui că-i cer să-și cumpere o cagulă neagră și să se furișeze înăuntru, nu? Încerc să-i ușurez cât mai mult sarcina. N-am cum să iau cu mine un secretar pentru că toată lumea știe că acum, când m-am retras din afaceri, nu mai am secretar. Și dacă aș angaja acum unul, iar acesta ar fi prins încercând să fure scarabeul meu din colecția contelui, ar bate la ochi. Dar un valet este cu totul altceva. Oricine poate fi tras pe sfoară de un valet escroc cu referințe false.

— Înțeleg. Mai e un amănunt: în cazul în care complicele este prins, ce se întâmplă?

— Asta-i buba, zise domnul Peters. Tocmai de aceea plătesc atât de bine. Să presupunem că accepți contractul și ești prins cu mâța-n sac. Ei bine, dacă se întâmplă una ca asta, atunci trebuie să te descurci singur. Nu pot să zic nimic. Dacă aș spune ceva, totul ar ieși la iveală și, în ceea ce privește ruperea logodnei fiicei mele cu tânărul Threepwood, ar fi la fel de rău ca în cazul în care aș recupera chiar eu scarabeul. Trebuie să reții asta. Trebuie să știi asta chiar dacă ar fi să uiți orice altceva. Nu mă implici în afacere sub nici o formă. Dacă ești prins, suportă consecințele fără să crâcnești. Nu poți să ridici din umeri și să spui „Sunt nevinovat. Domnul Peters vă va explica totul” pentru că domnul Peters cu siguranță nu o va face. Domnul Peters nu va rosti un cuvânt de protest nici dacă ceilalți ar vrea să te spânzure. Nu, dacă intri în asta, tinere, trebuie să știi clar datele problemei. Să înțelegi în totalitate riscurile, pentru că răsplata căpătată în caz de reușită face să merite riscul. Noi doi știm că de fapt nu este furt, ci un mod plin de tact de a-mi recupera proprietatea. Numai că judecătorul și juriul vor avea o altă părere.

— Încep să înțeleg, zise Ashe cu un aer gânditor, de ce

---

ați spus că este un lucru delicat și periculos.

Fără îndoială nu era o exagerare. Ca scriitor de povestiri polițiste gustate de omul de rând britanic, el plăsmuise multe acțiuni similare, dar prea puține se potriveau într-o asemenea măsură descrierii.

— Așa este, zise domnul Peters, și de aceea plătesc atât de bine. Cine acceptă oferta mea primește cinci mii de dolari, bani gheață.

Ashe tresări.

— Cinci mii de dolari? O mie de lire!

— Da.

— Când încep?

— Accepți s-o faci?

— Pentru o mie de lire, cu siguranță.

— Știi ce te așteaptă?

— Foarte bine!

O undă de simpatie sinceră luminează trăsăturile suferinde ale domnului Peters. Ajunse până acolo încât îl bătu ușor pe umăr pe Ashe.

— Bravo! spuse el. Ne întâlnim în gara Paddington vineri la ora patru după-amiaza. Și, dacă te mai interesează și alte amănunte, vino la adresa asta.

2

Mai rămânea să-i povestească lui Joan Valentine. Pentru că nu era cu puțință să nu-i spună nimic. Când ți-ai revoluționat viața la îndemnul cuiva, nu prea ai cum să-i ascunzi adevărul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ashe nu simțea nici cea mai mică dorință să-i ascundă ceva. Dimpotrivă, era fericit că avea un pretext atât de plauzibil pentru a-și reînnoi relațiile cu fata.

Bineînțeles că nu putea să-i istorisească dedesubturile secrete ale problemei. Firește, trebuia ca acestea să rămână nedezvăluite. Nu, o să intre dezinvolt și o să spună:

— Mai știi când mi-ai zis să-mi găsec o ocupație nouă? Ei bine, am acceptat o slujbă de valet.

Așa că intră dezinvolt și o spuse.

— La cine? întrebă Joan.

— La un tip pe nume Peters, un american.

Femeile sunt învățate încă din copilărie să-și ascundă sentimentele. Joan nu tresări și nici nu arătă în vreun fel ce simțea.

— Nu cumva la domnul Preston Peters?

— Ba da. Îl cunoști? Ce chestie formidabilă!

— Fiica lui tocmai m-a angajat cameristă, spuse Joan.

— Ce!?

— Nu o să fie la fel ca acum trei ani, explică Joan. Este doar un mod de a-mi lua un concediu ieftin. Știi, înainte mă împăcam foarte bine cu domnișoara Peters. Mai degrabă este ca și cum i-aș fi oaspete.

Ashe încă nu își revenise din surpriză.

— Dar, dar...

— Poftim?

— Dar ce coincidență extraordinară!

— Da. Apropo, cum ai obținut postul? Și ce te-a convins să fii valet? Mi se pare curios că ai acceptat să faci asta.

Ashe se simți stânjenit.

— Păi, ăăă, știi, o să-mi folosească experiența pentru povestirile mele.

— Ah! Vrei și tu să mi te alături? Să scrii despre duci?

— Nu, nu chiar.

— Pare atât de ciudat. Cum ai luat legătura cu domnul Peters?

— Aa, am răspuns unui anunț de la mica publicitate.

— Înțeleg.

Ashe începu să devină conștient de un substrat prea puțin agreabil al conversației lor. Lipsea spontaneitatea veselă a primei lor întâlniri. Nu-i era câtuși de puțin teamă că fata i-ar fi putut ghici secretul. Nu ar fi avut cum, simțea el. Însă ochii ei ageri îl scormoneau cu privirea într-un fel extrem de ciudat. Se simțea cam descurajat.

— O să fie plăcut să fim împreună, zise el moale.

— Foarte! replică Joan.

Urmă o pauză.

— Mi-am zis să vin și să-ți povestesc.

— Într-adevăr.

Urmă o altă pauză.

— Mă amuză că te-ai angajat cameristă.

— Zău?

— Desigur, ai mai fost și altă dată cameristă.

— Da.

— Lucrul cel mai nemaipomenit este că o să mergem în același loc.

— Da.

— E un lucru nemaipomenit, nu?

— Da.

Ashe reflectă. Nu, se părea că nu mai avea nimic de spus.

— Deocamdată, la revedere.

— La revedere.

Ashe se prelinse afară din cameră. Simțea dorința arzătoare de a înțelege femeile. Fetele, după părerea lui,

erau niște ființe bizare.

După plecarea lui, Joan Valentine se îndreptă grăbită către ușă și, crăpând-o puțin, trase cu urechea. După ce auzi zgomotul ușii închise în urma lui, o zbughi pe scări în jos și ieși în strada Arundell.

Se duse la hotelul Mathis.

— Mă întrebam, îi zise ea chelnerului cu privire abătută, dacă mai aveți vreun *Morning Post*.

Chelnerul, un vrednic fiu al romanticei Italiei, se simți foarte dornic să-i facă un serviciu unei fete tinere și frumoase. Dispăru, apoi reveni după scurt timp cu un ziar mototolit. Joan îi mulțumi cu un zâmbet strălucitor.

Întorcându-se în camera ei, căută paginile cu anunțuri. Știa că în viață întâlneai mereu ceea ce nechibzuiții ar numi coincidențe nevinovate, însă miracolul ca Ashe să fi ales din întâmplare să se angajeze tocmai la tatăl lui Aline Peters depășea orice coincidență. Suspiciunea îi încrețea fruntea.

Nu-i luă prea mult timp să descopere anunțul care îl trimisese ca din pușcă pe Ashe cu taxiul la birourile domnilor Mainprice, Mainprice & Boole. Se aștepta la așa ceva.

Îl citi de două ori și zâmbi. Totul îi deveni limpede. Își ridică ochii în tavan și clătină din cap.

— Ești un tânăr de treabă, domnule Marson, zise ea încet. Dar nu te las să-mi invadezi teritoriul. Îndrăznesc să spun că și tu ai nevoie de acești bani, dar va trebui să te lipsești de ei. Vor fi ai mei și numai ai mei, fără doar și poate!

V

Expresul de patru și un sfert alunecă lin din gara Paddington și Ashe Marson se cuibări într-un scaun din colțul compartimentului de clasa a doua. În fața lui, Joan Valentine începu să citească o revistă. Mai încolo, într-un compartiment de fumători, de clasa întâi, domnul Peters își aprindea un trabuc mare și negru. Și mai departe, într-un compartiment de nefumători, de clasa întâi, Aline Peters privea pe fereastră și se gândea la nenumărate lucruri.

Ashe se simțea nemaipomenit de bine. Își dorea să nu-i fi cumpărat lui Joan revista, privindu-se astfel deocamdată de plăcerea conversației cu ea. Țasta era singurul cusur al fericirii sale. Odată cu plecarea trenului, lucru care ar putea fi considerat începutul formal și oficial al aventurii delicate și periculoase la care se înhămasse, ajunse la concluzia irevocabilă că acest mod de viață i se potrivea ca o mănăușă. Mereu bănuise că ar fi așa, dar numai experimentul propriu-zis îl convinsese.

Mai mult decât de curaj, aventurierul desăvârșit are nevoie de o anume curiozitate vie, de calitate de a nu se mulțumi să-și vadă de treaba lui. Iar, în cazul lui Ashe, această trăsătură de caracter era bine dezvoltată. Din copilărie îl preocupaseră tot timpul lucruri care nu îl priveau. Și din păcate tocmai pomenita calitate îi lipsește de obicei tânărului din ziua de azi.

Tânărul din ziua de azi poate să înfăptuiască lucruri palpitate doar dacă îi sunt vârate cu forța pe gât, însă, lăsat în legea lui, el se ferește și se uită sfios în altă parte când zeița aventurii îi face cu ochiul. Experiența și tradiția îl trag deopotrivă de mâneacă și îl povățuiesc să nu riște să

---

se facă de râs. Și, fiindcă are o veritabilă repulsie față de acuzația că nu-și vede de treburile lui, el cade în greșeala de a ignora tot ceea ce este ieșit din comun și palpitant. Își spune că țipătul care vine din casa singuratică pe lângă care tocmai a trecut este doar o notă înaltă emisă de o cântăreață amatoare și că fecioara la ananghie pe care o văzuse atacată cu cuțitul de un bandit nu face altceva decât să-și câștige salariul plătit de o casă de film. Așa că își continuă drumul fără să privească nici în dreapta, nici în stânga.

Ashe nu avea nici una dintre aceste rețineri degenerate față de aventură. Este adevărat că fusese nevoie de elocința lui Joan Valentine ca să se trezească din amorțeală, însă asta numai fiindcă era și leneș. Îi plăceau experiențele și peisajele noi.

Da, se simțea fericit. Troncănitul trenului se transformă într-un marș vioi. Își spuse că descoperise îndeletnicirea potrivită pentru un tânăr primăvara.

În acest răstimp, Joan, adăpostită în spatele revistei, se gândea. Nu citea revista. O ținea în față ca s-o protejeze, știind că, dacă ar fi lăsat-o jos, Ashe ar fi început să vorbească. Și, pe moment, nu avea chef să discute cu nimeni. La fel ca Ashe, și ea contempla viitorul imediat, dar, spre deosebire de el, nu cu prea multă plăcere. Regretă din inimă că nu rezistase tentației de a-și îmbărbăta vecinul și își dorea să îl fi lăsat să se bălăcească în liniștea trândava în care îl găsisese. Este paradoxal cât de des se întâmpla pe lume ca încercările de a-i îmbărbăta și a-i înveseli pe cei din jur să se întoarcă împotriva noastră și să ne plesnească precum un bumerang. Prezența lui Ashe era consecința directă a pledoariei ei despre inițiativă și adăuga încă o complicație unei probleme deja întortocheate.

A făcut tot ce i-a stat în putință să fie cinstită cu Ashe. El nu avea nici o vină că era pe cale s-o lipsească de cinci mii de dolari, pe care deja îi considera proprietate personală, dar într-un mod irațional se surprinse că simțea

---

o oarecare ostilitate față de el.

Îl studie pe furiș pe deasupra revistei, alegând din greșeală un moment când el tocmai își ațintea privirea asupra ei. Ochii li se întâlneau și nu mai avea ce face, trebuia să vorbească. Așa că își alungă ostilitatea într-un colț al minții, unde putea s-o găsească ori de câte ori și-ar fi dorit, și se pregăti să fie deocamdată prietenoasă. Până la urmă, în afara faptului că acum îl considera rival, era un tânăr plăcut și amuzant, care îi insuflase, până să-i dea vestea care îi schimbase întreaga atitudine față de el, un sentiment distinct de prietenie.

Nimic mai mult. Exista ceva la el care o făcea să-și dorească să-l mângâie părintește pe păr, să-i îndrepte cravata și să poarte discuții tihnite în camere întunecate lângă focul din șemineu, să-l îmbie să-i mărturisească și cele mai intime gânduri și să-l ajute să facă ceva cu adevărat meritoriu în viață. Numai că toate acestea, gândea ea, se datorau numai instinctului generos de a fi bună și serviabilă până și cu un necunoscut.

— Ei bine, domnule Marson, zise ea, în sfârșit în tren!

— Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Ashe.

Deveni conștient de o înviore accentuată a atmosferei. Își dădu seama că în străfundurile minții lui existase tot timpul un soi de resentiment melancolic de când fata își schimbase atitudinea față de el. În timpul scurtei conversații când îi povestise de noua lui slujbă și, mai târziu, cu doar câteva minute în urmă, pe peronul gării Paddington, sesizase o răceală și o anumită ostilitate foarte diferite de amabilitatea prietenoasă de la prima întâlnire.

Acum ea revenise la comportamentul inițial, și diferența îl uimi. Se simți cumva mai tânăr, mai plin de viață. Huruitul cadențat al trenului se preschimbă într-un ritm viou.

Faptul părea cu atât mai ciudat din moment ce Joan nu era decât o amică, și nu iubita lui. Doar nu te îndrăgostești de o fată pe care ai întâlnit-o numai de trei ori. Poate să-ți

placă, asta da. Însă nu te îndrăgostești.

Un moment de reflecție îi îngădui să-și interpreteze corect senzațiile. Acest impuls curios de a se năpusti în partea opusă a compartimentului și de a o săruta pe Joan nu era dragoste. Era numai o dorință firească a unui tânăr binevoitor de a fi prietenos cu semenii săi.

— Și ce crezi despre toate astea, domnule Marson? zise Joan. Ți pare rău sau ești bucuros că te-ai lăsat convins de mine să faci un lucru atât de nesăbuit? Știi, mă simt răspunzătoare pentru dumneata. Dacă n-aș fi fost eu, ai fi stat confortabil în strada Arundell scriind „Bagheta morții”.

— Îmi pare bine.

— Nu regreti că ai acceptat un post de servitor?

— Nu.

Joan, în pofida voinței ei, zâmbi aprobator în fața acestei atitudini ferme. Chiar dacă Ashe îi era rival, curajul său dinaintea primejdiei îi plăcea. Admira tocmai acest spirit de aventură – acceptarea firească a celor ce urmează să se întâmple – care o îmboldise și pe ea să intre în afacere. O încântă să afle că îl stimulase și pe Ashe, deși cu siguranță lucrul acesta avea și părțile lui rele. Îl făcea un rival și mai periculos.

Acest gând îi injectă o doză din vechea ostilitate.

— Mă întreb dacă o să continui să te mai simți la fel de cutezător.

— Ce vrei să spui?

Joan intui pericolul de a merge prea departe. Nu avea nici o intenție să-l demaște pe Ashe dezvăluindu-și în același timp și propriul secret. Trebuia să reziste tentației de a sugera că știe mai multe.

— Vreau să spun, adăugă ea în grabă, că după câte am văzut, domnul Peters pare a fi un om foarte dificil.

Fața lui Ashe se însenină. Pentru o clipă bănuise că-i ghicise adevărata misiune.

— Da, cred că e. Este ceea ce ai putea numi un impulsiv. Știi, suferă de dispepsie.

— Știu.

— Are nevoie de o mulțime de aer proaspăt, fără trabucuri și un curs regulat de exerciții Larsen, cele care te-au amuzat atât de mult.

Joan râse.

— O să încerci să-l convingi pe domnul Peters să se contorsioneze așa? Aș vrea să-l văd și eu.

— Am să încerc.

— Sugerează-i totuși.

— Nu crezi că ar refuza o propunere venită din partea unui valet?

— Tot timpul uit că ești valet. Nu prea semeni cu unul.

— Bătrânul Peters a crezut altceva. Chiar m-a complimentat în privința asta. A zis că am o înfățișare comună.

— Eu n-aș fi zis asta. Pari foarte puternic și în formă.

— Cu siguranță că există și valeți musculoși.

— Păi da, probabil că sunt.

Ashe o privi. Se gândi că în viața lui nu mai văzuse o fată atât de drăguță. Nu își dădea seama ce făcuse, dar ceva, vreun fald al rochiei îi conferea un aer de modestie care o făcea irezistibilă. Se îmbrăcase sobru, în negru, o culoare ideală pentru tenul ei deschis.

— Dacă tot am abordat subiectul, zise el, presupun că-ți dai seama că nu arăți câtuși de puțin ca o cameristă. Arăți ca o prințesă deghizată.

Ea râse.

— Foarte frumos din partea ta, domnule Marson, dar greșești. Se vede de la o poștă că sunt cameristă. Sper că nu-mi critici rochia, nu?

— Nu e vorba de rochie. E impresia generală. Nu cred că ai o ținută potrivită. Ești... ești prea autoritară. Nu ești suficient de supusă.

— Supusă! Ai cunoscut vreodată o cameristă, domnule Marson?

— Păi, nu. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu cred.

— Ei bine, îți spun eu că supușenia este ultima ei calitate. De ce să fie supusă? Nu intră ea imediat după valet?

— Intră? Unde intră?

— La cină.

Zâmbi văzând uimirea de pe chipul lui.

— Mi-e teamă că nu cunoști prea multe despre eticheta noii lumi în care te-ai grăbit atâta să intri. Nu știai că regulile de comportament printre servitorii unei familii importante sunt mai rigide și mai complicate decât cele din înalta societate?

— Glumești!

— Nu glumesc. Încearcă să nu-ți respecti locul la cină când ajungi la Blandings și ai să vezi ce ți se-ntâmplă. O muștrare publică din partea majordomului este cel mai mic lucru la care te-ai putea aștepta.

O picătură de transpirație apăru pe fruntea lui Ashe.

— Dumnezeu! șopti el. Dacă un majordom m-ar muștra în public cred că m-aș sinucide. N-aș supraviețui.

Cu gura căscată, se holbă la abisul ororii în care sărise atât de lipsit de griji. Problema servitorilor, la acest nivel, nu existase pentru el până acum. În zilele tinereții sale, în Much Middleford din Salop, singurul ajutor domestic fusese o irlandeză musculoasă. Mai târziu, la Oxford, existaseră „bobocul” lui și cel care îi făcea patul, amândoi ființe inofensive dacă îți încuiai whisky-ul. Iar la Londra, în ultima etapă a vieții sale, angajase pe rând un șir de servitori asemănători slujnicei șleampete de la numărul 7A. Fusese vag conștient de faptul că în ținutul său natal se mai găseau și case care aveau echipe mai mari de ajutoare domestice. Într-adevăr, în „Gridley Quayle, detectiv; Aventurile marchizului dispărut”, al patrulea din serie, el zugrăvise o imagine a traiului unui duce, din care nu lipseau un majordom și doi lachei pudrați. Dar nu avusese nici cea mai mică idee că reguli rigide și complicate de etichetă guvernau viețile acestor indivizi. Și dacă, totuși, i-

ar fi trecut prin minte așa ceva, ar fi presupus că, atunci când sosea ora cinei, cei doi lachei și majordomul s-ar fi năpustit în bucătărie și s-ar fi înghesuit la masă oriunde ar fi găsit un loc liber.

— Povestește-mi, spuse el. Povestește-mi tot ce știi. Mă simt ca și cum tocmai am scăpat dintr-un dezastru cumplit.

— Probabil că așa s-a și întâmplat. Nu cred că există nimic mai îngrozitor decât o muștrare din partea majordomului.

— Chiar dacă există, nu-mi dau seama ce ar putea fi. Pe vremea când eram la Oxford obișnuiam să mă duc la un prieten care avea un majordom arătând ca un împărat roman în frac. Mă teroriza. Obișnuiam să mă înclin în fața lui. Te rog, dă-mi toate amănuntele pe care le știi.

— Ei bine, fiind valetul domnului Peters, presupun că vei avea un rang destul de înalt.

— N-o să mă simt așa.

— Oricât de mare ar fi numărul invitațiilor, domnul Peters cu siguranță va fi oaspetele de onoare. Așa că și statutul tău va fi corespunzător. Vii imediat în urma majordomului, menajerei, grăjdarului-șef, valetului lordului Emsworth, cameristei doamnei Ann Warblington...

— Cine e?

— Lady Ann? Sora lordului Emsworth. Locuiește împreună cu el de când lordului i-a murit soția. Ce spuneam? A, da! După ei urmează valetul onorabilului Frederick Threepwood, eu și apoi dumneata.

— Până la urmă nu sunt atât de sus, nu?

— Ba da. Mai sunt o mulțime după dumneata. Depinde de câți musafiri mai sunt în afara domnului Peters.

— Presupun că mă aflu înaintea unei armate de fete în casă și spălătorese, nu?

— Dragul meu, dacă o fată în casă sau o spălătoreasă ar încerca să intre în sufrageria servitorilor și să ia masa cu noi ar fi...

— Mustrată de către majordom?

— Mai curînd linșată. Ajutoarele de bucătăreasă și spălătoresele mănîncă în bucătărie. Șoferii, lacheii, majordomul secund, chelarii, ajutoarele de ospătar, băieții de serviciu și slugile mănîncă în sala de mese a servitorilor fiind serviți la masă de băiatul în casă. Jupînesele își iau micul dejun și ceaiul în cămară, iar prânzul și cina în sala de mese. Fetele în casă și doicile își iau micul dejun și ceaiul în sufrageria fetelor în casă, iar prânzul și cina în sala de mese. Menajera-șefă are același rang ca jupîneasa-șefă. Lenjerele au un loc al lor lingă spălătorie și lenjereasa-șefă are un rang superior șefei fetelor în casă. Bucătarul mănîncă într-o cameră proprie lângă bucătărie... Ce mai dorești să afli, domnule Marson?

Ashe o privi cu ochii lipsiți de expresie. Clătină din cap prostește.

— Ajungem la Swindon în jumătate de oră, spuse Joan cu blîndețe. Nu crezi că ar trebui să coborî acolo și să te întorci imediat la Londra, domnule Marson? Gîndește-te la ce trebuie să înfrunți!

Lui Ashe îi reveni glasul.

— E un coșmar!

— Ai fi mult mai fericit în strada Arundell. De ce nu cobori la Swindon să te întorci acasă?

Ashe clătină din cap.

— Nu pot. Mai... mai am un motiv.

Joan își ridică din nou revista. Ostilitatea miji din cotlonul în care o îngrămădisise mai devreme și îi năpădi încă o dată mintea. Știa că nu are nici o logică, dar n-avea ce să facă. Pentru o clipă, în timpul dezvoltărilor despre eticheta servitorilor, a sperat că îl înspăimântase pe rivalul său suficient de tare încât să părăsească câmpul de bătălie, iar dezamăgirea o sâcăia. Se cufundă într-o nuvelă și zădărnici încercările lui Ashe de a reînnoa conversația cu răspunsuri monosilabice, până când acesta își întrerupse eforturile și căzu într-o tăcere bosumflată.

Ashe se simțea jignit și furios. Răceala ei bruscă, venită după căldura cu care îi vorbise atâta vreme, îl nedumerea și îl înfuria. Se simțea pus la colț fără nici un motiv.

Îl scotea din sărite revista protectoare, deși chiar el i-o cumpărase. Îl scotea din sărite faptul că nu-l băga în seamă. Tristețea și melancolia blegoasă i se insinuară în suflet. Medită la inefabila nerozie a omenirii, mai ales a părții feminine a ei, de a ridica bariere artificiale în calea prieteniei.

I se părea atât de absurd. La prima lor întâlnire, când ar fi putut fi scuzată dacă ar fi arătat vreo rețineră, ea îl tratase cu dezinvoltură. După ce întrevederea se sfârșise, rămăsese între ei o complicitate tacită în privința faptului că stânjeneala din primele etape ale legăturii rămăsese de domeniul trecutului și că dacă se vor mai întâlni, vor fi prieteni. Însă acum iat-o, ademenindu-l cu prietenia ei aparentă și apoi retrăgându-se în sine ca și cum ar fi jignit-o cu ceva.

Un spirit de revoltă puse stăpânire pe el. Nu-i păsa! N-are decât să fie rece și distantă. O să-i dovedească el că nu ea deține monopolul asupra acestor însușiri. N-o să-i vorbească până când nu i se va adresa ea prima și când o va face, o s-o înghețe cu indiferența lui curtenitoare dar glacială...

Trenul zăngănea în continuare. Joan își citea revista. Tăcerea învăluia compartimentul de clasa a doua.

Ajunseră la Swindon și porniră mai departe. Întunericul se așternu peste pământ. Călătoria începu să-i pară lui Ashe interminabilă.

Curînd se auzi un scrâșnet de frâne și trenul se opri cu o smucitură.

O voce de pe peron strigă:

— Market Blandings! Stația Market Blandings!

2

Orășelul Market Blandings este unul dintre acele cătune somnoroase pe care progresul nu izbutise să-l atingă, excepție făcând gară și o încăpere aflată deasupra băcăniei unde rulează filme în zilele de marți și vineri. Biserica este normandă și inteligența celor mai mulți nativi se situează în paleozoic. Dacă descinzi în gara din Market Blandings la apusul unei zile cam răcoroase de primăvară, când vântul care bate dinspre sud-est s-a deplasat către est și cei câțiva locuitori încă nu și-au aprins luminile în casă, te copleșește sentimentul că te găsești la marginea lumii fără nici un prieten alături.

Ashe, în vreme ce păzea bagajele domnului Peters, scrutând întunericul respingător cu o privire sumbră, căzu victimă melancoliei. Deasupra sa un felinar cu petrol împrăștia o lumină prăpădită. Mai departe, pe peron, un hamal mic de statură, dar voinic, jongla cu o cutie goală de lapte. Vântul dinspre est îi explora organismul cu o atingere rece.

Undeva departe, în beznă care îi înghițise deja pe domnul Peters și pe Aline într-un automobil mare, se afla Castelul cu majordomul și eticheta lui de temut. În curînd urma să apară trăsura care avea să-l transporte, cu tot cu bagaje, până acolo. Îl trecură fiorii.

Ieșind din întuneric sub razele slabe ale felinarului cu petrol, apăru Joan Valentine. Fusese plecată să o ajute pe Aline să urce în mașină. Părea veselă și cordială. Zâmbea prietenoasă ca altădată.

Dacă fetele ar fi conștiente de responsabilitățile lor, n-ar mai zâmbi atât de des sau chiar ar abandona până la urmă cu totul această îndeletnicire. Există momente în viața unui bărbat când zâmbetul unei fete poate avea consecințe la fel de puternice ca explozia unei dinamite. În decursul

---

scurtei lor relații, Joan îi zâmbise de multe ori lui Ashe, dar circumstanțele acelor ocazii nu fuseseră de asemenea natură încât să-l afecteze prea mult. Atunci se simțise plăcut impresionat, îi admirase stilul într-o manieră critică și detașată. Dar nu l-a dat gata. Îi lipsise dispoziția necesară. Însă acum, după cinci minute de singurătate pe peronul deprimant al gării Market Blandings, el ajunsese să fie ceea ce idealistii numesc un suflet simțitor. Atinsese acele culmi ale disperării și ale disconfortului fizic când un zâmbet neașteptat are efectul administrării simultane a unui lichior tare și a unor vești bune, înfierbîntîndu-ți sângele și alinîndu-ți sufletul, în general preschimbînd întreaga lume dintr-un deșert pustiu într-un tărâm care mustește de lapte și miere.

Nu exagerăm când spunem că plutise în derivă înainte de zâmbetul lui Joan. Fusese luat prin surprindere. De emoție, se sprijini de cufărul domnului Peters.

Toată hotărârea să de a se purta rece și distant se duse pe apa sâmbetei. Îl năpădi sentimentul că, într-un univers lipsit de prieteni, exista totuși cineva care ținea la el și se bucura că îl vede.

Un zâmbet de o asemenea importanță trebuie să fie analizat și, în acest caz, răsplătit. Fiindcă numeroase lucruri se ascundeau în spatele acestui zâmbet al lui Joan Valentine pe peronul gării Market Blandings.

În primul rând, ea suferise încă o schimbare subită de dispoziție, așa încât ostilitatea se pitise iarăși într-un cotlon. Răsucise problema pe toate fețele și ajunsese la concluzia că, întrucât nu avea nici un motiv îndreptățit de nemulțumire în privința lui Ashe, ar fi o necuviință din partea ei să se poarte atât de distant cu el. În consecință, ea se hotărî ca, data viitoare când se vor întâlni, să revină la atitudinea prietenoasă. Și numai acest lucru fusese suficient să o facă să zâmbească.

Însă mai exista un motiv care nu avea nici o legătură cu Ashe. Când o ajutase pe Aline să se suie în mașină, Joan

---

întâlnise privirea șoferului aceluși vehicul și sesizase în ea o expresie ciudată, o expresie buimacă și plină de groază. O clipă mai târziu, când Aline îl strigă pe nume, Freddie, a înțeles. Nu-i de mirare că onorabilul Freddie se purtase ca și cum ar fi văzut o fantomă. Sărmanul băiat avea să simtă o ușurare când, în cursul călătoriei, fără îndoială se va interesa de numele cameristei și i se va răspunde că o cheamă Simpson. Va bolborosi ceva de felul „Îmi amintește de o fată pe care am cunoscut-o pe vremuri” și va accepta în cele din urmă modul remarcabil în care natura dă naștere la sosii. Numai că suferise un șoc, și amintirea chipului contribuise la zâmbetul lui Joan.

Al treilea motiv era că onorabilul Freddie îi adusese în minte discuția cu R. Jones despre poeziile compuse de tânăr pentru ea. Și acest gând contribuise întrucâtva la zâmbetul care îl uluise într-atât pe Ashe.

Fără a intui nimic din toate acestea, Ashe acceptase explicația simplă că zâmbise deoarece era bucuroasă de compania lui. După disperarea și nemulțumirea lui generală față de problemele lumesti, gândul acesta acționează asupra lui ca un drog puternic.

În viața oricărui individ vine de obicei un moment când spune privind în trecut: „Și în acea clipă am simțit că mă îndrăgostesc”. Un asemenea moment sosisese acum și pentru Ashe.

Cât ai scăpăra din amnar,
Ce am năzuit, am și dobândit.

Așa cânta poetul, așa simțea și Ashe.

În răstimpul aproape neverosimil de scurt în care hamalul mic de statură dar voinic rostogolise un bidon de lapte de-a lungul peronului și îl aruncase cu un zăngănit între alte bidoane de lapte similar tratate cu un moment în urmă, Ashe se îndrăgosti.

Cuvântul se folosește cu atât de multă ușurință pentru a

---

descrie o mie de nuanțe ale emoțiilor – de la pasiunea vulcanică a lui Antoniu pentru Cleopatra până la înclinația călduță a ajutorului de băcan pentru camerista din a doua casă de pe strada principală și nu pentru bucătăreasa din prima casă după oficiul poștal – încât simplă afirmație că Ashe se îndrăgostise nu reprezintă o descriere suficientă a sentimentelor care îl podidiră în vreme ce păzea cufărul domnului Peters. Este necesară o analiză suplimentară.

Din al paisprezecelea an al vieții încoace, Ashe fusese îndrăgostit de multe ori. În privința lui Joan nu simțea nici teribilul cutremur care îl îmboldise la cincisprezece ani să colecționeze douăzeci și opt de fotografii ale unei vedete de pantomimă de la Theatre-Royal, Birmingham, nici flacăra mai potolită care îl făcuse în timpul facultății să se lase de fumat pentru o săptămână și să încerce să învețe pe dinafară *Sonetele portugheze*. Iubirea lui se află undeva între aceste două extreme. Nu-și dorea ca peronul gării Market Blandings să se umple subit de piei roșii ca el să-i poată salva viața lui Joan, nici nu voia să renunțe la vreun obicei. Simțea – până în străfundurile ființei sale – că viitorul fără Joan ar fi atât de greu de suportat, încât nici nu merită să-l ia în considerare. Și că în prezentul apropiat îl tenta foarte puternic ideea de a o prinde în brațe pe Joan și de a o săruta până la noi ordine. Amestecate printre toate aceste sentimente se găseau și o recunoștință vibrantă față de ea pentru că îl întimpinase având întipărit pe față acel zâmbet fermecător, o realizare surprinzătoare a faptului că ea era de fapt de o mie de ori maifrumoasă decât și-ar fi putut închipui vreodată, și o umilință care amenința să-l facă să se desprindă de mânerul geamantanului și să se rostogolească la picioarele ei, lătrând ca un câțel.

După cât își dădea seama, dintre toate sentimentele care i se învălmășeau în suflet, recunoștința era principalul ingredient al dispoziției sale. Numai o singură dată în viață mai simțise atâta recunoștință pentru o ființă umană. Și în

acea ocazie obiectul gratitudinii lui fusese tot de sex feminin.

Cu mulți ani în urmă, în copilărie, pe când se afla în casa tatălui său din îndepărtatul Much Middleford, Salop, cei care dețineau autoritatea asupra lui ordonaseră ca el – în cel de-al unsprezecelea an al vieții și fiind peste măsură de timid, cum numai cineva de această vârstă interesantă poate fi – să se ridice în picioare într-o cameră plină de străini, oaspeți adulți, și să recite *Epava lui Hesperus*⁶.

Se ridicase în picioare. Roșise. Se bâțaise. Cu chiu cu vai șoptise: „Era goeleta Hesperus”. Apoi, într-un colț al camerei, o fetiță izbucnise în plâns fără vreun motiv anume. Urlase, zbierase și nu se potolise cu nici un chip, iar în zăpăceala care urmase, Ashe o tulise spre șopronul din fundul curții, salvat ca printr-o minune.

Mereu își va aminti de recunoștința pe care o simțise pentru acea fetiță și niciodată până acum nu mai experimentase vreo tresărire asemănătoare.

Dar în vreme ce o privea pe Joan se regăsi retrăind emoțiile de cu cincisprezece ani în urmă.

Ea deschise gura să vorbească. Ca în transă, îi văzu buzele mișcându-se. Așteptă aproape cu venerație primele cuvinte pe care urma să i le spună în noul ei rol de zeiță autentică.

— Ce rușine! zise ea. Tocmai am pus un penny într-un automat de ciocolată – și era gol. Cred că am să scriu acelei companii.

Lui Ashe i se păru că ascultă versurile unui imn măreț și dulce.

Hamalul cel mic de statură, dar voinic, plictisit să adune bidoanele de lapte, sau poate – ca să nu-l nedreptățim nici măcar în gând – terminându-și treaba, se apropie de ei.

— Trăsura de la Castel a sosit.

În beznă licărea o lumină care înainte nu existase. Fornăitul meditativ al unui cal îi întări afirmația. Hamalul

---

⁶ Poem de Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882).

începu să se lupte cu cufărul domnului Peters la fel de hotărât cum o făcuse și cu bidoanele de lapte.

— În sfârșit, spuse Joan. Sper să fie o trăsură acoperită. Am înghețat. Hai să mergem să vedem.

Ashe o urmă cu mersul rigid al unui robot.

3

Frigul este câpcăunul care alungă toate ființele minunate în adăposturi. Sub pământul înghețat al grădinii zac bulbii ascunși care își așteaptă rândul să țâșnească într-o explozie de culori jucăușe (dacă grădinarul nu i-a plantat cu susu-n jos). Dar natura tremurândă nu îndrăznește să-și arate florile înainte de plecarea câpcăunului. Tot așa frigul sufocă și dragostea. Un individ aflat într-o trăsură descoperită primăvara în Anglia poate continua să fie îndrăgostit, dar nu iubirea este cel mai important sentiment din sufletul său. Ea se retrage înăuntrul lui și așteaptă vremuri mai bune.

Trăsura nu era acoperită. Era expusă celor patru vânturi ale văzduhului, iar cel care părea să fie cel mai activ, în prezent, venea din necruțătorul est. Acestuia îi putea fi atribuită fulgerătoarea revenire a lui Ashe cu picioarele pe pământ din dispoziția exaltată în care îl aruncase zâmbetul lui Joan, ieșirea aproape instantanee din transă. În adâncurile ființei sale știa că atitudinea lui față de Joan nu i se schimbase, dar eul lui conștient era prea ocupat cu îndeletnicirea deznădăjduită de a-și menține sângele în circulație prin vene pentru a putea să se gândească la dragoste. După nici douăzeci de metri de mers, el devenise doar o bucată de carne suferindă și înghețată.

După ce străbătu nenumărate drumuri șerpuitoare și trecu de multe căsuțe întunecate, câmpii și coline învăluite în beznă, trăsura o coti și intră printr-o poartă masivă din fier care se deschidea la capătul unei alei drepte, acoperite cu pietriș. De aici drumul continuă aproape o milă printr-un parc întins, plin de copaci falnici, apoi se pierdu în hățișul de nepătruns al tufișurilor. Acum apărură spre stânga și luminile, mai întâi una sau două, licărind și dispărând din nou. Apoi, după ce tufișurile se terminară,

iar pajiștile sau terasele netede le luară locul, un ocean de lumină venind dinspre ferestre îi scaldă pe călători, însuflețindu-i precum un foc în miezul unei nopți de iarnă. Castelul Blandings se profila pe cerul de un gri palid, semet ca un munte.

Era o clădire nobilă în stil Tudor timpuriu. E pomenit în cărțile de istorie, iar Viollet-le-Duc i-a descris arhitectura. Domina împrejurimile.

Însă ceea ce îl impresionă cel mai mult pe Ashe era faptul că părea încălzit și pentru prima dată de la începutul călătoriei cu trăsura, se înveseli. Deocamdată, descoperi el, era prea devreme să se simtă încântat, pentru că încă nu i se terminase călătoria. Deși Castelul se vedea, trăsura făcu un ocol care o aduse zece minute mai târziu în fața unei arcade, apoi pe pietrișul din spatele clădirii, unde în sfârșit se opri dinaintea unei uși imense.

Ashe descinse chinuit din trăsură, tropăind pe pietre. O ajută pe Joan să coboare. Ea părea să radieze. Femeile sunt parcă insensibile la frig.

Ușa se deschise. Mirosuri calde de mâncare năvăliră prin ea. Bărbați puternici se repeziră să ia cuferele, în vreme ce zâne blonde, întruchipate de două jupânease emoționate, se grăbiră să îi întâmpine pe Joan și Ashe pierzându-se în reverențe. În condiții normale, numai acest lucru ar fi fost de ajuns să-l descurajeze pe Ashe. Dar, înghețat fiind, o simplă jupâneasa politicoasă i se păru inofensivă. Reuși chiar să răspundă salutarilor cu o înclinare binevoitoare a capului.

S-ar fi zis că jupâneșele jucau rolul de ambasadori ai curții regale. Una venise pentru a o conduce pe Joan în fața doamnei Twemlow, menajera, iar cealaltă pentru a-l duce pe Ashe acolo unde Beach, majordomul, aștepta să facă onorurile casei valetului celui mai important oaspete al Castelului.

După o plimbare scurtă de-a lungul unui coridor pardosit cu dale, Joan și escorta sa cotiră la dreapta.

Destinația lui Ashe părea localizată la stânga. Se despărți cu regret de Joan. Suportul ei moral ar fi fost binevenit.

Până la urmă jupâneasa se opri în fața unei uși și bătu ușor. Se auzi o voce savuroasă ca un vin vechi de porto, care spuse:

— Intră!

Însoțitoarea lui Ashe deschise ușa.

— Domnul respectiv, domnule Beach, zise ea și își luă picioarele la spinare spre atmosfera mai puțin rarefiată a bucătăriei.

Prima impresie a lui Ashe despre majordomul Beach fu crisparea. Și alții, puși pentru prima dată față în față cu Beach, pățiseră la fel. Poseda acea aparență crispată – de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda – pe care o poți vedea la baloanele de jucărie și la broscui. Bărbați sensibili și plini de imaginație se încordau involuntar, întâlnindu-l pe Beach, pregătindu-și mușchii să-i înfrunte explozia. Cei care avuseseră plăcerea să-l cunoască mai îndeaproape treceau repede peste această etapă, așa cum cei care locuiesc în casele de pe pantele Vezuviului devin imuni la teama de erupții vulcanice. De când îl știau, apropiații lui Beach și-l aminteau că aflându-se veșnic în pragul unei crize de apoplexie, dar niciodată nu avusese loc vreuna, și cu timpul ajunseseră să ignore această posibilitate. Însă Ashe, văzându-l pentru prima oară, căpătă sentimentul că Beach nu mai este în stare să reziste încordării acumulate și că într-o clipită avea să se întâmple tot ce se poate mai rău. Această viziune a fost prima care l-a trezit din coma în care încremenise în timpul călătoriei înfrigate.

Majordomii constituie o clasă care pare să devină din ce în ce mai puțin umană, proporțional cu rangul stăpânilor săi. Există un tip de majordom angajat în casele mai modeste ale micilor gentilomi din provincie, care le este ca un frate, bea cot la cot cu negustorii, cânta un cântecel comic la hanul local și, în caz de nevoie, trage la pompă dacă rezervele de apă s-au epuizat. Cu cât casa este mai

---

mare, cu atât se deosebește mai tare majordomul de cel mai sus amintit. Castelul Blandings era unul dintre cele mai frumoase locuri din Anglia și, de aceea, Beach căpătase o înțepeneală maiestuoasă care aproape îl făcea apt pentru regnul vegetal. Se mișca – atunci când totuși se mai și mișca – alene. Își distila vorbele cu aerul cuiva care măsoară picăturile unei doctorii prețioase. Pleoapele sale grele ascundeau niște ochi având acea privire fixă caracteristică unei statui.

Cu o mișcare imperceptibilă a mâinii sale albe și grase îi făcu semn lui Ashe să ia loc. Cu cealaltă mână ridică maiestuos un ceainic care fierbea pe o plită. Cu o înclinare a capului, îi îndreptă atenția lui Ashe spre un decantor de pe masă.

Peste o clipă, Ashe sorbea un grog fierbinte de whisky cu sentimentul că avea privilegiul de a asista la un ritual mistic. Domnul Beach, poziționându-se lângă șemineu și punându-și mâinile la spate, îngădui câtorva cuvine să se scurgă din el.

— N-am avut plăcerea, domnule...

Ashe se prezintă. Beach acceptă informația cu o jumătate de plecăciune.

— Probabil că v-a fost foarte frig pe drum, domnule Marson. Vântul suflă din est.

Ashe spuse că da, îi fusese frig pe drum.

— Când vântul suflă din est, continuă domnul Beach, lăsând cu părere de rău să-i scape silabele, Sufăr Cu Picioarele.

— Poftim?

— Sufăr Cu Picioarele, repetă majordomul, picurându-și vorbele. Sunteți tânăr, domnule Marson. Probabil că nu știți ce înseamnă Să Suferi Cu Picioarele.

Îl contemplă pe Ashe, grogul lui și peretele din spate cu ochii grei și impasibili.

— Bătături! zise.

Ashe își exprimă regretul.

— Sufăr Îngrozitor Din Cauza Picioarelor. Nu numai a bătăturilor. Chiar de curînd mi-am revenit după ce am avut O Unghie Incarnată. Sufăr Înfrorător Din Pricina Unghiilor Incarnate. Sufăr Și Din Cauza Încheieturilor Umflăte.

Ashe îl privea din ce în ce mai dezaprobator pe acest martir. Întâlnim o carență în caracterul multor tineri excesiv de sănătoși care, deși sunt destul de cumsecade în nenumărate privințe, totuși ascultă cu un regretabil sentiment de nerăbdare confesiunile celor mai ghinionști decât ei din punct de vedere al bolilor trupului. Au sau nu dreptate, ei cred că aceste probleme ar trebui rezervate urechilor medicilor și că pentru ceilalți muritori sunt indicate alte subiecte de conversație.

— Îmi pare rău, se grăbi el să spună. Probabil că treceți printr-o perioadă grea. Sunt mulți invitați la Castel?

— Așteptăm să apară Mai Mulți Musafiri, zise domnul Beach. Cel mai probabil este că vor fi peste treizeci de oaspeți la cină.

— Aveți o mare răspundere, spuse Ashe lingușitor, fericit că subiectul picioarelor fusese lăsat deoparte.

Domnul Beach încuviință din cap.

— Aveți dreptate, domnule Marson. Foarte puțini își dau seama ce îndatoriri are cineva ca mine. Vă asigur că uneori toate se sparg în capul meu și atunci Sufăr De Migrene Din Pricina Nervilor.

Ashe începu să se simtă ca unul care încearcă să stingă un foc, care, pe măsură ce se domolește într-o parte, izbucnește în alta.

— Uneori, după ce îmi termin serviciul, Văd Totul În Ceață. Contururile obiectelor se estompează și devin neclare. Nu pot decât să mă așez pe un scaun. Durerea Este Covârșitoare.

— Dar vă face să uitați durerea din picioare.

— Nu, nu. Simultan Sufăr Și De Picioare.

Ashe se declară învins.

— Povestiți-mi totul despre picioarele dumneavoastră,

zise el.

Și domnul Beach îi povesti totul despre picioarele lui.

Până și lucrurile cele mai plăcute trebuie să aibă un sfârșit și această clipă a sosit când a fost rostit ultimul cuvânt despre încheieturile umflate. Lui Ashe, care se resemnase să asculte detașat subiectul, îi veni greu să creadă că auzise corect când, după vreo zece minute, interlocutorul său schimbă tema conversației.

— Domnule Marson, lucrați de multă vreme la domnul Peters?

— Ha? Ăă! Oh, nu, doar de miercurea trecută.

— Așa! Aș putea să întreb pe cine ați asistat înainte?

Pentru o clipă, Ashe simți ceva ce nu ar fi crezut că e în stare să simtă – regretul că discuția despre picioare luase sfârșit. Întrebarea îl puna în fața unei dileme. Dacă mințea și își atribuia o experiență bogată de valet, risca să se dea de gol. Dacă spunea adevărul și își mărturisea virginitatea în calitatea de servitor, ce ar fi crezut majordomul? Existau obiecții în ambele cazuri, dar cel mai simplu i se părea să spună adevărul; așa și făcu.

— Prima slujbă? zise domnul Beach. Ei, nu zău!

— Aveam – hm – altă ocupație înainte de a-l întâlni pe domnul Peters, spuse Ashe.

Domnul Beach era prea bine educat să mai insiste, doar sprâncenele sale nu se supuneau.

— Aha! zise.

— ?, țipară sprâncenele.???

Ashe le ignoră.

— Complet diferită, zise el.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Lui Ashe i se păru binevenită. Deveni conștient de un sentiment de nemulțumire față de domnul Peters. De ce oare nu-l angajase pe post de secretar? E adevărat, avusese el o obiecție la aceasta în cursul conversației lor din birourile firmei Mainprice, Mainprice & Boole, însă una stupidă și trasă de păr. Își dorea să fi avut prezența de spirit să o fi

---

combătut la momentul potrivit, dar, când discutaseră planurile, fusese chiar entuziasmat să devină valet. Ideea degaja o aromă delicioasă de comedie muzicală. Cum de nu prevăzuse și complicațiile care urmau să apară? Se vedea pe chipul lui că afurisitul de majordom aștepta o explicație. Ce ar fi crezut dacă nu o primea? Probabil ar fi presupus că Ashe înfundase pușcăria.

Ei bine, nu avea ce să facă. Dacă Beach manifesta vreo suspiciune, n-avea decât să rămână cu ea. Din fericire, suspiciunile unui majordom nu contează prea mult.

Sprâncenele domnului Beach încă îl îmbiau mute să dezvăluie totul, dar Ashe își îndreptă privirea către zona din cameră neocupată de majordom. Mai degrabă și-ar pune lațul de gât decât să se lase hipnotizat de o pereche de sprâncene și să se învinovățească singur. Nepăsător, își fixă privirea pe desenul de pe tapet, care zugrăvea o mulțime de păsări din specii necunoscute așezate pe niște tufișuri la fel de exotice.

Tăcerea devenea apăsătoare. Cineva trebuia să o întrerupă. Și, cum domnul Beach încă se mărginea la limbajul sprâncenelor, evident intenționând să vorbească în același mod chiar dacă ar fi fost să dureze toată vara, Ashe luă inițiativa.

Mai târziu, în noaptea aceea, stând tolănit în pat și reconstituind scena, avea să i se pară că Providența îi sugerase subiectul indigestiei domnului Peters, fiindcă simpla menționare a suferințelor stăpânului său acționează ca o vrajă asupra majordomului.

— Aș fi putut fi mai norocos, zise Ashe. Îndrăznesc să cred că știți cât de arțăgos este domnul Peters. Are dispepsie.

— Am fost informat despre acest lucru, îi răspunse domnul Beach. Rămase pe gânduri. Și eu Sufăr De Stomac, continuă el. Am un Stomac Sensibil. Pereții Stomacului Meu nu sunt Așa Cum Mi-aș Fi Dorit Să Fie.

— Povestiți-mi totul despre pereții stomacului

---

dumneavoastră, zise îndatoritor Ashe. Abia un sfert de oră mai târziu domnul Beach a fost întrerupt în discursul său de bătaia micului ceas aflat pe polița de deasupra șemineului. Se răsuci și îi aruncă o privire stupefiată din care nu lipsea o undă de nemulțumire.

— E atât de târziu? zise el. Trebuie să mă apuc de treabă. De altfel și dumneavoastră, domnule Marson, dacă-mi permiteți să vă dau un sfat. Fără îndoială că domnul Peters dorește să îl asistați în pregătirile pentru cină. Dacă mergeți de-a lungul coridorului veți găsi o ușă care separă partea noastră a casei de cealaltă. Vă rog să mă scuzați. Trebuie să mă duc în pivniță.

Urmându-i indicațiile, Ashe ajunse după câțiva pași la o ușă capitonată cu postav verde, care, deschizându-se la atingerea lui, îi oferă imaginea a ceea ce interpretă în mod corect ca fiind holul principal al Castelului – un spațiu generos și confortabil, mărginit de canapele și încălzit de un foc de lemne care ardea într-un șemineu uriaș. În dreapta, o scară largă ducea la etaj.

Abia în acest moment realiză Ashe omisiunea din indicațiile domnului Beach. Fără îndoială, scara cea largă ducea la etajul unde se aflau dormitoarele, dar cum putea el să afle, evitând operația plictisitoare de a bate la fiecare ușă, care dintre ele îi fusese repartizată domnului Peters? Era prea târziu să se întoarcă și să-i ceară majordomului indicații suplimentare. Deja acesta pornise spre pivniță în căutare de vinuri pentru cină.

În vreme ce stătea pe loc dezorientat, o ușă de pe partea cealaltă a holului se deschise și apărură un bărbat de vârsta lui. Prin spațiul lăsat de ușa pe care tânărul o ținuse o clipă deschisă pentru a răspunde la o întrebare unei persoane aflate înăuntru, Ashe remarcă niște vitrine de sticlă.

Ăsta să fie muzeul – destinația sa? În următorul moment ușa, deschizându-se încă puțin, îi dezvălură silueta unei mumii egiptene și îl lămură pe deplin.

Cu cât mai repede explora muzeul și localiză scarabeul domnului Peters, își spuse Ashe, cu atât era mai bine. Se decise să-l roage pe Beach să-l conducă acolo de îndată ce va prinde un moment liber.

Între timp, tânărul închisese ușa muzeului și traversă holul. Era un tânăr cu o înfățișare sobră și părul sărmos, având un nas ascuțit și ochii sclipind prin ochelarii fără rame – de fapt nimeni altul decât secretarul particular al lordului Emsworth, Baxter cel Eficient.

Ashe îl salută:

— Hei, bătrâne, ești bun să-mi spui cum ajung la camera domnului Peters? M-am cam rătăcit.

Nu se gândi nici o clipă că valeții nu se prea adresează astfel superiorilor săi într-o societate aleasă. Asta e hiba când vrei să joci teatru. Te descurci cu faptele, dar vorbele te dau de gol.

Domnul Baxter ar fi aprobat cu înflăcărare afirmația că nu în acest mod trebuia să i se adreseze un valet. Numai că deocamdată nu știa că Ashe era valet. După felul degajat în care se exprimase, presupunea că se numără printre oaspeții care sosiseră la Castel în cursul zilei. Fiindcă întrebuse despre domnul Peters, înclina să creadă că Ashe este prietenul onorabilului Freddie, George Emerson, pe care nu îl întâlnise încă.

În consecință îi răspunse foarte cordial că dormitorul domnului Peters se afla la etajul al doilea, a doua ușă pe stânga.

Spuse că Ashe nu o putea rata. Ashe spuse că îi era foarte îndatorat.

— Foarte frumos din partea ta, zise Ashe.

— Nicidecum, spuse domnul Baxter.

— Te rătăcești într-un loc ca ăsta, zise Ashe.

— Într-adevăr, spuse domnul Baxter.

Ashe porni să urce scările și în câteva clipe bătea la ușă indicată.

Vocea domnului Peters îl invită să intre.

4

Domnul Peters, parțial gătit pentru cină într-o toaletă dichisită, stătea în fața oglinzii, luptându-se cu cravată. Când Ashe intră, el își lăsă în jos mâinile și își examinează nerăbdător opera. Se dovedi nesatisfăcătoare. Cu un mârâit și o înjurătură își smulse bucata de pânză ofensatoare de la gât.

— Fir-ar a dracului!

Pentru Ashe devenise evident că șeful lui nu se găsea într-o dispoziție prea înfloritoare. Puține sunt lucrurile care să pună la încercare nervii unui individ țâfnos din fire, dar o cravată care nu se lasă îndoită și răsucită pentru a căpăta forma dorită este insuportabilă. Chiar și când toate îi mergeau ca pe roate, domnului Peters îi displăcea profund să se îmbrace pentru cină. Cuvintele nu reușesc să descrie ce simțea atunci când nu-i reușea nimic.

Totuși se poate spune ceva în apărarea lui: este o bătaie de joc grosolană să fii obligat să te înțolești ca pentru un festin, când acel festin este format din puțin sparanghel și câteva nuci.

Ochii domnului Peters îi întâlneau pe ai lui Ashe în oglindă.

— A, tu erai? Intră. Nu te holba la mine. Închide repede ușa aia! Grăbește-te! Nu-ți târi picioarele pe podea. Încearcă să pari inteligent. Nu te uita ca vițelul la poartă nouă. Unde ai umblat până acum? De ce n-ai venit mai devreme? Știi să faci nodul la cravată? Bine, dă-i drumul!

Oarecum calmat de creația în formă de fluture alb imaculat, care ieșise de sub degetele lui Ashe, domnul Peters îi îngădui să îl ajute să-și îmbrace haina. Ridică un chiștoc de trabuc de pe masă și îl aprinse.

— M-am gândit la tine, zise el.

— Zău? spuse Ashe.

— Ai localizat scarabeul?

— Nu.

— Și atunci ce naiba ai făcut până acum? Aveai timp să-l înhați de o duzină de ori.

— Am discutat cu majordomul.

— De ce dracu' îți pierzi vremea discutând cu majordomi? Presupun că nici muzeul nu știi unde e?

— Ba da.

— O, ai aflat asta, nu-i așa? Păi, e ceva. Și ce îți propui să faci în continuare?

— Cel mai bun plan ar fi să mă duc acolo în timpul nopții.

— Păi, doar n-oi da o tură pe acolo în miezul zilei, nu? Cum ai de gând să găsești scarabeul după ce intri?

Ashe nu se gândise la asta. Cu cât cugeta mai adânc la misiunea lui, cu atât apăreau mai multe lucruri la care nu se gândise.

— Nu știu, mărturisi el.

— Nu știi! Spune-mi, tinere, aici printre englezi, ești considerat un tip deștept?

— N-aș putea spune.

— Zău? Ți se bălângăne creierul în cap de mic ce el zbieră domnul Peters, făcând spume la gură și agitându-și mădularele într-o izbucnire subită de furie. Care-i problema ta? De ce nu ai mai multă inițiativă? De ce nu vii cu ceva concret? De ce lenevești pe aici de parcă ai fi un bibelou? Vreau rezultate – și le vreau repede! Îți spun eu cum îmi recunoști scarabeul când intri în muzeu. Coțcarul ăla rablagit și nerușinat care mi l-a șterpelit a avut tupeul să îi pună o etichetă la fel de mare ca un afiș de circ, pe care scrie că este un Keops din dinastia a patra expus – se sufocă domnul Peters – expus *prin bunăvoința* lui J. Preston Peters, Esquire! Uite așa o să-l recunoști.

Ashe nu râse, dar aproape că își dislocă o coastă din cauza efortului de a se stăpâni. Să-l jefuiești pe un individ de cea mai prețioasă proprietate a sa și apoi să-i

mulțumești în public pentru că te-a lăsat să o ai și se părea o glumă excelentă.

— Nici măcar nu l-a pus într-o vitrină, continuă domnul Peters. Zace pe o tavă descoperită deasupra unui dulap plin cu monede romane. Ar putea să-l fure oricine în două minute dacă e singur în muzeu! Este o neglijență macabră să lași neprotejat un scarabeu atât de valoros. Dacă mi-a furat Keopsul, măcar să aibă decența să îl trateze cum se cuvine.

— Dar îmi este mie mai ușor să-l iau, spuse consolator Ashe.

— Ești în stare să-l iei numai dacă este ușor! se rățoi domnul Peters. Și mai e ceva: spui că o să te duci în toiul nopții. Ei bine, ce ai de gând să faci dacă te prinde cineva dând târcoale pe acolo? Te-ai gândit la asta?

— Nu.

— Ar trebui să ai ceva pregătit, nu? Doar n-o să discuți despre ultima piesă de teatru. Trebuie să găsești un motiv îndeajuns de plauzibil ca să fii treaz la ora aia, nu?

— Cred că da.

— Ha, deci recunoști, nu-i așa? Păi ai putea să zici asta, că am sunat după tine să vii să îmi citești până adorm. Înțelegi?

— Și credeți că va fi salvatoare această explicație dacă mă prinde cineva în muzeu?

— Tâmpitul! Nici n-am spus să o folosești dacă te prind în interiorul muzeului. Dacă ești prins în interiorul muzeului cel mai bine este să nu zici nimic și să speri că judecătorul îți va da drumul pentru că te afli la prima infracțiune. Trebuie să spui asta dacă te prind învărtindu-te prin jur.

— Mi se pare cam subțire.

— Zău? Ei bine, lasă-mă să-ți spun că nu e chiar atât de subțire cum crezi pentru că de fapt va trebui să-mi citești în cele mai multe nopți. În două nopți din trei am nevoie să mi se citească ceva ca să pot adormi. Indigestia îmi dă

insomnii.

Și ca și cum ar fi vrut să sublinieze acest fapt, domnul Peters se chirci brusc.

— Oof! zise el. Aau!

Își scoase trabucul din gură și își vârî o pastilă pentru digestie între buze.

— Pereții stomacului meu sunt făcuți praf, adăugă el.

Este de-a dreptul ciudat cât de banale sunt cauzele imediate ale revoluțiilor. Dacă domnul Peters s-ar fi slujit de alte cuvinte pentru a-și exprima năduful, după toate probabilitățile Ashe ar fi îndurat totul fără nici o crâcnire. Acest omuleț care bâzâia, zbiera și se zborșea la el îl călca din ce în ce mai tare pe nervi, dar ideea unei revolte ferme nu-i trecuse prin cap. Însă după câte pătimise din cauza majordomului Beach, ajunsese într-o stare în care nu mai putea răbda sub nici un chip să se pomenească despre pereții stomacului. Vine o vreme când capacitatea noastră de a asculta amănunte despre pereții stomacului altcuiva se epuizează.

Îi aruncă o privire severă domnului Peters. Încetase să se mai simtă intimidat de omulețul cel fioros și acum îl socotea un ipohondru care are nevoie să audă câteva sfaturi folositoare.

— Și de ce, mă rog, v-ați aștepta să nu aveți indigestie? Nu faceți nici un pic de mișcare și fumați toată ziua.

Nouă senzație de a fi ținta unor critici – provenind din partea unui tânăr imberb – îl reduse la tăcere pe domnul Peters. Tresări violent, dar nu vorbe.

Ashe deveni elocvent abordând subiectul lui preferat. În opinia lui, dispepticii erau o povară pe suprafața pământului. După mintea lui, ei au avut de ales între sănătate și boală și au ales-o dinadins pe ultima.

— Mi-e scârbă de oameni d-ăștia. Îi știu pe dinafară pe cei de teapa voastră. Munciți prea mult, evitați să faceți mișcare, vă apucă năbădăile și fumați trabuce tari pe stomacul gol. Iar când vă procopsiți cu indigestie din cauza

---

asta, adoptați un aer de martir și le faceți mizerabil traiul tuturor celor din jur. Dacă v-ați lăsa pe mâinile mele pentru o lună, după aia ați putea mânca și cărămizi că tot v-ar prii. Dimineța la sculare exerciții Larsen, o baie rece, un masaj energetic, o plimbare dură...

— Dar cine dracu' ți-a cerut părerea, obrăznicătură cu mucii la nas? se interesă domnul Peters.

— Nu mă întrerupeți, lua-v-ar naiba! zbieră Ashe. Acum nu mai știu ce spuneam.

Urmă o tăcere tensionată. Apoi domnul Peters începu să vorbească:

— Scârnăvie blestema...

— Nu vorbiți așa cu mine!

— Ba o să-ți vorbesc exact ...

Ashe făcu un pas spre ușă.

— Foarte bine atunci, zise el. Îmi dau demisia! Puteți angaja pe altcineva să se ocupe de problema dumneavoastră.

Căderea subită a fălcilor domnului Peters și expresia de consternare care i se lăți pe față îi comunicară lui Ashe că găsisese arma potrivită și că era stăpân pe situație.

Continuă sigur pe sine:

— Dacă aș fi știut ce implică munca mea de valet, n-aș fi acceptat postul nici pentru o sută de mii de lire. Doar pentru că ați avut o prejudecată tâmpită împotriva venirii mele aici pe post de secretar, lucru care ar fi fost cel mai simplu și mai normal, acum mă aflu în poziția de a putea fi muștruluit în public de către majordom și de a fi privit de jupîneasa-șefă ca și cum aș fi un șoarece mort adus în casă de pisică. Vocea îi tremura de autocompătimitate. Vă dați seama de calvarul meu măcar în parte? Cum naiba aș putea să-mi amintesc dacă intru înaintea bucătarului sau după cel de-al treilea valet? N-o să am o clipă de liniște câtă vreme rămân aici. A trebuit să stau și să ascult ore întregi pălăvrăgeala plicticoasă a unui majordom care pare a fi un soi de spital ambulant. Sunt forțat să fac slalom

printr-un sistem complicat de protocol. Și după toate astea mai aveți tupeul, insolența să vă imaginați că mă puteți folosi drept sac de box pentru a vă descărca nervii! Aveți șoricium atât de gros încât credeți că o să rezist să mă terorizați sau să vă ciorovăiți cu mine de fiecare dată când modul dumneavoastră sinucigaș de viață vă mai provoacă o criză de indigestie! Aveți neobrăzarea supremă de a vă închipui că îmi puteți vorbi cum vă trece prin cap! Foarte bine! Am pățimit destul până acum! Dacă vă doriți acest scarabeu, puneți pe altcineva să vi-l recupereze. Eu m-am retras din afacere.

Mai făcu un pas spre ușă. O mână tremurătoare îl înșfăcă de mânecă.

— Dragul meu, dragul meu băiețuș, fii rezonabil!

Ashe se îmbătase cu propria-i oratorie. Senzația de a chinui un milionar adevărat era nouă și amuzantă. Își umflă pieptul și își crăcăna picioarele ca un colos.

— Foarte bine, spuse el cu răceală desprinzându-și mâneca din strânsoare. Dar n-o să scăpați atât de ușor. Trebuie să ajungem la o înțelegere. Chestia e că, dacă voi fi ținta răutății dumneavoastră senile de fiecare dată când aveți o crampă la stomac, nici o sumă de bani nu m-ar putea convinge să nu renunț.

— Dragul meu băiat, asta n-o să se mai întâmple vreodată. Am fost nervos.

Cu degetele tremurânde, domnul Peters își reaprinse trabucul.

— Aruncați chiștocul ăla!

— Dragul meu!

— Aruncați-l! Ați spus că erați nervos. Bineînțeles că erați nervos. Și atâta vreme cât veți continua să abuzați de stomacul dumneavoastră veți continua să fiți nervos. Vreau mai mult decât simple scuze. Dacă rămân aici trebuie să stârpim răul din rădăcină. Să aveți încredere în mine ca într-un doctor. Fără trabuce, iar în fiecare dimineață exerciții de gimnastică.

— Nu, nu!

— Foarte bine!

— Nu, stai! Stai! Ce fel de exerciții?

— O să vă arăt mâine dimineață. Plimbări în pas vioi.

— Urăsc să merg pe jos.

— Băi reci.

— Nu, nu!

— Foarte bine!

— Nu, stai! O baie rece ar putea să mă omoare la vârsta mea.

— O să vă readucă la viață. Sunteți de acord să faceți băi reci? Nu? Foarte bine!

— Bine, bine!

— Promiteți?

— Da, da!

— Bine atunci.

Bătaia îndepărtată a gongului pluti până la ei.

— Am ajuns la o înțelegere exact la timp, zise Ashe.

Domnul Peters îl privi fix.

— Tinere, spuse el rar, dacă după toate astea nu reușești să-mi recuperezi Keopsul, o să te... o să te... la naiba, o să te jupoi de viu!

— Nu vorbiți așa, spuse Ashe. Țsta este alt lucru pe care trebuie să-l țineți minte. Dacă vreți că tratamentul meu să fie eficient nu trebuie să gândiți așa. Trebuie să vă exersați autocontrolul. Trebuie să vă gândiți numai la lucruri frumoase.

— Să te jupoi de viu este un gând minunat! spuse domnul Peters visător.

5

Pentru a nu-și strica bună dispoziție – și pentru a nu li se preschimbă în cenușă îmbucăturile din pricina absenței domnului Beach de la festivități, servitorii de rang superior ai Castelului căpătaseră obiceiul să amâne începerea cinei până aproape de sfârșitul mesei stăpânilor. Aceasta îi permitea majordomului să se așeze în capul mesei fără grijă de a fi întrerupt cu excepția celor câtorva momente când servea cafelele.

În fiecare seară, puțin înainte de ora opt și jumătate – oră la care domnul Beach simțea că putea să se retragă în siguranță din sufragerie, lăsându-l pe lordul Emsworth și pe invitații săi în grija majordomului adjunct Merridew și a servitorilor James și Alfred, și întorcându-se acolo numai pentru câteva minute în scopul de a insufla măreție și distincție ritualului de împărțire a trabucelor și băuturilor – cei cărora rangul le permitea porneau către Salonul Menajerei pentru a-și petrece, stând la taclale, intervalul dinaintea sosirii domnului Beach și, când o ajutoare de bucătăreasă, cu înfățișarea unui câine care s-a zbatut până ce a reușit în sfârșit să se elibereze din lesă, deschidea ușa anunțând „Domnule Beach, cina este servită”. La care domnul Beach, întinzând un cot înspre menajeră, spunea: „Doamnă Twemlow” și deschidea plin de demnitate procesiunea, cu capul sus, de-a lungul coridorului, urmat în ordinea rangului de restul anturajului, doi câte doi către Salonul Chelnerilor. Și aceasta pentru că Blandings nu era una dintre acele case, mai bine zis cocioabe, în care se așteaptă de la servitorii de rang înalt nu numai să mănânce împreună, ci și să se întrunească în Salonul Chelnerilor înainte de masă. Sub patronajul domnului Beach și al doamnei Twemlow – care hotăra cot la cot cu majordomul în aceste probleme –, lucrurile se petreceau așa cum se

---

cuvine la Castel, într-un mod solemn și corect. Pentru domnul Beach și doamna Twemlow, sugestia că toți ar fi putut să se adune în aceeași cameră în care mai și luau masa ar fi fost la fel de respingătoare ca un anunț venit din partea castelanei lady Ann Warblington că în acea seară masă avea să fie servită în salon.

Întorcându-se după întâlnirea cu domnul Peters, Ashe se trezi interceptat de un băiețel respectuos, care îl conduse în Salonul Menajerei, unde îl năpădi senzația propriei lui nimicnicii, asemănătoare celei trăite în prima zi de școală. Încăperea era plină și atmosfera aparent foarte cordială. Toți păreau să se cunoască între ei și conversația se depăna într-o manieră însuflețită. De fapt, oaspeții de la Castelul Blandings, fiind în majoritate membri ai clanului Emsworth invitați pentru a li se prezenta viitoarea mireasă, fiica domnului Peters, cei mai mulți dintre cei strânși în Salonul Menajerei se cunoșteau de mai demult și își reînnoiau prietenii întrerupte zbierând din toți bojocii.

O scurtă tăcere se așternu la apariția lui Ashe și, spre marea lui nemulțumire, toți ochii se întoarseră în direcția lui. Se mai liniști când doamna Twemlow înaintă spre el pentru a face prezentările. Puține lucruri se mai pot adăuga despre doamna Twemlow pentru a-i completa portretul pe lângă faptul că se potrivea cu domnul Beach tot atât de armonios ca o cratiță cu un capac sau ca un fazan cu fâzănița lui. Avea aceeași expresie care te făcea să crezi că va izbucni dintr-o clipă în alta într-o criză de apoplexie și același aer care denotă apartenența la o specie scorțoasă și trufașă din împărăția legumelor.

— Domnule Marson, bine ați venit la Castelul Blandings!

Ashe așteptase să-i spună cineva aceste cuvinte și fusese surprins că nu domnul Beach le rostise. Îl mai surprindea și faptul că menajera îi recunoscuse imediat identitatea, până când o văzu pe Joan și deduse că ea îi furnizase informația. O invidia pe Joan. Într-un mod uimitor, ea izbutea să nu pară deloc nelalocul ei în această adunare.

Căci el simțea că are scrijelit pe frunte cuvântul impostor cu litere de-o șchioapă.

Doamna Twemlow începu să facă prezentările – un proces lung și plictisitor, pe care îl îndeplini sârguincios, tacticos și temeinic. Ashe dădu mâna cu fiecare membru al aristocrației noii lui profesii, îi zâmbi fiecăruia până când mușchii săi faciali și dorsali ajunseră cât p-aci să cedeze din pricina efortului. Era uluitor cum reușiseră să se adune atâția servitori de rang înalt într-o singură încăpere de dimensiune medie.

— Pe domnișoara Simpson o cunoașteți, zise doamna Twemlow, și Ashe se află la un pas să nege acuzația când sesiză că Joan fusese persoana la care se referise. Domnul Judson, domnule Marson. Domnul Judson este valetul onorabilului Frederick.

— Înțeleg că n-ați avut încă plăcerea să-l întâlniți pe Freddie al nostru, domnule Marson? observă binevoitor domnul Judson, un tânăr proaspăt bărbierit și cu o figură bleagă. Freddie merită să fie studiat.

— Domnule Marson, permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Ferris, valetul lordului Stockheath.

Domnul Ferris, un bărbat negricios și antipatic cu o frunte înaltă, îi scutură mâna lui Ashe.

— Încântat de cunoștință, domnule Marson.

— Domnișoară Willoughby, el este domnul Marson, care vă va însoți la masă. Domnișoara Willoughby este camerista lady-ei Muriel Mant. Și cum fără îndoială știți, lady Mildred, fiica noastră cea mai mare, s-a căsătorit cu colonelul Horace Mant.

Ashe nu știa și se simți de-a dreptul surprins că doamna Twemlow are o fiică cu numele de lady Mildred. Dar Rațiunea îi sări în ajutor sugerându-i că prin „a noastră” ea se referise de fapt la progenitura contelui Emsworth și a răposatei contese. Domnișoara Willoughby era o damă volubilă cu o față zâmbitoare și părul castaniu lăsat pe frunte. Fiindcă eticheta îi interzicea să o însoțească pe

---

Joan la cină, Ashe se bucura că i se repartizase un înlocuitor cu o înfățișare atât de plăcută. Tocmai fusese prezentat unei doamne cu o ținută de statuie pe nume Chester, camerista personală a lady-ei Ann Warblington, și amintirile oarecum încețoșate despre discursul lui Joan referitor la ordinea ierarhiei servitorilor îl lăsaseră cu impresia că ea îi era destinată drept partener. Îl cutremura perspectiva de a înfrunta o asemenea aroganță aristocratică.

După ce prezentările luară sfârșit, conversația reîncepu. Subiectul ei îl constituiau exclusiv – din câte își dăduse Ashe seama până acum – extravaganțele celor pentru care lucrau cei prezenți. Înțelese că aceasta se întâmpla la toate nivelurile ierarhice. Probabil că slugile de rang mai mic din Camera Servitorilor îi bârfeau pe cei din Salonul Chelnerilor și ajutoarele casnice cu rang și mai mic din odaia cameristelor discutau despre superiorii lor din Camera Servitorilor, iar jupânesele bârfeau pe seama celor din odaia cameristelor. Se întrebă unde se oprea lanțul și ajunsese la concluzia că probabil la băiețelul cel respectuos care îi fusese ghid cu puțină vreme în urmă. Acest băiat, neavând cu cine să bârfească, stătea de unul singur meditănd la omul bun la toate al casei.

Se gândi să-și expună teoria domnișoarei Willoughby, dar decise că era prea abstractă pentru ea și se mulțumi să vorbească despre cele câteva piese de teatru pe care le văzuse înainte de a părăsi Londra. Domnișoarei Willoughby îi plăceau la nebunie dramele. Și, întrucât colonelul Mant frecvența cu devoțiune cluburile din oraș, ea avusese numeroase oportunități de a-și satisface gusturile. Domnișoarei Willoughby nu-i plăcea la țară. Credea că este plictisitor să locuiești în provincie.

— Nu credeți că este plictisitor să locuiești la țară, domnule Marson?

— Nu cred că o să mă plictisesc aici, zise Ashe și descoperi cu surprindere prin intermediul unui chicotit

---

satisfăcut că interlocutoarea îi luase afirmația drept un compliment.

Domnul Beach apăru exact la timp, puțin distrat, așa cum îi stă bine cuiva care tocmai a dus la bun sfârșit o misiune importantă și plină de responsabilități.

— Alfred a răsturnat pulpele de pui! îl auzi Ashe anunțând-o pe doamna Twemlow cu un glas amar. Le-a răsturnat la un centimetru de brațul Înălțimii sale.

Doamna Twemlow murmură condoleanțe. Domnul Beach adoptă expresia hotărâtă a cuiva care se întreabă câtă vreme mai poate suporta povara existenței.

— Doamne Beach, când doriți, cina este servită.

Majordomul își înghiți cugetările sumbre și își îndoi brațul.

— Doamnă Twemlow?

Ashe, calculându-și greșit rangul în ciuda tuturor precauțiilor lui, se găsi la un pas de a părăsi camera fără să-și aștepte rândul, dar încleștarea disperată a mâinii domișoarei Willoughby pe brațul său îl avertiză la timp. Se opri pentru a-i permite domișoarei Chester și ținutei ei statuare să navigheze sub escortă unui bărbat scund și zbârcit, cu un ac în formă de potcoavă prins în cravată și al cărui nume, luând în considerare câte altele fuseseră pronunțate de la venirea lui în cameră, îi scăpase.

— Era cât pe-acți s-o dați în bară! spuse domnișoara Willoughby. Probabil că sunteți distrat, domnule Marson, la fel ca și Înălțimea sa.

— Lordul Emsworth este distrat?

Domnișoara Willoughby izbucni în râs.

— Păi, uneori uită și cum îl cheamă! Dacă n-ar fi domnul Baxter, Dumnezeu știe ce i s-ar întâmpla.

— Nu cred că l-am întâlnit pe domnul Baxter.

— Sigur o să-l întâlniți dacă mai stați puțin pe aici. Nu poți să te fofilezi dacă stai în aceeași casă. Nu mai spuneți nimănui că v-am zis, dar el este adevăratul stăpân aici. Zice că e secretarul Înălțimii sale, însă de fapt el are pâinea

și cuțitul – la fel ca bărbatul acela din piesă.

Ashe, scormonindu-și amintirile în materie de teatru în căutarea unui asemenea personaj, se întrebă dacă nu cumva domnișoara Willoughby se referea la Pooh-Bah din *Mikado*⁷, care revenise de curînd pe scenele Londrei. Domnișoara Willoughby chiar la Pooh-Bah se referise.

— Dar eu l-am poreclit Parker cel Băgăreț, zise ea. Își bagă nasul în treburile tuturor.

Ultima pereche din procesiune se scurse în Salonul Chelnerilor. Domnul Beach rosti rugăciunea pe un ton protector. Începură să mănânce.

— Fără îndoială că ați întâlnit-o pe domnișoara Peters, nu, domnule Marson? zise domnișoara Willoughby, reluându-și conversația la supă.

— Doar pentru câteva minute, la Paddington.

— O, deci nu lucrați la domnul Peters de multă vreme?

Ashe începu să se întrebe dacă nu cumva toți interlocutorii săi aveau să-i pună această întrebare periculoasă.

— Numai de o zi.

— Unde ați mai lucrat până acum?

Ashe deveni conștient de o senzație de mâncărime. Încă puțin și putea foarte bine să-și dezvăluie adevărata misiune la Castel și să termine odată cu totul.

— Păi, am fost... adică...

— Cum vă simțiți după călătorie, domnule Marson? spuse o voce dinspre partea opusă a mesei și Ashe, ridicându-și privirea recunoscătoare, întâlni ochii lui Joan care îl fixau cu o expresie năstrușnică. Îi era atât de recunoscător pentru întrerupere, încât nici nu încercă să și-o explice. Răspunse că se simte foarte bine, deși nu era deloc așa. Interesul domnișoarei Willoughby se îndreptă spre neajunsurile sistemului britanic de cale ferată.

În capul mesei, domnul Beach începuse o conversație intimă cu domnul Ferris, valetul lordului Stockheath, cel

---

⁷ Comedie muzicală de W.S. Gilbert și A.S. Sullivan.

pe care vărul lui, onorabilul Freddie – despre care Ashe pricepuse că urma să se căsătorească cu Aline Peters – îl numise „sărmanul Percy”. Majordomul vorbea și mai grav ca de obicei, pentru că povestea o tragedie.

— Ne-a părut teribil de rău când am auzit de ghinionul dumneavoastră, domnule Ferris.

Ashe se întrebă ce i se întâmplase domnului Ferris.

— Da, domnule Beach, replică valetul. Este foarte adevărat că am făcut o impresie nu prea bună. Luă o înghițitură din pahar. Nu se poate nega faptul – eu niciodată nu am încercat să-l neg – că sărmanul Percy nu este prea dezghețat la minte.

Domnișoara Chester interveni în discuție:

— N-am înțeles de ce fata asta – cum o cheamă de fapt? – este considerată atât de drăguță. Toate ziarele au publicat articole în care scria că este atrăgătoare și așa mai departe, dar mie nu mi s-a părut nemaipomenită în poza din *Daily Sketch*. Ce o fi văzut la ea Înălțimea să mă depășește.

— Fotografia nu o prea avantaja, domnișoară Chester. Mă aflu în sală și trebuie să recunosc că era grațioasă, foarte grațioasă. Și trebuie să vă amintiți că Percy încă din copilărie a fost foarte influențabil și cam nătâng. Iar eu îl cunosc destul de bine.

Domnul Beach se răsuci spre Joan.

— Discutăm despre cazul Stockheath de încălcare a promisiunii, domnișoară Simpson, nu mă îndoiesc că ați citit despre el în ziare. Lordul Stockheath este unul dintre nepoții noștri. Presupun că Înălțimea sa a fost foarte șocată de întâmplare.

— Într-adevăr, li se alătură domnul Judson din celălalt capăt al mesei. S-a întâmplat să-l aud vorbind despre asta cu tânărul Freddie. Se aflau în bibliotecă în dimineața în care judecătorul își dăduse verdictul atât de defavorabil lordului Stockheath. „Dacă pățești și tu ceva asemănător, secătură”, îi spunea el lui Freddie...

Domnul Beach tuși.

— Domnule Judson!

— O, dar nu-i nimic, domnule Beach, ca să zic așa, aici toți facem parte din familie. Nu e ca și cum aș povesti unor străini. Sunt convins că toți domnii și doamnele aici de față n-ar repeta cele auzite în afara acestei camere, nu-i așa?

Publicul murmură aprobări pline de virtute.

— Îi spunea lui Freddie: „Dacă ți se întâmpla și ție ceva similar, secătură, n-ai decât să-ți faci bagajele și să te cari în Canada pentru că eu n-o să mai am nimic de-a face cu tine!” sau ceva în genul ăsta. Și Freddie i-a răspuns: „Zău, pe cinstea mea, tată, ce naiba!”

Chiar dacă domnul Judson imitase glasul stăpânului său fără prea mult talent dramatic, auditoriul era plăcut impresionat. Încăperea fremăta de voieșie.

Domnul Beach socoti că se cuvenea să devieze conversația. Potrivit legilor nescrise ale locului, fiecare individ avea dreptul să vorbească cum poftea despre stăpânul lui, dar Judson, în opinia sa, mersese puținel prea departe.

— Spuneți-mi, domnule Ferris, cum vi se pare că îndură totul Înălțimea sa? zise el.

— O, Percy face față destul de bine.

Ashe remarcă un fapt curios: chiar dacă valetul persoanei în cauză vorbea cu afecțiune despre el spunându-i pe numele mic, restul audienței se purta foarte ceremonios și îi pronunța titlul cu mult respect. Lordul Stockheath era Percy pentru domnul Ferris. În schimb, pentru Ferris, Freddie al domnului Judson era onorabilul Frederick, iar Percy, șeful domnului Ferris, era lordul Stockheath pentru Judson. Lui Ashe i se părea că asistă la un ritual agreabil al etichetei sociale și găsea ceva vag feudal în el.

— Percy suportă totul ca un englez adevărat pentru că el n-a plătit nimic! Bătrânul lui tată, care a trebuit să scoată bani din buzunar, își face inimă rea. Însă se poate spune că ține capul sus. Zice că l-a apucat din nou guta și de

aceea s-a dus la Droitwich în loc să vină aici. Mi-e teamă că Percy nu regretă nimic.

— A fost o Întâmplare Foarte Nefericită, conchise domnul Beach. Tendința din ziua de azi a Claselor de Jos de a-și depăși condiția se face din ce în ce mai mult simțită. Tânăra femeie din acest caz lucra, din câte am înțeles, că barmaniță. Este Deplorabil că tinerii noștri se lasă amestecați în Asemenea Tărășenii.

— Eu mă mir, zise năvalnicul domn Judson, că nu pățesc mai mulți tineri la fel. Înălțimea sa nici nu sărise prea mult calul când îi vorbise într-un asemenea mod lui Freddie în bibliotecă. Vă dau cuvântul meu de onoare, este o minune că Freddie a scăpat cu fața curată! Pe vremea când locuiam la Londra împreună cu Freddie, continuă el, neluând în seamă tusea dezaprobatore a domnului Beach, înainte de ceea ce s-ar putea numi criza financiară, când domnia sa i-a tăiat alocația obligându-l să se mute din nou aici, Freddie o căuta cu lumânarea, credeți-mă! Se îndrăgostise de o fată din corul unui teatru. Vreme de săptămâni întregi m-a trimis la ea cu scrisori și flori în fiecare seară cu o regularitate de ceasornic. Cum o chema? Îmi stă pe limbă. Ciudat cum se pot uita asemenea lucruri! Freddie se aprinsese rău de tot. Îmi amintesc că o dată căutam ceva în lipsa lui prin cameră și am dat peste o poezie pe care i-o dedicase. Era o adevărată bombă! Dacă fata aia a păstrat scrisorile, am convingerea că Freddie îi va călca lordului Stockheath pe urme.

Un murmur de oroare amestecată cu încântare făcu înconjurul mesei.

— Ei na, spuse cu satisfacție însoțitorul domnișoarei Chester. Nu mai spuneți, domnule Judson! Onorabilul Freddie ar apărea de două ori mai fraier dacă ar fi dat în judecată tocmai acum, când e pe cale să se însoare!

— Nu-i nici un pericol să se întâmple așa ceva.

Fusese vocea lui Joan. Și vorbise cu o asemenea hotărâre încât atrăsese imediat atenția întregii mese. Toate

---

privirile se întoarseră spre ea. Pe Ashe îl frapă expresia de pe chipul ei. Ochii îi scăpărau de parcă ar fi fost furioasă și fața i se înroșise. O frază pe care o rostise el în tren îi veni în minte. Arăta ca o prințesă deghizată.

— Ce vă face să ziceți asta, domnișoară Simpson? se interesă enervat Judson. Se străduise din greu să încrețească pielea auditoriului, iar Joan încerca să strice tot.

Lui Ashe i se păru că Joan se chinuia să-și învingă starea, ca și cum ar fi încercat să-și vină în fire amintindu-și unde se află.

— Ei bine, zise ea aproape scuzându-se, nu prea cred că-i posibil s-o fi cerut în căsătorie pe fata asta.

— Nu poți să știi niciodată, spuse Judson. Impresia mea este că Freddie a cerut-o. În ultima vreme părea să-l frământa ceva. Înainte de a pleca împreună cu Înălțimea sa la Londra, alaltăieri, s-a purtat foarte ciudat. Și mai cred că de când s-a întors nu este în apele lui. Știu că a urmărit cu mare atenție procesul lordului Stockheath pentru că a decupat articolele din ziare. Le-am găsit ieri când îi umblam printre lucruri.

Beach își dresese glasul, acesta fiind modul lui de a sugera că era pe cale să monopolizeze conversația.

— Și în orice caz, domnișoară Simpson, zise el solemn, având în vedere în ce fază au ajuns lucrurile și Modul Dezgustător de a Gândi al juraților – care provin din mediile de jos – nu mi se pare deloc necesar să existe o promisiune concretă de căsătorie. Cu socialismul ăsta agresiv, îi încânta atât de mult ideea de a putea să facă vreun rău unuia dintre Noi, încât dau verdicte aspre oricum. Câteva Declarații fierbinți sunt suficiente. Vă aduceți aminte de cazul Harvant, când a fost acuzat tânărul lord Mount Anville? S-a ajuns să se dea mâna liberă Anarhiei, iar Clasele Inferioare își Depășesc Condiția. Și numai ziarele astea ieftine sunt vinovate. Îi îndeamnă pe Cei de Jos să-și Depășească Condiția. Chiar azi-dimineață

---

a trebuit să fiu sever cu tânărul James, servitorul. Odinioară stătea în banca lui, își făcea bine treaba și îi respecta pe cei din jur, dar acum și-a luat nasul la purtare. De ce? Pentru că, acum șase luni, s-a îmbolnăvit de reumatism și a avut neobrăzarea să trimită o fotografie de a lui și o declarație cum că și-a lecut Durerile Îngrozitoare cu ajutorul Unguentului Suprem al lui Walkinshaw, iar ei le-au publicat într-o jumătate de duzină de ziare. Iar aceasta a însemnat ruină pentru James. Și-a Depășit Condiția și nu-i mai pasă de nimeni.

— Ei bine, tot ce pot spune, reveni Judson, este că sper din toată inima ca Freddie să nu pățească nimic de felul acesta. Fiindcă nu găsești pe toate drumurile o fată care să-l accepte.

Un murmur aprobator îi însoți afirmația.

— Domnișoara Peters a dumneavoastră, zise îngăduitor Judson, pare o fată cumsecade.

— I-ar face plăcere să vă audă, spuse Joan.

— Joan Valentine! țipă Judson, izbind violent masa cu palmele. Tocmai mi-am adus aminte. Așa o chema pe fata căreia Freddie îi trimitea scrisori și îi scria poezii și de ea îmi amintiți dumneavoastră, domnișoară Simpson. Sunteți întruchiparea vie a iubitei lui Freddie, domnișoara Joan Valentine.

Ashe nu manifesta în mod normal spontaneitate, dar în această ocazie probabil șocul revelației, combinat cu faptul că trebuia să facă ceva foarte repede pentru a masca tulburarea lui Joan, îi alertară inteligența. Joan, de obicei atât de sigură pe ea, atât de plină de soluții, își pierduse acum cumpătul. Se albise la față și privirea să i-o întâlnească pe a lui Ashe cu o expresie de animal încolțit.

Pentru a devia atenția publicului trebuia să ia măsuri drastice. O simplă afirmație verbală nu ar fi fost de nici un folos.

Inspirația se pogorî asupra lui Ashe.

În zilele copilăriei sale în Much Middleford, Salop,

chiulise de la școala de duminică în repetate rânduri cu scopul de a frecventa societatea lui Eddie Waffles, Oaia Neagră oficială a localității. Și nu farmecul conversației lui Eddie îl atrăsese – deși nici acesta nu era de lepădat –, ci faptul că Eddie, printre alte performanțe ale sale, putea să imite cu fidelitate două pisici bătându-se în curtea din spatele casei, iar aspirația sa principală, la acea vreme, era să dobândească harul mentorului său. Și, după un timp, a izbutit. Se prea poate ca, în numele Artei, absențele de la școala de duminică să-l fi lăsat oarecum nesigur pe cunoștințele despre regii iudei, dar această performanță obținută după o îndelungată strădanie îl făcuse să primească aplauze la fiecare spectacol de la Oxford. Iar acum îl ajută să salveze situația.

— Ați auzit vreodată două pisici încâierându-se în curtea din spatele casei? își chestionă el degajat vecina, pe domnișoara Willoughby.

În următoarea clipă reprezentația se afla în plină desfășurare.

Tânărul maestru Waffles, care studiasse în profunzime acest subiect, izbutise să imite bătaia pisicilor imaginare într-un stil grandios, aproape homeric. Concertul demară cu un sunet grav și gălgâit, urmat de o notă puțin mai stridentă și mai agresivă. O clipă de tăcere precedă o vocaliză prelungă, precum vântul întetindu-se, stopată brusc printr-un mârâit. Îi replică o pereche de urlete ascuțite. Ambii ocupanți ai ringului își permisă după aceea niște scâncete neconsolate care crescuseră în intensitate până când aerul se umplu de o cruzime molipsitoare. Și apoi, după încă o tăcere scurtă, veni războiul, zgomotos și copleșitor. Dacă l-ai fi ascultat pe mentorul Waffles, ai fi putut să recunoști aproape fiecare mișcare a acelei încâierări complexe și să-ți dai seama cum, din când în când, unul dintre adversari capătă câte un avantaj temporar. Era o luptă măreață. Loviturile viclene se înteteau și puteai să vezi cu ochiul imaginației cum prin

aer plutesc smocuri de blană. Vacarmul devenea din ce în ce mai puternic; apoi sosi punctul culminant, marcat de un crescendo tumultuos și totul se opri, mai puțin un vaiet slab și mânios.

Așa sună bătaia între pisici a mentorului Eddie Waffles, iar Ashe, deși nu se ridicase la nivelul maestrului, ca un elev sânguincios, o reprodușese fidel și viguros.

A spune că atenția auditoriului fusese deviată de la domnul Judson și remarcele sale de către zgomotele extraordinare care ieșiseră dintre buzele lui Ashe ar însemna să oferim doar o umbră palidă a senzației pricinuite de eforturile lui. La început îl întâmpină doar o uimire incremenită. Urmată de consternare. Beach, majordomul, se holba de parcă ar fi fost martor la un miracol, aparent mai aproape ca oricând de o criză de apoplexie. Pe chipurile celorlalți se putea citi toată gama de sentimente umane. Că acest lucru se petrecea în Salonul Chelnerilor de la Blandings era doar cu o frântură mai puțin surprinzător decât dacă s-ar fi întâmplat într-o catedrală. Servitorii de rang superior, țepeni pe scaune, se uitau unii la alții asemenea soldaților lui Cortés⁸ – „plini de presupuneri sălbatice”.

Ultimul suspin al luptei felinei își dădu obștescul sfârșit și tăcerea învăluî încăperea. Ashe se întoarse spre domnișoara Willoughby.

— Exact așa! zise el. Îi povesteam domnișoarei Willoughby despre pisicile din Londra, adăugă el scuzându-se. Sunt o adevărată provocare.

Pentru câteva secunde, reputația lui se legănă în balanță, în vreme ce auditoriul îi judecă acțiunea. Era o noutate. Însă era comic sau vulgar? Nu există ceva mai demn de dispreț pentru servitorul britanic de rang înalt decât vulgaritatea. Iar persoanele din Salonul Chelnerilor încă mai ezitau.

Apoi domnișoara Willoughby își dădu capul frumos pe

---

⁸ Hernando Cortés (1485-1547), cuceritor spaniol al Mexicului.

---

spate și hohotele risului ei zguduiră tavanul. În acel moment restul audienței se decise. Toți râdeau. Toți îl îndemneau pe Ashe să repete performanța. Toți îi deveniseră prieteni și admiratori – toți, în afară de Beach, majordomul. Beach, majordomul, era șocat până în măduva oaselor. Ochii săi acoperiți de pleoape grele se opriră asupra lui Ashe plini de dezaprobare.

Majordomului Beach i se părea că tânărul Marson își Depășise Condiția.

Ashe se pomeni cu Joan lângă el. Cina luase sfârșit și se îndreptau cu toții spre Salonul Menajerei.

— Mulțumesc, domnule Marson. A fost foarte frumos din partea ta și inteligent pe deasupra. Ochii îi sclipeau. Dar ce mult ai riscat! Ai devenit foarte popular și plin de succes, dar s-ar fi putut la fel de bine să ajungi un paria. Chiar și așa, domnul Beach nu te-a aprobat.

— Mi-e teamă că nu. Într-un minut am de gând să mă gudur pe lângă el și o să se răzgândească.

Joan își coborî vocea.

— Este adevărat ceea ce a spus omulețul ăla odios. Freddie Threepwood mi-a trimis într-adevăr scrisori. Bineînțeles că le-am distrus cu mult timp în urmă.

— Dar n-ai riscat ca, venind aici, să te recunoască? Nu ar fi cam neplăcut pentru dumneata?

— Vezi dumneata, nu ne-am întâlnit niciodată. Numai mi-a scris. Când ne-a întâmpinat la gară, m-a privit uimit, așa că presupun că își amintește înfățișarea mea. Dar Aline trebuie să-i fi spus că mă cheamă Simpson.

— Tipul ăsta, Judson, zicea că își face gânduri negre. Cred că ar fi cazul să îi alini necazul.

— Domnul Judson probabil că și-a lăsat imaginația s-o ia razna. Nu mai e necăjit. A trimis un grăsan oribil pe nume Jones să discute cu mine despre scrisori, iar eu i-am spus că le-am distrus. Trebuie să-l fi informat de atunci.

— Înțeleg.

Se duseră în Salonul Menajerei. Domnul Beach stătea în fața focului. Ashe se apropie de el.

Nu era ușor să te pui bine cu Beach. Ashe abordă cele mai ispititoare subiecte. Pomeni de picioare umflate – îi vântura apetisant pereții stomacali prin fața ochilor; dar majordomul nu se lăsa împlânzit. Numai când Ashe se referi la muzeu se stârni un licăr de interes în el.

Domnul Beach era foarte mândru și atașat de muzeul Castelului Blandings. Datorită lui îi apăruse numele în ziar pentru prima și singura oară în viață. Cu un an în urmă, un reprezentant al jurnalului *Intelligence and Echo*, din orașul vecin Blatchford, venise să viziteze Castelul, fiind trimis de revistă, și își începuse articolul cu următoarele cuvinte: „Sub îndrumarea savantă a domnului Beach, am vizitat apoi muzeul Înălțimii sale”. Domnul Beach teauriză tăietura din ziar într-un birou special.

Răspunse aproape amabil întrebărilor lui Ashe. Da, văzuse scarabeul – el pronunță scarabul – pe care domnul Peters i-l dăruise Înălțimii sale. Înțelegea că Înălțimea sa aprecia foarte mult scarabul domnului Peters. Îl auzise pe domnul Baxter spunându-i Înălțimii sale că era foarte valoros.

— Domnule Beach, spuse Ashe, mă întrebam dacă nu mi-ați putea arăta muzeul lordului Emsworth.

Domnul Beach îl cântări din priviri.

— Voi fi încântat să vă arăt muzeul Înălțimii sale, replică el.

6

Numai scrântelii nervoase pricinuite de discuția purtată cu Ashe în dormitor i s-ar putea atribui acțiunea pripită pe care o întreprinse domnul Peters după cină.

Imediat după cină, domnul Peters se găsea într-o stare de spirit zbuciumată și periculoasă. Pe parcursul mesei fusese supus la cazne prelungi. Bucătarulșef de la Blandings se întrecuse pe sine în ghiftuirea musafirilor și alcătuisese o succesiune de feluri de mâncare pe care, în zilele lui bune, domnul Peters le-ar fi devorat pe nerăsuflăte. A fi obligat, din motive de sănătate, să nu te atingi de ele era un motiv suficient să-l dezumfle și pe cel mai înfocat optimist. Domnul Peters suferise teribil. Ocaziile precum cele de acum, sărbători sau petreceri, însemnau pentru el tot atâtea câmpuri de bătălie unde Lăcomia se lua la trântă cu Prudența.

Pe întreaga durată a cinei el rumegase înfrângerea sa de către Ashe și ororile care rezultau de pe urma acesteia. Una dintre cele mai dureroase amintiri ale domnului Peters era o vizită de două săptămâni la domnul Muldoon în multlăudatul său așezământ de sănătate din White Plains, statul New York. Un confrate milionar, pe care până atunci îl considerase prieten, îl convinsese să se ducă acolo. Amintirea dușurilor și băilor reci ale domnului Muldoon și sistemul extenuant de exerciții fizice încă îi mai dăinuiau în memorie.

Gândul că avea să pătimească de unul singur sub supravegherea lui Ashe tot atâtea câte pătimise de la Muldoon în compania unui grup de amărăți că și el, îl împietrea de groază. Știa că indivizii ăștia obsedați de sănătate credeau că toate bolile muritorilor se pot vindeca prin dușuri reci și plimbări în pas vioi. Toți erau la fel și aproape te omorau. Coșmarul lui cel mai înspăimântător

---

era când se visă înapoi la Muldoon, îndemnându-și calul să urce dealul acela nesfârșit de lângă sat, singura răsplată care te aștepta în vârf fiind priveliștea închisorii Sing-Sing.

Nu va suporta una ca asta. Al dracului să fie dacă o să se lase. O să-l înfrunte pe Ashe.

Dar dacă o să-l înfrunte pe Ashe, acesta o să-l părăsească și apoi cine o să-i mai recupereze scarabeul pierdut?

Domnul Peters începu să înțeleagă adevăratul sens al cuvântului dilemă.

Problema îi ocupă mintea până la sfârșitul cinei. Trecea de la o alegere la cealaltă, și viceversa. Se ridică de la masă cu mintea vrașiște.

Și apoi, nu se știe cum, în decursul serii se găsi singur pe hol la câțiva pași de ușa deschisă a muzeului.

Nu aprecie imediat importanța acestui fapt. Venise pe hol pentru că pustietatea acestuia se potrivea stării sale de spirit. Numai după ce termină un trabuc – Ashe nu putea să-l oprească să fumeze după cină – îl străfulgeră gândul că soluția tuturor necazurilor sale era acolo, sub nasul său. O acțiune rapidă și hotărâtă și scarabeul va reveni în mâinile sale, iar monstrul de Ashe va fi de domeniul trecutului.

Se uită în jur. Da, era singur.

Nu o dată de când îl preocupa furtul scarabeului domnul Peters cochetase cu ideea de a-l recupera chiar el. Dar gândul la belelele pe care le-ar fi putut pricinui o asemenea acțiune fusese îndeajuns pentru a o scoate din calcul. Și-ar fi asumat un risc prea mare.

Dar iată-l aici, într-o situație în care riscul părea neglijabil.

Ca și Ashe, își imaginase întotdeauna recuperarea scarabeului ca pe o îndeletnicire nocturnă, o acțiune cutezătoare care se putea duce la bun sfârșit numai după ce somnul își va fi întins tentaculele asupra întregului Castel. Dar că i se va oferi ocazia să intre calm înăuntru și

---

să plece apoi cu Keopsul în buzunar nici măcar nu-i trecuse prin cap.

Cu toate acestea, șansa i se prezenta acum în toată splendoarea și nu avea decât să profite de ea. Ușa muzeului nu se încuia niciodată. Văzu că era întredeschisă.

Se mișcă cu băgare de seamă în acea direcție – nu în linie dreaptă, asemenea cuiva care se îndreaptă hotărât către muzeu, ci pe ocolite, ca și cum s-ar fi plimbat fără țintă. Din când în când mai aruncă și câte o privire peste umăr.

Ajunse la ușă, șovăi și trecu pe lângă ea. Se întoarse, ajunse din nou la ușă și, din nou, trecu mai departe. Rămase pe loc un moment, străpungând holul cu privirea. Apoi, într-o răbufnire de curaj, se năpusti spre ușă și se furișă înăuntru ca un iepure.

În aceeași clipă, Baxter cel Eficient care, de la adăpostul unei coloane a galeriei ce ocupa două treimi din hol, urmărise, preț de câteva minute, cu un interes vădit mișcărilor dubioase ale distinsului oaspete, începu să coboare treptele.

Rupert Baxter, neobositul secretar particular al contelui Emsworth, se număra printre aceia a căror principală caracteristică era să manifeste mereu o vagă suspiciune față de semenii săi. Nu-i bănuia de vreun delict anume: îi suspecta pur și simplu. Se târa de-a lungul vieții așa cum se târăște năpârca printre lespezi. În Castelul Blandings devenise faimos pentru asta. Conte de Emsworth spusese odată: „Baxter e neprețuit... într-adevăr neprețuit”. Onorabilul Freddie zisese: „Nu poți să faci un pas în casa asta prăpădită fără să dai nas în nas cu nenorocitul ăla de Baxter”. Servitorii de la Castel, profitând la fel ca și domnișoara Willoughby, de harul descriptiv caracteristic rangurilor inferioare de ajutoare domestice, îl porecliseră Parker cel Băgăreț.

Aplecându-se peste balustrada de la etaj și spionând

---

mişcările șerpuitoare ale domnului Peters, care, încercând să se hotărască dacă să se apropie sau nu de ușă, se tot retrăgea și apoi înainta de-a lungul culoarului cu un mers straniu și unduitor, asemenea cuiva care încearcă să inventeze o nouă varietate de tango, Baxter cel Eficient se pomeni a fi cumva – nici el nu știa cum – dar într-un mod nebulos, suspicios.

Nu-l acuzase iremediabil pe domnul Peters de vreun pas greșit sau de vreo acțiune ilegală. Simțea doar că ceva dubios avea să se întâmple.

Poseda un al șaselea simț în acest domeniu.

Dar când domnul Peters, hotărându-se, se năpusti în muzeu, suspiciunile lui Baxter își pierdură ambiguitatea și se cristalizară. Certitudinea coborî asupra sa precum fulgerul din ceruri.

Sub jurământ în fața procurorului, Baxter cel Eficient ar fi declarat că J. Preston Peters se afla la un pas de a șterpeli scarabeul.

Pentru a nu exagera puterile miraculoase ale intuiției secretarului lordului Emsworth, trebuie să spunem că misterul care plana asupra acestui exponat îi pusese mintea la grea încercare de când șeful său i-l dăduse să îl pună în muzeu. Cunoștea slaba ținere de minte a lordului Emsworth și nu crezuse relatarea tranzacției. Obsedații de scarabei precum domnul Peters nu ar fi dăruit specimene din colecțiile lor. Dar nu ghicise adevărul.

Concluzia la care ajunsese era că lordul Emsworth cumpărase scarabeul, după care uitase totul. Faptul că își luase carnetul de cecuri la Londra îi întărea teoria. Cunoscându-l de multă vreme pe conte, Baxter căpătase convingerea că nu-ți puteai închipui ce ar fi fost în stare să facă dacă îi dădeai drumul prin Londra cu carnetul de cecuri la el.

În ceea ce privește motivul domnului Peters de a pătrunde în muzeu, și acesta i se părea foarte limpede secretarului. Și el se considera un iubitor de obiecte de

---

colecție și lucrase pentru mulți colecționari ca secretar. Știa din proprie experiență că nebunia ciudată care îl putea apuca oricând pe orice colecționar ștergea complet orice dâră de moralitate, împiedicându-l să facă vreo distincție între ce-i al lui și ce nu. Știa că un colecționar n-ar fi furat nici măcar o pâine chiar dacă murea de foame, însă nu se putea stăpâni să cadă în ispită în fața unui obiect jinduit.

Coborî treptele, câte trei deodată, și intră în muzeu exact în clipa în care degetele tremurânde ale domnului Peters se apropiau de comoară sa.

Trată situația delicată cu un tact exemplar. Domnul Peters, la sunetul pașilor săi, executase un salt înapoi, la fel de sugestiv ca o mărturisire a vinovăției, și chipul i se schimonosise de groază. Dar Baxter cel Eficient pretinse că nu observă acest fenomen. Vorbi într-o manieră lejeră și degajată.

— O! Aruncați o privire micii noastre colecții, domnule Peters? Puteți vedea că i-am dat locul de onoare Keopsului dumneavoastră. Este cu siguranță un specimen frumos – un exemplar minunat.

Domnul Peters își revenea încet în simțire. Baxter continuă să vorbească pentru a-i da răgazul necesar. Povești despre Mut și Bubastis, despre Ammon și Cartea Morților. Îi abătu atenția asupra monedelor romane.

Tocmai povestea unele amănunte despre Prințesa Gilukhipa din Mitanni, subiect de care interlocutorul nu avea cum să nu fie interesat, când ușa se deschise și majordomul Beach intră însoțit de Ashe. În agitația stărnită de această întrerupere, domnul Peters își luă tălpășița, fericit să se retragă de acolo și îndoindu-se pentru prima dată în viață de adevărul dictonului că, dacă vrei să faci cum trebuie un lucru, atunci trebuie să-l duci chiar tu la bun sfârșit.

— Nu bănuiam că vă aflați în muzeu, domnule, spuse majordomul Beach. Nu v-aș fi deranjat, dar acest tânăr și-a exprimat dorința de a admira exponatele și mi-am permis

---

să-l însoțesc.

— Intră, Beach, intră, zise Baxter.

Lumina se revărsă peste chipul lui Ashe și secretarul îl recunoscă pe tânărul vesel care întrebă de camera domnului Peters înainte de cină și care, după cum descoperise între timp, nu era George Emerson, prietenul onorabilului Freddie, și nici vreunul dintre ceilalți oaspeți. Deveni suspicios.

— Ah, Beach!

— Domnule?

— Ai o clipă liberă?

Îl conduse pe majordom în hol, departe de urechile lui Ashe.

— Beach, cine e omul ăsta?

— Valetul domnului Peters, domnule.

— Valetul domnului Peters!

— Da, domnule.

— Ocupă postul de multă vreme? întrebă Baxter, amintindu-și că un simplu servitor i se adresase cu „bătrâne”.

Beach își coborî vocea. Se considera de mult timp aliatul lui Baxter cel Eficient și i se părea normal să aibă încredere în el.

— Abia s-a angajat la domnul Peters, domnule, și n-a mai lucrat ca servitor până acum. Mi-a spus chiar cu gura lui toate astea și n-am izbutit să scot de la el vreo informație privind ocupațiile anterioare. Are un comportament cam ciudat, domnule. Mi-am permis să mă întreb dacă domnul Peters este conștient de acest fapt. Mi-ar dispăcea să-i fac rău vreunui tânăr, dar oricui i se poate întâmpla să angajeze o persoană lipsită de caracter. Domnul Peters s-ar fi putut înșela, domnule.

Baxter cel Eficient afișă o expresie absentă. Minteaa îi funcționa cu repeziciune.

— Ar putea fi Informat, domnule?

— Ha? Cine?

— Domnul Peters, domnule – în caz că s-a Înșelat în privința lui.

— Nu, nu. Domnul Peters știe bine ce face.

— N-aș vrea să mă amestec, domnule, dar...

— Probabil că domnul Peters știe totul despre el. Spune-mi, Beach, a cui a fost ideea să vizitați muzeul? A ta?

— A fost dorința expresă a tânărului să-l conduc eu, domnule.

Baxter cel Eficient se întoarse în muzeu fără să mai scoată vreun cuvânt. În mijlocul încăperii, Ashe își fixă în memorie topografia locului. Nu era conștient de privirea bănuitoare care îl străpungea pe la spate.

Nu îl văzuse pe Baxter. Nici măcar nu se gândea la Baxter. Dar Baxter intrase în alertă. Baxter dezgropase securea războiului.

Baxter *știa*.

VI

Printre avantajele înaintării în vârstă se numără și pesimismul sănătos care, deși ne ia frișca de pe prăjitură, are admirabilul efect de a împiedica Destinul să ne ispitească să vindem pielea ursului din pădure, așa cum fac Tinerii Înflăcărați, încât dezamăgirea ulterioară este inevitabilă. După ce trecem de treizeci de ani, obișnuim să contemplăm neîncrezători cadourile din partea Destinului. S-ar putea că uneori să ratăm vreun prilej prielnic, dar nici nu călcăm cu nonșalanță în capcane.

Ashe Marson încă nu ajunsese la vârsta liniștii neîncrezătoare și, cum Destinul părea să-l trateze cu atâta bunăvoință, tinerețea îl făcea să-i accepte darurile fără rezerve și să se delecteze cu ele.

În vreme ce stătea pe pat, încheindu-și astfel prima noapte la Castelul Blandings, își dădea seama destul de bine că norocul îl răsfățase. Supraviețuise, nu numai fără a avea vreun eșec, dar chiar cu un însemnat succes, plonjonului inițiativ în vârtejul etichetei ajutoarelor domestice. În loc să procedeze greșit și să atragă asupra lui disprețul tuturor celor din Salonul Chelnerilor, fusese sufletul petrecerii. Și chiar dacă a doua zi ar intra pe ușă din neatenție înaintea grăjdarului-șef în drumul către masă, toată lumea l-ar ierta. Pentru că umoristul are privilegiile lui.

Și lucrurile nu se terminau aici. Aceasta nu reprezenta decât o parte a bunăvoinței Destinului. Să descoperi în prima zi de muncă metoda corectă de a te purta cu șeful cel țâfnos și, mai mult, să reușești să-l faci să asculte de tine, era o favoare și mai mare. O relație îndelungată cu

---

domnul Peters în condițiile în care începuse colaborarea dintre ei ar fi fost extrem de agasantă. Îl înfruntase pe milionar și izbutise să-l reducă la tăcere încă din start.

În al treilea și cel mai important rând, nu numai că localizase scarabeul și se familiarizase cu împrejurimile, dar constatase mai presus de orice dubiu că recuperarea lui și câștigarea celor o mie de lire era o treabă foarte simplă. Deja se gândea cum să cheltuiască banii. Și optimismul îl împinse atât de departe încât, stând pe pat și recapitulând evenimentele zilei, problema lui era dacă să recupereze imediat scarabeul sau să aștepte până când îi dregea interiorul domnului Peters, așa cum conveniseră. Fără îndoială, după ce îi va reda scarabeul posesorului său de drept și își va primi recompensa, calitatea de antrenor și vindecător al milionarului avea să înceteze automat.

Gândul că un bolnav va rămâne nevindecat îl rodea. Dar, privind lucrurile în ansamblul lor și întorcându-le pe toate părțile, ar fi fost mai bine să pună laba pe scarabeu cât mai repede și să lase în plata Domnului digestia domnului Peters.

La douăzeci și șase de ani și optimist din fire, nu bănuia nici un pic că Destinul se distrează cu el, că Destinul îi rezervase și niscaiva surprize neplăcute, că tocmai în acel moment, Destinul se pregătea să-l pocnească vârtos în scăfârlie cu măciuca pe nume Baxter cel Eficient.

Se uită la ceas. Arăta ora unu fără cinci. Nu știa dacă la Blandings se stătea până târziu sau nu, dar hotărî precaut să mai aștepte încă o oră ca lumea să se ducă la culcare. După care urma să coboare și să ia scarabeul.

Din fericire, romanul pe care îl adusese de la Londra se dovedi interesant. Ora două sosi pe nesimțite. Strecură cartea în buzunar și deschise ușa.

Nu era nici țipenie în bezna din jur. De-a lungul coridorului pe care se afla camera lui, sforăiturile servitorilor adormiți explodară într-o învălmășeală de grohăituri și mârâieli. Fiecare ajutor domestic din casă

---

părea să sforăie, unii pe ton jos, alții pițigăiat, unii disprețuitor, alții plângător. Însă principalul era că toți sforăiau, ceea ce însemna că în acea parte a casei terenul putea fi considerat liber și nu exista decât un risc neglijabil că planurile să-i fie date peste cap.

Cercetările anterioare îl familiarizaseră cu topografia locului. Parcurse drumul către ușa capitonată cu postav verde fără nici o dificultate și, trecându-i pragul, se regăsi în hol, unde rămășițele focului de bușteni încă mai licăreau înroșind șemineul. Din păcate, acestea erau singura sursă de lumină, dar din fericire putea să dibuie muzeul și pe întuneric.

Știa în ce direcție să o ia și măsurase distanța, exact șaptesprezece pași de unde stătea acum. Cu grijă să nu facă vreun zgomot începu să parcurgă cei șaptesprezece pași.

Tocmai îl făcea pe al unsprezecelea când se izbi de cineva.

De o persoană delicată.

A cărei mină părea mică și feminină la atingere.

O bucată de buștean căzu peste cenușă și focul avu o sclipire muribundă. Bezna urmă scurtei licăriri de lumină. Focul se stinsese. Acea flacără mică reprezentase ultimul său efort înainte de a sucomba, dar fusese îndeajuns să o recunoască pe Joan Valentine.

— Doamne sfinte! icni el.

Surpriza nu ținu mult. În următorul moment singurul lucru care îl uimea era faptul că nu se simțise și mai uimit. Exista ceva în fata asta care făcea ca întâmplările cele mai bizare să pară firești și juste. Încă de când o cunoscuse, viața i se schimbase dintr-o succesiune de zile serbede într-un carusel ciudat al neprevăzutului și încerca să se obișnuiască. Viața căpătase însușirile unui vis în care orice se putea întâmpla, dar și în care orice s-ar fi întâmplat trebuia să fie acceptat cu un calm specific viselor.

Era ciudat că ea se găsea aici, într-un hol negru ca

smoala, în mijlocul nopții, dar de fapt ciudat era că și el se afla în același loc. În lumea din vis în care se învârtea el acum se putea aștepta ca oamenii să se îndeletnicească cu tot soiul de lucruri aiurite, având cele mai smintite motive.

— Bună! zise el.

— Nu te speria.

— Nu, nu!

— Cred că ne aflăm aici din același motiv.

— Vrei să spui...

— Da. Am venit aici pentru a câștiga și eu cele o mie de lire, domnule Marson. Suntem rivali.

În starea de spirit în care se găsea acum totul i se păru lui Ashe atât de simplu și de ușor de înțeles, încât se întrebă dacă auzise aceste cuvinte pentru prima dată. Avea sentimentul ciudat că le știuse dintotdeauna.

— Te afli aici ca să iei scarabeul?

— Exact.

Ashe simți ca prin ceață cum îi răsare în minte o obiecție, dar la început n-o identifică. Apoi gândurile i se limpeziră.

— Dar dumneata nu ești un tânăr cu înfățișare plăcută, spuse el.

— Nu știu la ce te referi. Aline Peters este o veche prietenă de-a mea. Mi-a zis că tatăl ei oferă o recompensă mare oricui i-ar recupera scarabeul. Așa că...

— Atenție! șopti Ashe. Fugi! Vine cineva!

Se auzi un zgomot ușor de pași pe scări, un clinchet și deasupra capului lui Ashe o lumină se stinse. Privi în jur. Era singur și ușa capitonată cu postav verde se balansa încet înainte și înapoi.

— Cine-i? Cine-i acolo? spuse o voce.

Baxter cel Eficient cobora scara cea largă.

O suspiciune generală față de întreaga omenire și o suspiciune specială față de un anumit individ nu reprezentau tocmai un bun somnifer. Timp de peste o oră somnul îl ocolise, jucăuș și alunecos, pe Baxter cel Eficient.

Încercase toate metodele cunoscute pentru a ațipi, inclusiv număratul oilor, dar dăduse greș. Evenimentele serii trecute îi biciuiau mintea cuprinsă de o activitate febrilă. Chinuindu-se să adoarmă, amintirea conspirației pe care o descoperise îi izbea mintea, ținându-l treaz. Prețul pe care îl plătește un creier bănuitor este că suferă din pricina activității sale prea intense. Din clipa în care îl surprinsese pe domnul Peters în timpul raidului lui prin muzeu și îl desemnase pe Ashe drept complice, odihna lui Baxter fusese osândita. Nici macul, nici mătrăguna și nici toate siropurile calmante din lume n-ar fi putut să-i ofere somnul dulce care îl învăluise cu o noapte în urmă.

Amintindu-și că insomniile anterioare fuseseră învinse de whisky fierbinte cu apă, se hotărâse să se dea jos din pat și să coboare scara. Se îndrepta ținută către recipientul de pe masa din fumoar, o cameră a cărei ușă dădea în holul de jos. Apa caldă putea s-o obțină în dormitorul său folosindu-se de sobă.

Așa că se dăduse jos din pat și coborâse scările. Ajunsesese tocmai la timp să prevină complotul care îi făcuse zile fripte până atunci. O fi fost domnul Peters în patul lui, dar aici în hol se afla complicele, la nici zece pași de ușa muzeului.

Ajunse la locul faptei cu o viteză amețitoare și îl înfruntă pe Ashe.

— Ce faci aici?

Și apoi lucrurile începură să meargă prost pentru Baxter. După toate regulile jocului, Ashe, prins cu mâța-n sac, ar fi trebuit să tremure, să se bâlbâie și să mărturisească totul. Numai că Ashe se simțea tonifiat de un calm filozofic care numai în vise ne apare și, mai mult, își știa lecția.

— Domnul Peters a sunat după mine, domnule.

Nu se așteptase vreodată să simtă recunoștință față de micul balaur aruncător de flăcări care îl angajase, dar trebuia să admită că milionarul, în cursul ultimei lor

---

discuții, dovedise multă prevedere. Își dădu seama că, fără sfatul domnului Peters, s-ar fi găsit acum într-o situație extrem de neplăcută, pentru că nu era posesorul unei minți inventive și spontane.

— A sunat după tine? La două și jumătate dimineața?!

— Să-i citesc, domnule.

— Să-i citești la ora asta?

— Domnul Peters suferă de insomnie, domnule. Are probleme cu digestia și uneori durerea nu-l lasă să doarmă. Pereții stomacului lui nu sunt cum ar trebui să fie.

— Nu cred nimic din toate astea.

Cu umilința care face dintr-un om nevinovat și nedreptățit un spectacol atât de emoționant, Ashe scoase cartea și i-o arătă.

— Iată cartea din care o să-i citesc. Mă scuzați, domnule, dar trebuie să mă duc în camera lui. Noapte bună, domnule.

Începu să urce scările. Îi părea rău pentru domnul Peters, urma să fie trezit atât de brutal din somnul odihnitor, însă acestea sunt tragediile vieții și trebuie îndurate cu stoicism.

Baxter cel Eficient îl urmă, țopăind în tăcere și ghemuindu-se în întuneric de câte ori lumina vreunui bec îl împiedica să rămână în spațiu deschis. Apoi renunță dintr-o dată la urmărire. Pentru prima oară în acest conflict mut la care se înhămasese deveni conștient de neputința lui și înțelese că numai pe baza unei simple bănuieli, indiferent cât de puternică ar fi fost ea, nu avea ce să facă. Nici vorbă că nu putea să-l acuze pe domnul Peters de furt sau de complicitate la un furt. Însă toată ființa lui se cutremură la gândul că sfințenia muzeului urma să fie pângărita. Oficial, exponatele îi aparțineau lordului Emsworth, dar încă de când se angajase la Castel îi fuseseră date în grijă și ajunsese să le trateze ca pe o proprietate personală. Chiar dacă nu era colecționar decât prin influență, el manifestă totuși acea devoțiune a colecționarului pentru ciudățeniile

---

sale, pe lângă care iubirea leoaicei pentru puii săi este neglijabilă. Și se simțea pregătit să facă orice pentru a rămâne în posesia scarabeului de care se atașase deja.

Nu – nu chiar orice. Respingea ideea de a pricinui vreo răcire a relației dintre tatăl onorabilului Freddie și tatăl logodnicei onorabilului Freddie. Postul de secretar al Castelului era valoros și nu suporta gândul de a-l pune în pericol.

Există un singur fel în care putea să ducă la bun sfârșit această misiune delicată. I se părea evident, din câte văzuse până acum, că domnul Peters avea să fie doar un suport moral în afacerea scarabeului și că Ashe urma să comită furtul propriu-zis. Singura soluție era, bineînțeles, să-l prindă pe Ashe în muzeu. În felul acesta nu l-ar fi implicat deloc pe domnul Peters. Vina domnului Peters urma astfel să se rezume la faptul că angajase un valet care se dovedise a fi hoț.

Înțelese că făcuse o greșeală când încuiase ușa muzeului. Pe viitor trebuia să o lase deschisă, ca o capcană, și să stea treaz nopțile să o păzească.

Cu aceste gânduri în minte, Baxter cel Eficient se întoarse în camera lui.

Între timp Ashe intră în dormitorul domnului Peters și aprinse lumina. Domnul Peters, care tocmai reușise să ațipească, tresări, ridicându-se în capul oaselor.

— Am venit să vă citesc, zise Ashe.

Domnul Peters emise un mârâit sugrumat în care ura și autocompătimirea se armonizau perfect.

— Dobitocule, nu-ți dai seama că abia am reușit să adorm?

— Și acum v-ați trezit, spuse Ashe liniștitor. Asta-i viața! O scurtă odihnă, o scurtă împreunare a mâinilor pe piept în somn și apoi bum! – din nou de la început. Sper că o să vă încânte cartea asta. Am citit ceva din ea și mi se pare bună.

— Ce vrei de la mine în toiul nopții? Te-ai țicnit?

— Dumneavoastră mi-ați sugerat. Și, apropo, trebuie să vă mulțumesc pentru asta. Îmi cer scuze că v-am criticat. A mers de minune. Nu cred că m-a crezut, de fapt știu că nu m-a crezut, dar l-a potolit. Nu mi-ar fi venit în minte ceva nici pe jumătate atât de plauzibil într-o situație de criză.

Furia domnului Peters se transformă în emoție.

— L-ai luat? Ai fost să-mi iei Keopsul?

— Am fost să vă iau Keopsul, dar n-am reușit. Oameni răi mișunau în jurul lui. Individul ăla cu ochelari, care se afla în muzeu când ne-am întâlnit seara trecută, a tăbărât brusc pe mine și a trebuit să-i spun că m-ați chemat să vă citesc. Din fericire, aveam romanul ăsta la mine. Cred că m-a urmărit până aici.

Domnul Peters gemu nefericit:

— Baxter, spuse el. E un tip pe nume Baxter, secretarul particular al lordului Emsworth. Și ne bănuiește. El este cel de care trebuie să ne – adică să te ferești.

— Ei bine, nu vă faceți griji. Să fim fericiți cât mai ține. Așezați-vă comod că eu încep să citesc. În fond, ce poate fi mai plăcut decât puțină literatură după miezul nopții? Îmi permiteți să încep?

2

În dimineața următoare, după micul dejun, Ashe Marson o găsi pe Joan Valentine la grajduri, jucându-se cu un câțel de vânătoare.

— Îmi acorzi câteva clipe din timpul tău cel prețios?

— Sigur, domnule Marson.

— Am putea să ne plimbăm puțin pe afară, unde nu ne aude nimeni?

— Da, mai bine.

— Roagă-l pe prietenul tău canin să se retragă, zise Ashe. Mă împiedică să gândesc clar.

— Mi-e teamă că n-o să vrea.

— Nu-i nimic. O să-mi dau silința și așa. Spune-mi, visam sau chiar ne-am întâlnit azi-dimineață, pe la două și douăzeci în hol?

— Nu visai.

— Și chiar mi-ai zis că ai venit la Castel să furi...

— Să recuperez.

— Să recuperezi scarabeul domnului Peters?

— Într-adevăr.

— Deci e adevărat?

— Da.

Ashe scurmă pământul cu vârful pantofului.

— Asta pare să complice oarecum lucrurile, spuse el.

— Le complică teribil!

— Presupun că ai fost surprinsă să descoperi că am intrat și eu în joc.

— Cătuși de puțin.

— Ei nu!

— Te-am dibuit din clipa când am văzut anunțul din *Morning Post*, după ce mi-ai spus că te-ai angajat valet la domnul Peters.

— Așadar, de atunci știi?

— Da.

Ashe o privi plin de admirație.

— Ești minunată!

— Pentru că ți-am ghicit secretul?

— Și pentru asta. Dar în primul rând pentru că ai avut curajul să intri în afacere.

— Și tu ai intrat.

— Dar eu sunt bărbat.

— Și eu doar o femeie? Teoria mea, domnule Marson, este că o femeie poate să facă aproape orice mai bine decât un bărbat. Ce ocazie splendidă pentru a rezolva problema votului femeilor o dată pentru totdeauna! Iată-ne pe noi, dumneata și cu mine, un bărbat și o femeie, fiecare încercând să obțină ceva și având șanse egale. Și dacă te înving? Ce ai mai spune atunci despre inferioritatea femeii?

— Nici n-am spus că femeile sunt inferioare.

— Ba am văzut în privirea ta.

— În plus, ești o femeie excepțională.

— Nu poți scăpa cu un compliment. Sunt o femeie obișnuită și am de gând să înving un bărbat adevărat.

Ashe se încruntă.

— Nu-mi place să mă gândesc că luptăm unul împotriva celuilalt.

— De ce nu?

— Pentru că îmi place de dumneata.

— Și mie îmi place de dumneata, domnule Marson, dar nu trebuie să lăsăm sentimentele să se amestece cu afacerile. Vrei mia de lire de la domnul Peters. Și eu o vreau.

— Urâsc gândul că aș putea să te împiedic să obții banii.

— Nici n-o să mă împiedici. Eu o să te împiedic să pui mâna pe ei. Nici mie nu-mi surâde ideea, dar o să mă obișnuiesc cu ea.

— Mă face să mă simt îngrozitor.

— Asta este pur și simplu o atitudine masculină învechită față de femei, domnule Marson. Consideri femeile

niște creaturi slabe, care trebuie să fie protejate și mângâiate. Dar noi nu avem deloc nevoie de așa ceva. Suntem puternice! Suntem tari ca piatra. Suntem niște creaturi aprige. Faptul că sunt femeie nu trebuie să stea în calea obținerii recompensei. Gândește-te la mine ca la un bărbat. Suntem adversari într-o competiție dreaptă și nu doresc să am nici un privilegiu special. Dacă nu te străduiești în continuare la fel de mult ca până acum, n-o să te iert niciodată. Înțelegi?

— Cred că da.

— Și va trebui să ne străduim din greu. Individul ăla cu ochelari este cu ochii în patru. Am ascultat azi-noapte din spatele ușii discuția dintre voi. Apropo, n-ar fi trebuit să-mi spui să fug și să rămâi să tragi ponoasele. Țasta este un exemplu care dovedește ce spuneam mai înainte. Ai fost cavalier, nicidecum adversar.

— Eu aveam un argument solid pentru că mă aflam acolo. Dumneata nu.

— Și ce poveste încântătoare ai spus! O s-o împrumut și eu. În cazul în care mă va prinde cineva, o să spun că Aline adoarme numai dacă îi citesc pentru că suferă de insomnie. Și nici nu m-ar mira să fie așa, biata fată! Nu capătă destul de mâncare. Este pur și simplu înfometată, săraca de ea! Am auzit un servitor spunând că aseară a refuzat să mănânce. Și, chiar dacă ea zice altceva, părerea mea este că toate se trag din pricina faptului că îi e teamă să-și înfrunte tatăl. Sărmana de ea!

— E o ființă slabă, care are nevoie de protecție și mângâieri, spuse solemn Ashe.

Joan râse.

— Mda, aici m-ai prins. Recunosc că biata Aline nu este un exemplu prea strălucit de femeie modernă formidabilă, dar... Se opri din vorbit. O, Doamne! Tocmai mi-am dat seama ce trebuia să spun – argumentul care te-ar fi dat gata. Presupun că e prea târziu acum, nu?

— Deloc, și eu sunt la fel, numai că în general abia a

---

doua zi îmi dau seama ce ar fi trebuit să spun. Să reluăm: este o ființă slabă, care are nevoie de protecție și mângâieri.

— Mulțumesc mult, zise recunoscătoare Joan. Și de ce este o ființă slabă? Pentru că *s-a lăsat* protejată și mângâiata, pentru că a permis bărbatului să-i acorde privilegii speciale și în general... Nu, nu sună atât de bine cum mi s-a părut.

— Ar trebui să fie mai concis, zise Ashe critic. Îi lipsește zvâcul.

— Dar îmi confirmă punctul de vedere – n-am de gând să o imit și să renunț la libertatea mea de acțiune în favoarea cavalerismului. Încearcă să privești lucrurile și din punctul meu de vedere, domnule Marson. Știu că ai nevoie de bani la fel de mult ca mine. Păi, nu crezi că m-aș simți puțin prost dacă nu ai face tot ce poți să-i obții numai pentru că nu crezi că ar fi corect să te străduiești la fel de mult în cazul în care concurezi în fața unei femei? Asta m-ar nenoroci. Aș simți că nu am dreptul să fac nimic. E mult prea important pentru dumneata să mă tratezi ca pe un țânc și să mă lași să câștig pentru a încerca să nu mă dezamăgești. Vreau banii ăia, dar nu îi vreau mură-n gură.

— Crede-mă, zise cu sinceritate Ashe, n-o să fie mură-n gură. Am studiat problema Baxter mult mai profund decât îți închipui și pot să te asigur că Baxter este o amenințare. Ce l-a pus pe urmele noastre nu știu, dar pare să cunoască toată afacerea în amănunt, din câte mi-am dat eu seama. Bineînțeles că nu are nici cea mai vagă idee că și dumneata ești amestecată în asta, dar mi-e teamă că bănuiala la adresa mea se va răsfrânge și asupra dumatile până la urmă. Ce vreau să zic este că, pentru o vreme de acum încolo, omul ăsta și-a propus să doarmă pe covorașul din fața ușii muzeului. Ar fi o nebunie să încerce vreunul dintre noi să intre acolo acum.

— Ne stau în cale tot felul de piedici, nu? Și eu care mă gândeam că o să fie foarte simplu.

— Cred că trebuie să-i dăm o săptămână de răgaz să se

potolească.

— Într-adevăr.

— Hai să vedem partea bună a lucrurilor. Nu ne zorește nimic. Castelul Blandings este la fel de confortabil ca și sălașul nostru de la numărul 7A din strada Arundell, iar zona rezervată servitorilor a fost o adevărată revelație pentru mine. Nici nu mi-a trecut prin cap că servitorii o duc atât de bine. Și pur și simplu mă dau în vânt după aspectul social, mă delectez cu el. Pentru prima dată în viață mă simt de parcă aș fi o vedetă. Ai văzut cum m-am purtat cu fata de la bucătărie care ne-a servit aseară la masă? Cu o nuanță de noblețe, aș zice. Cu demnitate, dar fără a fi sever. Și o să continuu tot așa. În ceea ce mă privește, aș putea trăi în acest fel la nesfârșit.

— Și domnul Peters? Nu crezi că există pericolul să se răzgândească în privința celor o mie de lire dacă îl facem să aștepte prea mult?

— Nici o șansă. Faptul că se află atât de aproape de scarabeu are cel mai spectaculos efect asupra lui. Îi plouă și mai tare în gură după el. Apropo, ai văzut scarabeul?

— Da, am rugat-o pe doamna Twemlow să mă conducă la muzeu în timp ce vorbeai cu majordomul. M-am simțit înfiorător când am văzut că zăcea acolo așteptând să-l înșface cineva, și eu nu puteam mișca un deget.

— Și eu m-am simțit la fel. Nu arată cine știe ce, nu-i așa? Dacă n-ar fi fost eticheta, nici n-ai fi crezut că domnul Peters oferă o mie de lire pentru el. Dar asta e treaba lui. Un lucru valorează exact atât cât oferă cineva pentru el. Nu e treaba noastră să ne batem capul cu asta, noi trebuie să îl fentăm pe Baxter și să punem mâna pe el.

— Treaba noastră pe naiba! Vorbești de parcă am fi aliați și nu adversari.

Ashe exclamă:

— Ai nimerit-o! De ce nu? De ce să ne luptăm între noi? De ce să nu facem o echipă? Toate s-ar rezolva.

Joan îl privi meditativ.

— Vrei să spui să împărțim recompensa?

— Exact, în două părți egale.

— Și munca?

— Munca?

— Pe asta cum o împărțim?

Ashe ezită.

— Ideea mea, spuse el, este că eu să mă ocup de ceea ce s-ar numi munca *brută* și...

— Înțeleg că tu o să furi de fapt scarabeul, nu?

— Exact. O să mă ocup de partea asta.

— Și îndatoririle *mele* care ar fi?

— Ei bine, dumneata... aș spune... cum să mă exprim? Dumneata m-ai sprijini moral.

— Stând comod în pat și dormind adânc, nu?

Ashe îi evită privirea.

— Păi da, ăăă, ceva în genul ăsta.

— În timp ce dumneata îți asumi toate riscurile?

— Nu, nu. De fapt nici nu există vreun risc.

— Spuneai că este o adevărată nebunie ca vreunul dintre noi să încerce să intre în muzeu acum.

Joan râse.

— Nu ține, domnule Marson. Îmi amintești de un motan bătrân pe care l-am avut mai demult. De fiecare dată când omora un șoarece îl aducea în sufragerie și îl așternea cu afecțiune la picioarele mele. Aruncam scârbita cadavrul cât colo și îl alungam afară, dar mereu se întorcea cu odioasa pradă în bot. Pur și simplu nu reușeam să îl conving că nu mi face nici un serviciu. Ținea foarte mult la șoarecele ăla și nu pricepea cu nici un chip că nu-l voiam. Iar dumneata ești exact la fel, cu tot cavalerismul ăsta. Este foarte amabil din partea dumitale să tot încerci să-mi oferi șoarecele cel mort, dar, cinstit vorbind, n-am ce să fac cu el. N-o să accept vreo favoare doar fiindcă se întâmpla să fiu femeie. Dacă te bate gândul să formăm o echipă, atunci insist să-mi asum o parte din riscuri, riscurile acelea practic inexistente.

— Ești foarte, hm, hotărâtă.

— Zi mai bine încăpățanată ca un catâr, n-o să mă supăr. Chiar așa sunt! Așa trebuie să fie o fată ca să reziste în ziua de azi. Ascultă, domnule Marson, n-o să primesc șoarecele mort. Nu-mi plac șoarecii morți. Dacă încerci să-mi pasezi șoarecele mort, alianța noastră se încheie înainte de a începe. În cazul în care vom lucra împreună, trebuie să încercăm pe rând să luăm scarabeul. Nici o alternativă nu mă va satisface.

— Atunci îmi rezerv dreptul să încerc primul.

— Nici vorbă. O să dăm cu banul ca doi copii să vedem cine încearcă primul. Ai vreo monedă? Eu o s-o arunc și tu alegi.

Ashe mai făcu o ultimă încercare.

— Asta e de-a dreptul...

— Domnule Marson!

Ashe cedă. Scoase o monedă și i-o înmână posomorât.

— Protestez, zise el.

— Cap sau pajură? spuse neclintită Joan.

Ashe privi moneda învârtindu-se în lumina soarelui.

— Pajură! răcni el.

Moneda se opri din rotire.

— A căzut pajura, spuse Joan. Ce prostie! Ei bine, n-are nimic, o să am și eu o șansă dacă dai greș.

— N-o să dau greș, spuse Ashe cu pasiune. Chiar dacă va trebui să fac praf muzeul și tot n-o să dau greș. Slavă Domnului că acum nu mai ai nici o șansă să pui la cale vreo tâmpenie!

— Nu fi atât de sigur. Ei bine, baftă, domnule Marson!

— Mulțumesc, partenere.

Își strânseseră mâinile.

În vreme ce se despărteau, în fața ușii, Joan făcu o ultimă remarcă:

— Mai este ceva, domnule Marson.

— Da?

— Dacă aș accepta de la cineva șoarecele, atunci cu

siguranță că numai de la dumneata l-aș accepta.

VII

Având în vedere evenimentele care urmau să se deruleze la Castel, este demn de menționat faptul că, la începutul vizitei lor, oaspeții adunați la Castelul Blandings se plictiseau. Domnea acea atmosferă de lăncezeală pe care o mai întâlnești numai în saloanele transatlanticelor, un aer de resemnare în fața monotoniei și a lipsei de preocupări, întrerupte numai de servirea meselor. Invitații lordului Emsworth dădeau impresia generală că se află pe punctul de a căsca și de a se uita la ceas.

Aceasta se datora, în parte, perioadei din an. Majoritatea reuniunilor familiale sunt plictisitoare dacă au loc între sezoanele de vânătoare, dar, în cea mai mare parte, vina poate fi atribuită lordului Emsworth și cunoștințelor lui extrem de sumare despre îndatoririle unei gazde.

O gazdă nu are dreptul să cazeze un regiment de rude decât dacă invită și o mulțime de prieteni plini de viață și agreabili pentru a le ține companie. Și dacă mai comite și greșeala de a nu invita și alte cunoștințe, singurul lucru pe care îl mai poate face este să se dea peste cap pentru a inventa distracții și noi moduri pentru a-și amuza victimele. Lordul Emsworth o dăduse în bară din ambele puncte de vedere. Cu excepția domnului Peters, a Alinei și a lui George Emerson, în casă nu mai exista nimeni care nu aparținea clanului. Iar în ceea ce privește eforturile sale de a-și distra oaspeții, aceștia se considerau norocoși dacă își vedeau gazdă în timpul meselor. Lordul Emsworth aparținea genului de gazdă care lasă musafirii în legea lor, să facă exact ce-i taie capul. El bântuia prin grădină îmbrăcat cu o haină ponosită, visător și mulțumit, uneori

---

plivind o buruiiană, alteori ciondănindu-se cu satrapul scoțian angajat pe post de grădinar-șef și, dacă se gândea vreodată la musafirii săi, și-i imagină ca fiind la fel de fericiți ca și el. În ruptul capului nu-și închipuia că oricine altcineva, cu excepția fiului lui, Freddie – pe care îl consideră de multă vreme un tânăr cu gusturi fistichii și de la care nu te puteai aștepta la nimic bun – n-ar fi fost mulțumit numai fiindcă se afla la Blandings unde mugurii înfloreau pe ramurile copacilor.

O gazdă mai hotărâtă ar fi izbutit să salveze situația, dar talentele lady-ei Ann Warblington în acest domeniu se rezumau la a lăsa totul în seama doamnei Twemlow, în timp ce ea compunea scrisori în dormitor. Când lady Ann Warblington nu compunea scrisori în dormitor – adică foarte rar, pentru că întreținea o corespondență pare-se inepuizabilă – își trata durerile de cap. Era una dintre acele gazde pe care nu le vezi niciodată decât dacă în drum spre bibliotecă întrezărești partea din spate a unei fuste evaporându-se în spatele ușii de alături.

În ceea ce privește distracțiile obișnuite ale unei case la țară, musafirii puteau să frecventeze sala de biliard unde cu siguranță l-ar fi găsit pe lordul Stockheath jucând un meci cu vărul său Algernon Wooster – un spectacol care te ungea pe suflet – sau, dacă erau pasionați, puteau să se consoleze în lipsa oricărui teren în vecinătate cu o partidă desfătătoare de golf pe covor sau puteau să colinde terasele însoțiți de acele rude cu care nu erau certați în prezent și să-și bârfească gazdele și celelalte rubedenii.

Bârfa reprezenta distracția preferată și, într-o dimineață, după micul dejun, la zece zile de la încheierea alianței dintre Ashe și Joan, terasele erau pline de perechi care se plimbau. Aici colonelul Horace Mant, plimbându-se în compania episcopului de Godalming, îl „măgulea” pe Sfinția sa bolborosind cuvinte soldățești pe care acesta din urmă le gândea, dar nu le putea exprima oral, din cauza meseriei sale și care erau mai degrabă blasfemiatoare.

Tot aici, lady Mildred Mant, agățată de brațul doamnei Jack Hale, rudă dintr-o ramură mai îndepărtată a familiei, în calitate de gazdă și pentru a o amuza, spunea niște lucruri despre tatăl ei care o făceau pe însoțitoarea ei să se simtă nemaipomenit. Și, la câțiva pași mai încolo, oprindu-se din când în când să gesticuleze, puteai să-i vezi pe ceilalți membri ai clanului Emsworth. Era o imagine tipică din viața liniștită, pașnică, a unei familii de englezi.

Sprijinindu-se de balustrada din piatră a terasei de sus, Aline Peters și George Emerson îi studiau pe toți acești nemulțumiți.

Aline scoase un oftat ușor, aproape imperceptibil. Dar George avea un auz fin.

— Mă întrebam când o să recunoști, spuse el, întorcându-se cu fața la ea.

— Ce să recunosc?

— Că nu suportți gândul. Că ideea de a rămâne înțepenită toată viața în gloata asta, ca o muscă prinsă de hârtia cu lipici, te îngrozește. Că ești pregătită să rupi logodna cu Freddie și să vii să te măriți cu mine pentru ca apoi să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

— George!

— Păi, nu asta a însemnat ăla? Fii sinceră!

— Care ăla?

— Oftatul ăla.

— N-am oftat. Respirăm doar.

— Adică poți respira în atmosfera asta! Mă uimești! Mătură terasele cu o privire ostilă. Uită-te la ei! Uită-te la ei cum se târaie de colo-colo ca niște gândaci drogați. Draga mea, nu are nici un rost să pretinzi că așa ceva nu te-ar omorî până la urmă. Deja te scofâlcești. Ești mai slabă și mai palidă de când ai venit aici. Măi să fie! Cum o să ne amintim despre asta și o să mulțumim sortii că am scăpat de locul ăsta când o ne să stabilim fericiți în Hong Kong. O să-ți placă Hong Kong-ul. E locul cel mai pitoresc din câte există. La fiecare pas se petrece câte ceva.

— George, nu-i frumos, zău!

— Ce nu-i frumos?

— Nu se face. Nu poți să vorbești așa când amândoi ne bucurăm de ospitalitatea...

Un râset sălbatic, aproape un urlet, întrerupse plimbarea celei mai apropiate dintre rudele umblătoare. Colonelul Horace Mant se opri în mijlocul propoziției și se uită pieziș la sursa întreruperii.

— Aș vrea să-mi spună cineva cine s-a logodit cu domnișoara Peters, individul ăla Emerson sau Freddie? Nici tăiat în bucăți nu am văzut-o împreună cu Freddie, dar nu se dezlipește nici o secundă de Emerson. Dacă respectabilul meu socru ar avea puțină minte ar fi trebuit să-i treacă prin cap să pună piciorul în prag. Dacă fata aia nu este îndrăgostită de Emerson, eu îmi mănânc pălăria.

— Nu, nu, spuse episcopul. Nu, nu! Cu siguranță că nu, Horace. Ce spuneai înainte?

— Spuneam că dacă cineva dorește să-și învrăjbească rudele pe tot restul vieții lor, cel mai potrivit lucru pe care l-ar putea născoci ar fi să îi mine pe toți laolaltă într-o baracă afurisită pe care o numește casă, la sute de mile de civilizație, și apoi să-și petreacă tot timpul scurmând țarina cu o sapă printre răzoarele lui nenorocite de flori – naiba să-l ia!

— Într-adevăr, într-adevăr. Continuă, Horace, gălesc o ciudată alinare în vorbele tale.

Pe terasa de deasupra lor Aline îl privea pe George cu ochii bulbucăți.

— George!

— Îmi pare rău, dar nu ar trebui să glumești atât de brutal cu mine. Ai spus că ne *bucurăm!* Da, chiar ne delectăm!

— E un loc vechi și drăguț, bătu în retragere Aline.

— Și când ai zis asta, ai zis totul. Nu poți trăi între peisaje și arhitectură frumoasă pentru tot restul vieții. Mai există și elementul uman de care trebuie să ții cont. Și tu

începi să...

— Uite-l pe tata, îl întrerupse Aline. Cât de repede! George, ai remarcat ceva schimbat la tata în ultima vreme?

— Nu. Specialitatea mea este să nu scap din ochi restul familiei Peters.

— Pare că se simte mai bine. Aproape că s-a lăsat de fumat – și sunt foarte încântată fiindcă țigările îi făceau foarte rău. Și pare să facă mult mai multă mișcare. Știi, dormitorul meu se află lângă al lui și în fiecare dimineață aud totul prin perete – cum tata se zbânțuie pe acolo și gâfâie în draci. Iar într-o dimineață l-am văzut pe valet cum intră cu o pereche de măciuci și cu niște mănuși de box. Cred că în sfârșit tatălui meu i-au venit mințile la cap.

George Emerson sări în aer:

— Și, apropo! Cât mai ai de gând să te înfometezi numai pentru a-l impulsiona pe el să țină regim? Mă apucă pandaliile când te văd cum mănânci la cină. Te omoară. Ești din ce în ce mai palidă și mai slabă. Nu mai poți continua așa.

O privire melancolică apăru pe chipul Alinei.

— Mi se face uneori foame... mai ales noaptea târziu.

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Eu sunt acel cineva. Crezi că mă păcălești, dar eu știu. Începi să te înmoi în povestea cu Freddie. Începi să îți dai seama că n-o să țină. Într-una din zilele astea o să vii la mine și o să-mi spui: „George, ai avut dreptate. Ce-ar fi să o ștergem tiptil la gară, fără să știe nimeni, să o tulim la Londra, la ofițerul stării civile?” Oh, știi. N-aș fi putut să te iubesc tot timpul ăsta și să nu știu. Te înmoi.

Problema acestor supraoameni este că le lipsește orice reținere. Nu știu cum să treacă peste ceva. Își umflă pectoralii și chiuie. Iar o fată, chiar și una ca Aline Peters, nu poate să nu-i displacă acest triumfalism al lor. Numai că supraoamenii disprețuiesc tactul. Din câte se poate observa, aceasta este deosebirea esențială dintre ei și omul de rând.

O încruntare ușoară apăru pe fruntea Alinei și își strânse buzele în semn de protest.

— Nu mă înmoi deloc, zise ea și vocea îi sună, cel puțin ei, înțepătoare. Crezi că totul ți se cuvine.

George contemplă peisajul cu ochiul unui învingător.

— Începe să ți se pară nesuferită imbecilitatea acestui Freddie.

— Nu e imbecilitate, spuse Aline arțăgoasă, cu lacrimi de supărare în ochi. Și mi-aș dori să nu-i mai spui Freddie.

— El m-a rugat! *El* m-a rugat!

Aline bătu cu piciorul în pământ.

— Nu contează. Nu-i mai spune așa.

— Foarte bine, fetița mea scumpă, spuse George cu blândețe. N-aș face nimic care să te supere.

Faptul că lui George Emerson nici prin cap nu-i trecea că o trata fără jenă de sus pe Aline nu arată decât că acești supraoameni sunt construiți dintr-un material foarte dur.

2

Baxter cel Eficient pedala meditativ spre Market Blandings să-și cumpere tutun. Reflectă la diverse lucruri. Tocmai îi văzuse pe Aline Peters și pe George Emerson în toiul unei discuții confidențiale pe terasa de sus și asta îi ocupa parțial mintea, căci îl suspecta pe George Emerson. Îl suspecta vag că, asemenea unui șarpe la pândă, amenința succesiunea ordonată de evenimente plănuită deja și care urma să se încheie cu mariajul iminent dintre domnișoara Peters și onorabilul Frederick Threepwood. Ar fi prea mult să presupunem că avea vreo idee despre cumplitele eforturi pe care le depunea George în rolul lui de târătoare. Într-adevăr, dacă ar fi ascultat conversația consemnată mai sus, este foarte probabil că Rupert Baxter ar fi suferit un atac de cord. Totuși, observase intimitatea dintre cei doi, la fel cum observa majoritatea celor ce se petreceau în imediata lui apropiere, și o dezaproba din suflet. Îl învinuia pe onorabilul Freddie. Dacă onorabilul Freddie ar fi fost un iubit mai înflăcărat, atunci și-ar fi petrecut tot timpul cu Aline și George Emerson și-ar fi ocupat locul convenit în mulțime, adică în spatele scenei. Dar Freddie părea să creadă cu îndârjire că făcuse tot ceea ce era de așteptat de la el logodindu-se cu fata, iar acum se simțea îndreptățit să-și ia o pauză.

Așa că Baxter, în vreme ce pedala spre Piața Blandings să-și cumpere tutun, medita la Freddie, Aline Peters și George Emerson.

De asemenea mai medita la domnul Peters și la Ashe Marson.

Și, până la urmă medita așa, în general, la toate, fiindcă în ultima săptămână dormise foarte puțin.

Spectacolul unui tânăr care își face datoria, îndurând neajunsuri serioase în acest răstimp, este dureros, dar

---

găsim o asemenea demnitate în el și constituie o imagine atât de moralizatoare, încât nu putem omite o scurtă descriere a modului în care Rupert Baxter își petrecuse cele nouă nopți care se scurseseră de la întâlnirea lui cu Ashe pe hol spre dimineață.

În galeria care se întindea deasupra holului se afla un scaun mare, situat la câțiva pași de scara principală. Pe el, învelit într-un halat – căci nopțile erau friguroase – încălțat în pantofi cu tălpi de cauciuc, stătuse Baxter cel Eficient, fără a rata o singură noapte, de la ora unu dimineața până la răsărit, așteptând, așteptând și iar așteptând. Fusesse un adevărat chin pentru el să reziste atâta vreme. Natura nu îl înzestrase pe Baxter cu calități de pasăre de noapte. Îi plăcea în patul său. Știa că medicii susțineau că prea puțin somn te face să arăți pământiu la chip, iar el întotdeauna râvnise la un ten de culoarea piersicii căpătat numai după opt ore de somn profund între cearșafuri. Unul dintre regii Angliei pe nume George – nu-mi amintesc care dintre ei – a spus odată că un anumit număr de ore de somn pe noapte – nu-mi vine în această clipă în minte câte – îl face pe om ceva, ce anume, îmi scapă pe moment. Baxter îl aprobă împotriva tuturor instinctelor sale. Stătuse în capul oaselor, dar asta era datoria lui și n-avea ce face.

Îl tulbura că, pe măsură ce nopțile treceau una după alta și Ashe, suspectul, nu îi pică în capcana atât de grijuliu întinsă, izbutea din ce în ce mai greu să-și țină ochii deschiși. Primele două sau trei seri le petrecuse dând dovadă de o vigilență ireproșabilă, cu bărbia proptită de balustrada galeriei și urechile ciulite pentru a auzi și cel mai neînsemnat zgomot. Dar această stare nu se putea menține la infinit. De câteva ori se surprinsese ațipind, iar cu o noapte în urmă se sculase tresărind din somn când se crăpa de ziuă. Întrucât ultima sa amintire fusesse aceea a unui întuneric de cerneală, imposibil de pătruns cu privirea, descurajarea îl înșfăcă brusc în ghearele sale și îl făcu să alerge ca din pușcă spre muzeu. Ușurarea simțită

---

la vederea scarabeului a fost umbrită numai de gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Așa că Baxter, în timp ce pedala spre Piața Blandings pentru a-și cumpăra tutun, avea motive întemeiate să mediteze.

După ce își cumpără tutunul și după ce studie vreme de jumătate de oră viața orașului – era zi de târg și inerția obișnuită a locului fusese întreruptă și însuflețită temporar de porci care fugeau de proprietarii lor și de un tăuraș care prinsese un fermier vânjos într-un moment psihologic, când își lega șireturile de la pantofi, și îl aruncase vreo trei metri în aer – se îndreptă spre Emsworth Arms, cel mai respectabil dintre cele unsprezece hanuri pe care cetățenii din Blandings Market reușeau într-un mod miraculos să le întrețină.

În orașelele englezești de provincie, cârciumile, când nu depășesc cantitativ numărul de locuitori, aduc un profit excelent. Numai în cazul în care raportul este de două cârciumi pe cap de locuitor, hangiii dau de greu și înjură guvernul.

Baxter nu tânjea după un bar aglomerat, înșesat de fermieri îmbuibați cu alcool. Ținta sa era sufrageria elegantă de la primul etaj, unde un ospătar chel și care abia se târâia, din specia broaștelor țestoase, servea prânzul celor infometați. Lipsa de somn îl făcuse pe Baxter să nu mai suporte prezența și trăncăneala oaspeților de la Castel. Își propuse să mănânce la Emsworth Arms și pe urmă să tragă un pui de somn într-un fotoliu.

Nădăjduise să fie singur în cameră, pentru că băștinașii nu prea prânzeau la han, însă, spre dezamăgirea lui, un bărbat îmbrăcat într-un costum maro ocupa o masă.

Ba, la prima vedere părea să ocupe întregul spațiu disponibil. Încă din vremurile demult apuse, când obișnuia să frecventeze spectacole de circ sau bâlciuri, nu mai văzuse Baxter vreo ființă atât de obeză.

Avea cam cincizeci de ani, păr grizonat, un ten vinețiu și

întreaga lui înfățișare sugera jovialitate.

Spre disperarea lui Baxter, individul îl provocă la o discuție imediat ce se așeză la masă. Așa cum se obișnuiește în hanurile din Anglia, în sufragerie exista o singură masă, care avea dezavantajul de a-i aduna la un loc pe toți cei care luau masa. Lui Baxter îi era imposibil să se retragă în el însuși și să nu bage în seamă avansurile celuilalt.

Este îndoielnic că ar fi reușit chiar dacă i-ar fi despărțit metri întregi de podea, pentru că grăsanul nu numai că era guraliv din născare, dar, după cum reieșea din primele lui cuvinte, înmagazinase un puhoi de vorbe în el din lipsă de victime.

— 'Mneața! începă el. Ce zi frumoasă! Minunată pentru fermieri. Îmi permiteți să vin mai aproape de dumneavoastră, domnule? Ospătar, adu-mi friptura în partea cealaltă a mesei.

Se îndesă într-un scaun de lângă Baxter și continuă:

— Ce loc infernal de liniștit este acesta, domnule. Nu am găsit pe nimeni cu care să stau de vorbă de când am ajuns, ieri după-amiază, în afară de câțiva țărănoi surzi și tălâmbi. Rămâneți mult timp pe aici?

— Locuiesc la marginea orașului.

— Vă compătimesc. Nu mi-aș dori. Am venit aici în interes de afaceri și n-o să regret când o să plec. Vă dau cuvântul meu de onoare că n-am închis un ochi azi-noapte din pricina zgomotelor. Tocmai ațipisem când o bestie de pasăre a ciripit în fața ferestrei și am sărit din pat de parcă aș fi auzit o împușcătură. Mai e și o pisică blestemată care miaună undeva lângă camera mea. Și zac acolo tolănit și treaz, tot așteptând următorul mieunat. Ferească Dumnezeu! Presupun că dumneavoastră o duceți mai bine, aveți o casă confortabilă și un amic sau doi cu care să schimbați o vorbă după cină. Dar nici nu vă închipuiți cum e în orașul ăsta împuțit – bănuiesc că își spune oraș. Un individ mi-a zis că e și un cinematograf pe aici, m-am

---

repezit să îl caut și, când l-am găsit, am aflat că nu e deschis decât marți și vineri. Ce văgăună! Mi s-a spus că există o biserică mai încolo. Normandă sau așa ceva. Oricum, e veche. Nu prea mă omor după biserici, dar m-am dus să arunc o privire. Și apoi cineva mi-a zis că este o priveliște încântătoare la capătul străzii principale, așa că am mers până acolo. Și pe cât pot să-mi dau seamă am epuizat toate distracțiile pe care mi le poate oferi orașul. Asta dacă nu mai e vreo biserică. Sunt atât de plictisit, că m-aș urni și până la o capelă metodistă, dacă există.

Aerul proaspăt, oboseala și zăpușeala din încăpere îl amortiră pe Baxter. Își luă prânzul toropit, abia răspunzându-i interlocutorului său, care nu părea să-și dorească sau să se aștepte la vreo replică. Îi era destul că vorbea el.

— Ce naiba fac oamenii într-un loc ca ăsta? Adică dacă vor să se distreze. Presupun că e altceva dacă ai crescut de mic aici. Ca daltoniștii. Nici nu observi. Numai vizitatorii suferă. Nu se întâmpla nimic într-un loc ca ăsta. E o porțiune de teren pe care s-ar putea construi un traseu pentru cursele cu obstacole. Are obstacole naturale, tot ce trebuie. Nu le-a trecut prin cap să facă ceva cu el. Începe să-ți fie rușine de propria specie, zău. Și acum...

Baxter moțâia. Cu furculița încă înfiptă într-o bucată de vită rece, picotea. Nici adormit, nici treaz, natura luându-și astfel revanșa în timpul zilei pentru lipsa de odihnă nocturnă. Grăsanul, neobservând nimic sau nepăsându-i, pălăvrăgea în continuare. Bâzâia ca un bondar îmbiindu-l pe Baxter la somn.

Deodată se întrerupse din vorbit. Baxter tresări clipind. Căpătase impresia stranie că interlocutorul său spusese „Bună, Freddie!” și că ușa se deschisese și apoi se închisese la loc.

— Ha? zise el.

— Da? spuse grăsanul.

— Ce ați spus?

— Vorbeam despre...

— Am avut impresia că ați zis „Bună, Freddie!”

Interlocutorul îl privi cu indulgență.

— Am crezut că ați ațipit. Ați visat. De ce să spun „Bună, Freddie!”?

Șarada era de nedelegat. Baxter nici nu încercă să o rezolve. Dar în străfundul minții lui rămăsese cu ideea ciudată că îl întrezărise pentru o frântură de secundă pe onorabilul Freddie, cu fața schimonosită de îngrijorare și evaporându-se pe ușă.

Însă ce ar fi putut căuta onorabilul Freddie la Emsworth Arms?

O soluție a problemei îi trecu prin cap: îl visase pe Freddie și chiar el rostise acele cuvinte pe care, îi șoptea rațiunea, interlocutorul său nu ar fi avut de ce să le pronunțe. Chiar dacă onorabilul Freddie ar fi intrat în cameră, grăsanul, care nu putea fi decât un comis-voiajor, n-ar fi știut cine este și nici nu i s-ar fi adresat atât de familiar. Da, aceasta trebuia să fie explicația. În fond, în vise se petrec cele mai bizare lucruri. Cu o noapte în urmă, când adormise pe scaun, visase că stătea în vitrină din muzeu scâlâmbâindu-se la lordul Emsworth, la domnul Peters și la majordomul Beach, care încercau să îl răpească, confundându-l cu un scarabeu Keops din dinastia a patra – și n-ar fi îndrăznit să se poarte astfel treaz fiind.

Da, sigur fusese un vis.

În dormitorul în care se refugiase precipitat după ce descoperise prezența lui Baxter în sufragerie, onorabilul Freddie stătea pe un scaun șubred clocotind de furie.

Gâjâi o maximă favorită:

— Nu poți să faci un pas nicăieri fără să dai nas în nas cu nenorocitul ăla de Baxter!

Se întrebă dacă Baxter îl văzuse. Sau dacă îl recunoscuse. Sau dacă îl auzise pe R. Jones spunând

„Bună, Freddie!”.

Se întrebă dacă, în acest caz, R. Jones avusese prezența de spirit și resursele intelectuale pentru a-i explica lui Baxter remarca sa.

VIII

— „Puneți untul sau untura într-o oală pe foc și, când se încinge, adăugați ceapă și căliți-o, apoi puneți vițelul și perpeliți-l până se rumenesc. Adăugați apa, acoperiți cu un capac și lăsați-o la foc mic până carnea devine fragedă. După aceea condimentați după gust și așezați cartofii peste carne. Acoperiți tigaia și lăsați-o pe foc până se înmoaie cartofii, fără să se sfărâme.”

— Sigur, fără să se sfărâme, spuse domnul Peters. Așa e. Continuă.

— „Apoi adăugați smântâna și mai lăsați să fiarbă cinci minute”, citi Ashe.

— Gata?

— Da.

Domnul Peters se cuibări mai confortabil în pat.

— Citește-mi partea despre homar în sos curry.

Ashe își dresе glasul.

— „Homar în sos curry”, citi el. „Ingrediente: doi homari de jumătate de kilogram, două lingurițe de suc de lămâie, jumătate de lingură de praf de curry, două linguri de unt, o lingură de făină, o cană de lapte fiert, o cană de crutoane, jumătate de linguriță de sare, un sfert de linguriță de piper.”

— Zi-i mai departe.

— „Mod de preparare: frecați untul cu făina și adăugați laptele fiert, apoi sucul de lămâie, praful de curry, sarea și piperul. Extrageți carnea din carapace și tăiați-o în cubulețe de un centimetru.”

— Cubulețe de un centimetru, oftă domnul Peters melancolic. Și?

— „Puneți-le în sos.”

— Ce să pui în sos? A, da! Cubulețele de un centimetru. Și?

— „Umpleți la loc carapacele homarilor, acoperiți-le cu crutoane unse cu unt și coaceți-le la cuptor până se rumenesc. Ajunge pentru șase persoane.”

— Care se vor simți după o oră ca și cum ar fi înghițit o pisică sălbatică vie, spuse domnul Peters cu tristețe.

— Nu neapărat, zise Ashe. Eu aș putea să-nghit două porții într-un minut și apoi să dorm ca un prunc.

Domnul Peters se ridică într-un cot și se zgâi la el. Se aflau în dormitorul milionarului la ora unu noaptea și domnul Peters își exprimase dorința ca Ashe să-i citească până avea să adoarmă. Se împotrivise romanului propus de Ashe și scosese din străfundurile geamantanului său o carte de bucate uzată de atâta răsfoit. Îi explică faptul că, de când îl pocnise indigestia, găsea oarece alinare în studiul artei culinare. Se prea poate că unii să-și facă sânge rău amintindu-și de vremurile fericite, însă domnul Peters se calmă când, în clipele de disperare, citea despre gulașul unguresc și escalopul de creier, consolându-se cu gândul că și el, actualul mâncător de semințe și ierburi, fusese în Arcadia.

Trecerea zilelor, care îi sleise energia lui Baxter cel Eficient, avusese efect contrar asupra domnului Peters. Firea lui îl împiedica să umble cu jumătăți de măsură. Orice și-ar fi pus în minte ducea la bun sfârșit cu aceeași vitalitate debordantă. După ce depășise împotrivirea inițială, devenise un elev model sub îndrumarea lui Ashe, adevărată enciclopedie în materie de exerciții fizice. De fapt, și la Muldoon, dacă se gândea mai bine, pățise la fel. Acum își amintea că, după ce se întorsese de la White Plains, sperase să nu mai vadă niciodată acel loc, dar devenise incontestabil un alt om din punct de vedere fizic. De obicei profesorul Muldoon nu-și lăsa pacienții să lânzezească, dar domnul Peters, după ce trecuse de șocul inițial, nu mai

avusese nevoie de nici un imbold. Se străduise cu îndârjire să-și termine tratamentul. Se străduia și acum, sub supravegherea lui Ashe, pentru că, odată ce pornise antrenamentul, îl năpădisese și ambiția de a-l duce la bun sfârșit. Ashe, care se așteptase la o împotrivire perpetuă, era plăcut surprins de comportamentul milionarului. Natura îi sortise lui Ashe o carieră de antrenor. Se identifica perfect cu elevul său și se bucura de fiecare realizare a acestuia.

Domnul Peters deja dădea semne de înzdrăvenire. Nu te puteai aștepta la miracolul ca, după ce își maltratase trupul cu atâta perseverență ani în șir, să își revină într-o singură zi. Însă Ashe, optimist din fire, credea că în câteva săptămâni domnul Peters avea să renască din propria-i cenușă și, deși nu ar fi putut evolua până la nivelul celor care devorau homari în sos curry cu zâmbetul pe buze, să-și dobândească un renume măcar printre mâncătorii de cotlete de berbec.

— Ești minunat! spuse domnul Peters. Neobrăzat și fără pic de respect pentru bătrânii înțelepți. Dar știi să-ți faci treaba. Asta-i important. Păi, încep să mă simt grozav! Știi că am descoperit un mușchi nou la șale azi-dimineață? Răsar în mine asemenea ciupercilor după ploaie.

— Datorită exercițiilor Larsen. Dezvoltă întregul organism.

— Le faci o reclamă bunicică, zău. Cu ce te ocupai înainte să te angajez eu? Erai boxer?

— Asta este întrebarea pe care mi-o pune toată lumea de când am venit aici. Am impresia că majordomul și-a închipuit că sunt un escroc când n-am vrut să-i răspund. Scriam povestiri polițiste.

— Cred că ar trebui să-ți deschizi o clinică în Anglia, așa cum are Muldoon în State. Însă, dacă vrei, ai putea să scoți o povestire din asta. Când te mai ocupi de scarabeul meu?

— În noaptea asta.

— În noaptea asta? Și ce faci cu Baxter?

— Îmi asum riscul.

Domnul Peters șovăi. Se dezobișnuise în ultimii ani să mai fie mărinos, pentru că dispepsia nu suportă să aibă concurență și mărinișia trebuie să aștepte la coadă.

— Vezi, zise el stânjenit, m-am tot gândit în ultimul timp. La ce bun? Ciudat, dacă mi-ar fi spus cineva cu o săptămână în urmă că am să ajung să spun așa ceva, i-aș fi răs în nas. Dar începe să îmi placă de tine. Nu vreau să te bag în bucluc. Dă-l încolo de scarabeu! În fond ce contează? Dă-l naibii și rămâi în continuare antrenorul meu particular. Nu-ți face griji în privința celor cinci mii de dolari. Consideră-i salariul tău.

Ashe înțepeni de uimire. Nu-i venea să creadă că vorbise șeful său cel arțăgos. Avea o fire sociabilă și nu putea să petreacă prea multă vreme în compania cuiva fără a încerca să lege o prietenie cu el. Numai că în cazul de față se resemnase să ducă un război continuu.

Se simți copleșit de emoție. Dacă vreodată l-a bătut gândul să lase totul baltă, aceste cuvinte însuflețitoare îi dădeau impulsul necesar. Neașteptata dezvăluire a bunătății domnului Peters era ca un cântec de goarnă.

— Nici nu-mi trece prin cap, spuse el. E minunat din partea dumneavoastră să-mi sugerați așa ceva, dar eu știu cât de mult țineți la scarabeu și o să-l recuperez, chit că o să-i frâng gâtul lui Baxter pentru asta. Probabil că Baxter o să renunțe să mai păzească muzeul după atâtea nopți fără succes. I-am dat zece nopți să se liniștească. Bănuiesc că acum e în pat, cufundat în vise plăcute. E aproape două. Mai aștept zece minute și apoi cobor. Luă de jos cartea de bucate. Întindeți-vă și mai întâi o să vă citesc până când adormiți.

— Ești un băiat de treabă, spuse moțâind domnul Peters.

— Sunteți gata? „Mușchiuleț de porc împănat cu slănină. Un sfert de kilogram de slănină de porc...” Un zâmbet abia schițat lumină chipul domnului Peters. Avea ochii închiși și

respira ușor. Ashe continuă cu o voce joasă: „Patru mușchiuleți mari de porc, o cană de pesmet, o cană de apă fiartă, două linguri de unt, o linguriță de sare, jumătate de linguriță de piper, o linguriță de condimente.

Un oftat scurt se auzi dinspre pat.

— „Modul de preparare: ștergeți cotletele cu o cârpă umedă. Crestați adânc mușchiuleții pe lung cu un cuțit ascuțit. Tăiați slănina în fâșii lungi și subțiri și înfășurați cotletele în ele. Topiți untul în apă, adăugați condimentele și pesmetul amestecând temeinic. Umpleți creștăturile cu acest amestec. Puneți mușchiuleții...”

Un sforăit răzbătu dintre perne, punând capăt recitalului ca un semn de exclamare. Ashe lăsă cartea din mână și străbătu cu privirea bezna din spatele veiozei. Șeful său dormea.

Ashe stinse lumina și merse tiptil până la ușă. Afară, pe coridor, se opri să asculte. Totul era tăcut.

Se furișă în jos pe scări.

2

George Emerson stătea în camera sa și fuma o țigară. O sclipire hotărâtă îi lucea în privire. Se uită la masa de lângă pat și la ceea ce se găsea pe ea și sclipirea hotărâtă se transformă într-o îndârjire fanatică. Exact așa trebuie să fi arătat și un cavaler medieval în ajunul plecării pentru a salva o fecioară din bârlogul dragonului.

Își isprăvi țigara. Își scoase ceasul, îl privi și își aprinse o nouă țigară. Avea aerul cuiva care așteaptă să vină ora întâlnirii. Își reluă firul gândurilor în vreme ce trăgea din a doua țigară. Reflectă la Aline Peters.

George Emerson se frământa din pricina Alinei Peters. Urmărind-o cu atenția adoratoare a unui îndrăgostit, sesizase la ea un lucru îngrijorător. Cu o zi înainte, pe terasă, se răstise la el în ciuda firii ei angelice. Da, cinstit vorbind, se răstise la el. Și asta însemna ceva. Însemna că Aline nu se simțea bine. Însemna că ochii ei obosiți și tenul palid îi șopteau că viața pe care o ducea nu-i făcea deloc bine.

Unsprezece nopți cinase George la Blandings și, de fiecare dată, fusese uimit că Aline refuzase friptura, rezumându-se la amestecurile mizerabile de legume recomandate de către doctor tatălui ei suferind. Mila lui George avea și ea limite. Sufletul nu-i sângera pentru domnul Peters. Nu-l interesa dieta domnului Peters. Însă cu totul altceva era faptul că Aline se autoînfometa în asemenea hal numai pentru a-i susține moralul tatălui său.

George era construit probabil din alt material. Fiind un tânăr robust și consumând mese care s-ar putea numi supradimensionate, el dădea prea multă importanță mâncării ca o complinire pentru o viață perfectă. Și, judecând-o pe Aline după propriile criterii, considera că

---

unsprezece cine de felul celor îngurgitate de ea l-ar fi omorât și își închipuia că iubita lui se afla pe punctul de a muri de inaniție. Avea credința nezdruncinată că nici o ființă umană nu ar fi putut supraviețui unor asemenea suplicii culinare. Că domnul Peters rezista cu îndârjire nu i se părea un contraargument. Căpătase impresia că domnul Peters funcționa ca o mașinărie. Oamenii de afaceri plini de succes oferă de obicei o astfel de imagine tinerilor. Dacă cineva i-ar fi spus lui George că domnul Peters se hrănea cu benzină, ca un automobil, nu l-ar fi surprins prea tare. Dar ca Aline – Aline a lui – să se lipsească de exercițiul mestecării fripturilor care, laolaltă cu darul vorbirii, îl deosebește pe Om de animale, tocmai această idee îl chinuia pe George.

Își petrecuse întreaga zi gândindu-se cum să rezolve problema. Atât de mare era bunătatea Alinei, încât nici măcar el nu ar fi izbutit să o înduplece să renunțe la susținerea morală a tatălui său pentru a-și recăpăta ea energia. Trebuia să întocmească un plan.

Și apoi câteva cuvinte de-ale ei îi reveniră în minte. Îi spusese, biata de ea:

— Mi se face câteodată foame, mai ales noaptea târziu.

Găsise soluția problemei. Îi va aduce de mâncare în toiu noaptea.

Pe măsura de lângă pat se afla o hârtie groasă de împachetat. Și pe ea, ca într-o pictură cu natură moartă pe care o vezi agățată pe pereții caselor din suburbii, se găseau o limbă, pâine, o furculiță, un cuțit, sare, un tirbușon și o sticlă de vin alb.

Ne face mare plăcere să adăugăm alimentele ca o dovadă materială a cuvintelor cu care până acum am zugrăvit iubirea nemărginită a lui George pentru Aline. Pentru că nu fusese ușor să obțină mâncarea. Într-o casă de dimensiuni mai reduse ar fi dat buzna în cămară fără nici o jenă, dar la Castelul Blandings nimeni nu sufla vreun cuvânt despre unde s-ar afla această încăpere. Știa numai că se găsea

---

undeva în spatele ușii capitonate cu postav verde care dădea înspre hol, pe lângă care trecea în drum spre dormitor. Dar era imposibil să se strecoare prin labirintul din aripa servitorilor în căutarea ei. Fusesse nevoit să se repeadă până în oraș și să le cumpere de acolo.

Norocul îl ajutase de la început, când onorabilul Freddie anunțase că se duce în oraș în micuța mașină cu două locuri. Acceptase până la urmă să-l ia și pe George, lăsându-l să ocupe scaunul de lângă șofer, însă cu o lipsă de entuziasm care i se păru evidentă. Freddie nu îi divulgase motivul pentru care voia să meargă la Market Blandings și, ajuns acolo, manifestase o dorință arzătoare să scape cât mai repede de el. George, căruia acest lucru îi convenea de minune, căci și el simțea nevoia să-i facă vânt neîntârziat onorabilului Freddie, nu își exprimase nici cea mai mică curiozitate, așa încât se despărțiră la marginea orașelului fără nici un cuvânt în plus. Apoi George se avânta către o băcănie și după aceea către un han, altul decât Emsworth Arms, de unde cumpără vinul alb. Nu-și făcea iluzii cu privire la vinul alb, pentru că papilele lui gustative respingeau lichidul din pivnițele băștinașe, dar presupunea că, indiferent de calitatea sa, puțin alcool o va înveseli pe Aline la orele mici ale dimineții.

Pe urmă mărșăluise toate cele cinci mile înapoi la Castel.

Abia atunci începură necazurile lui George și iubirea lui fu pusă la grea încercare. Pentru un bărbat atât de voinic, mersul pe jos poate fi o corvoadă odioasă. Dar asta nu a însemnat nimic față de chinul de a strecura cumpărăturile în dormitorul lui. Deși supraom, George era conștient de delicatețea situației. Nu poți căra mâncare și băutură în dormitor, într-o casă străină, fără a jigni calitatea bucatelor, în cazul în care ești prins! Asemenea unui soldat care strecoară provizii printre tranșeele inamice, George se ghemui, se ascunse după colțuri, se târî și alergă. Iar momentul în care se tolăni în pat, cu ușa de la cameră încuiată, i se păru unul dintre cele mai fericite momente

---

ale vieții sale.

Gândindu-se la tot chinul îndurat, treaba la care urma să se înhame acum îi păru floare la ureche. Nu trebuia decât să se ducă înspre camera Alinei, să ciocăne ușurel la ușă până auzea zgomote dinăuntru, pentru ca apoi să dispară în bezna de unde venise și să se vâre din nou în pat. Presupunea că Aline era suficient de deșteaptă să știe ce să facă cu limba, pâinea, cuțitul, furculița, sarea, tirbușonul, sticla de vin și să bănuiască a cui fusese mâna iubitoare care i le adusese în pragul ușii.

În caz că nu ar bănui, intenționa ca în dimineța următoare să-i spună cui aparținuse acea mână. Alții poate c-ar fi păstrat secretul, însă George Emerson nu se număra printre ei.

Nu mai avea altceva de făcut decât să lase să treacă suficient timp astfel încât călătoria să devină îndeajuns de sigură. Își privi încă o dată ceasul. Era aproape două. Probabil că toată casa se cufundase deja în somn.

Înșfăcă limba, pâinea, cuțitul, furculița, sarea, tirbușonul și sticla de vin alb și părăsi camera. Pe hol domnea o tăcere adâncă.

Se furișă în jos pe scări.

3

Așezat pe un scaun în galeria care înconjura holul, înfodolit într-un halat și încălțat în pantofi cu talpă de cauciuc, Baxter cel Eficient se holba la hăul întunecat. Își pierduse zvâcul inițial, care până acum îl ajutase să îndure vitregiile pândeii, și îl năpădisese o mare lehamite. I se părea nemaipomenit de dificil să-și țină ochii deschiși, iar atunci când reușea, bezna îi apăsa cu înverșunare pleoapele. Cu alte cuvinte, lui Baxter cel Eficient i se cam acrise.

Timpul încremenise în loc.

Gândurile lui Baxter o luară razna. Știa că aceasta i-ar fi fost fatal și se forță să se concentreze. Încercă să mediteze la un anumit subiect. Alese drept subiect scarabeul, dar dădu greș. În loc de scarabeu, gândurile îi zburară la Egiptul antic, dispepsia domnului Peters și la încă vreo duzină de lucruri.

Totul se întâmplă numai din vina grăsanului de la han. Dacă grăsanul l-ar fi lăsat în pace și nu l-ar fi silit să discute cu el, atunci ar fi izbutit să se bucure de o odihnă tihnită după-masă și ar fi fost proaspăt pentru misiunea nocturnă. Începu să se gândească la grăsan. Dar ce coincidență extraordinară!

Peste câteva momente, printr-o nemaipomenită coincidență, se trezi față în față chiar cu el.

Lucrurile se petrecură într-o manieră oarecum ieșită din comun, deși lui Baxter totul i se păru perfect logic și rațional. Tocmai se cățara pe peretele exterior al catedralei Westminster Abbey, îmbrăcat în pijama și cu un joben pe cap, când grăsanul își iți brusc căpățâna pe o fereastră, pe care Baxter nu o remarcase până atunci, și spuse „Bună, Freddie!”. Baxter tocmai voia să-i explice că numele lui nu era Freddie, când se trezi plimbându-se pe Piccadilly cu Ashe Marson. Ashe îi zise: „Nimeni nu mă iubește!”. Iar

---

patosul acestor vorbe îl înjunghie pe Baxter că tăișul unui cuțit. Și, în timp ce încerca să-i răspundă, Ashe se evaporă și Baxter descoperi că nu se afla în Piccadilly, așa cum crezuse, ci într-un avion survolând Castelul împreună cu domnul Peters. Domnul Peters ținea o bombă în mină, pe care o mângâia cu nespusă dragoste. Îi povesti lui Baxter că o șterpelișe din muzeul contelui Emsworth. „Am șutit-o împreună cu o felie de carne de vită rece și o murătură”, îi explică el, și Baxter se pomeni gândind că numai așa ar fi izbutit.

„Și acum uită-te cum o arunc”, spuse domnul Peters, închizând un ochi și țintind Castelul. „Așa mi-a recomandat medicul.” Dădu drumul bombeii și Baxter se trezi imediat în pat privind-o cum cade. Era înspăimântat, dar nu-i trecu prin minte să se urnească din loc. Bomba cădea domol, fâlfâind și legănându-se ca o pană. Se apropia tot mai mult de el. Iar apoi explodează cu un zgomot asurzitor și o perdeă de flăcări...

Baxter se trezi în mijlocul unui vacarm. Pentru o clipă se zbătu între vis și realitate, apoi somnul îl părăsi și deveni conștient că în holul de jos se petrecea ceva zgomotos și senzațional.

4

Un principiu de bază al științei spune că singurul motiv pentru care au loc coliziuni de orice fel este că două corpuri nu respectă legea naturii conform căreia un punct dat dintr-un plan nu poate fi ocupat decât de un singur corp, la un anumit moment. Exista un loc lângă capătul de jos al scării principale prin care trebuiau să treacă în itinerariile lor Ashe, care cobora dinspre camera domnului Peters, și George Emerson, care urca spre camera Alinei. George ajunsese acolo la un minut și trei secunde după două noaptea, mișcându-se silențios, dar zglobiu. Ashe, menținându-și și el o viteză considerabilă, sosi în același loc la un minut și patru secunde după ora două, când încetă să mai meargă și începu să zboare alături de George Emerson, căci fusese catapultat în jos. Avea brațele înlănțuite după gâtul lui George, iar George îl ținea de talie. În scurt timp se izbiră de piciorul scării și de o măsuță înțesată de diverse porțelanuri și fotografii înrămate, care se afla lângă ultimele trepte.

Tocmai pe acestea din urmă, în special porțelanurile, le auzise Baxter.

George Emerson își închipui că se ciocnise de un hoț. Ashe habar n-avea peste cine dăduse, dar știa că vrea să se descotorosească de acel cineva, așa că își insinuă o mână sub bărbia lui George și împinse viguros în sus. George, acum despărțit pe vecie de limbă, pâinea, cuțitul, furculița, sarea, tirbușonul, sticla de vin alb și având ambele mâini libere și dornice să treacă la treabă, îl imobiliză pe Ashe cu stânga și îl pocni în coaste cu dreapta. Ashe își dezlipi mâna stângă din beregata lui George și o trimise ca întărire pentru dreapta, slujindu-se de amândouă pentru a-și strânge de gât adversarul. Acest fapt îl determină pe George, deocamdată aflat în inferioritate față de adversar,

---

să-l înhațe de urechi și să le răsucească cu nădejde, reușind astfel să scape de moartea prin sufocare și să-l facă pe Ashe să slobozească primul sunet vocal al serii în afara răgetului exploziv „Aiii!” emis de amândoi în momentul impactului. Ashe reuși să-și elibereze urechile din strânsoare și îl altoi pe George în coaste cu cotul. George îi trase un șut lui Ashe în glezna stînga. Ashe redescoperi gâtul lui George, începu să-l stoarcă cu forțe proaspete și toată lumea se distra de minune, când Baxter cel Eficient, năvălind val-vârtej pe trepte, se împiedică de picioarele lui Ashe, fiind catapultat cu capul înainte și nimerind ca o ghiulea într-o masă de asemenea întesată cu porțelanuri diverse și fotografii înrămate. Holul Castelului Blandings era mai degrabă o sufragerie. Și, când nu-și doftoricea vreo migrenă la ea în cameră, lady Ann Warblington servea aici ceaiul de după-amiază oaspeților săi. În consecință, holul era presărat din belșug cu măsuțe. Într-adevăr, existau nu mai puțin de cinci în diferite locuri și abia așteptau să fie izbite și sfărâmate.

Izbirea și sfărâmarea măsuțelor sunt totuși îndeletniciri care îți iau o grămadă de vreme și, indiferent cât de agreabile ar fi, nici George și nici Ashe nu simțeau vreo dorință să zăbovească și să le ducă cu migală la bun sfârșit, acum, când a treia persoană li se alăturase. Ashe nu voia în ruptul capului să fie prins și să i se ceară să-și motiveze prezența, iar George, conștient de limba și tovarășii ei acum împrăștiați de-a lungul holului, avea o prejudecată similară în legătură cu explicațiile plicticoase pe care le-ar fi implicat descoperirea propriei persoane la locul faptei. Ca și cum s-ar fi înțeles dinainte, amândoi își slăbiră strânsoarea. Rămaseră pentru o clipă nemișcați, gâfâind. Apoi își luară tălpășița, Ashe în direcția în care presupunea că se afla ușa capitonată cu postav verde care dădea înspre aripa servitorilor, iar George către scara care ducea la dormitorul său.

Abia se îndepărtaseră când Baxter, dezlipindu-se cu greu

de conținutul măsuței pe care o răsturnase, începu să orbecăiască spre întrerupătorul electric, situat lângă capătul de jos al scării principale. Merse în patru labe, un mod mai sigur de locomoție, deși mai lent, decât cel pe care îl folosisese mai devreme.

Zgomote răsunau de la etajele superioare. Treziți de clinchetul sprintar al porțelanurilor spulberate, oaspeții se pregăteau să investigheze sursa lui. Li se auzeau în surdină glasurile nedumerite.

În acest răstimp, Baxter se târa perseverent pe coate și genunchi către întrerupător. Se simțea asemenea unui boxer care își plasează bărbia exact în calea pumnului unui adversar, membru al sindicatului șoferilor de camioane. Știa că încă nu murise. Mai mult nu putea spune. Aburii somnului, care încă îi mai încețoșau creierul și șocul pe care îl suferise la impactul cu măsuța, al cărui colț îi zgâriase creștetul capului, se amestecară, producându-i o stare ca de vis.

Baxter cel Eficient se târa mai departe. Și cum se târa el așa, pipăind încet cu mâna în fața lui, atinse Ceva – un lucru neînsuflețit. Ceva lipicios și rece ca gheața care îl umplu de o oroare nemărginită.

A spune că inima lui Baxter a stat în loc ar fi inexact din punct de vedere fiziologic. Inima nu stă pe loc. Indiferent ce emoții trăiește deținătorul ei, ea continuă să bată. Ar fi mai potrivit să spunem că Baxter se simțea ca și cum ar fi mers pentru prima dată cu un ascensor expres care îi împrăștiase organele vitale pe parcursul câtorva etaje și și-ar fi pierdut orice speranță că îl vor mai ajunge vreodată din urmă. În locurile mai intime ale trupului său nu mai există decât un imens vid înghețat. Avea gâtul uscat și crispat. Carnea de pe spinare i se înfiorase. Pentru că știa pe ce pusese mâna.

Preocupat de impactul dureros cu măsuța, Baxter nu pierduse din vedere faptul că lângă el se desfășura o bătălie crâncenă între forțe nevăzute. Auzise loviturile și șuierul

---

respirațiilor repezi în vreme ce pescuia cioburi de porțelan de pe trup. O asemenea înfruntare, simțea el, nu putea să se sfârșească decât cu rănirea unuia sau a ambilor participanți. Acum știa că fusese mai mult decât o simplă rană și că ingenunchease în fața morții.

Nu exista nici o urmă de îndoială că murise cineva. Simpla pierdere a cunoștinței nu ar fi dus la o răcire atât de rapidă a corpului.

Își înalță capul și răcni în beznă.

Voia să urle „Ajutor! Crimă!”, dar spaima îl împiedica să pronunțe clar cuvintele. Așa că răcnise de fapt:

— Ajjj! Crra!

La care, în vecinătatea scării, cineva trase un foc de revolver.

Contele Emsworth dormea un somn adânc și împăcat, când în josul treptelor începuse hărmălaia. Se ridică în capul oaselor și ascultă. Da, fără îndoială, veniseră hoții. Aprinse lumina și sări din pat. Luă un pistol din sertar și astfel înarmat se aruncă în miezul luptei. Aristocratul cel visător nu era un papă-lapte.

Întunericul învăluia locul faptei, când ajunse în fruntea hoardei diversificate de rubedenii înveșmântate în pijamale și cămăși de noapte. Se afla în frunte fiindcă, întâlnindu-și rudele în coridorul de deasupra, le spusese plin de curaj:

— Lăsați-mă pe mine primul. Am un pistol.

Iar ei l-au lăsat să înainteze primul. Fuseseră într-adevăr peste măsură de amabili, nu se împinseseră unii într-alții, nu se înghiontiseră, ci se comportaseră într-o manieră supusă și ordonată – o adevărată plăcere să-i privești.

Când lordul Emsworth le spusese să-l lase pe el primul, tânărul Algernon Wooster, care se afla la un pas să țâșnească în față, exclamase:

— Da, zău așa! Minunată idee, pe cinstea mea! și se retrăsese în fundal.

Iar episcopul de Godalming zicea:

— Fără îndoială, Clarence, sigur că da. Venim după tine.

Când simțurile îl anunțară că a ajuns la baza scării, lordul Emsworth se opri. Holul era foarte întunecat și părea că hoții își suspendaseră temporar activitatea. Iar apoi unul dintre ei, un bărbat cu o voce gâjuită și guturală vorbi. Lordul Emsworth nu izbuti să-i înțeleagă cuvintele. Îi sunară cam ca: „Ajjjj! Crrra!” – probabil un soi de semnal secret către confrății săi. Lordul Emsworth își ridică pistolul și îl descărcă în direcția de unde se auzise vocea.

Din fericire pentru el, Baxter cel Eficient nu-și schimbase poziția. Faptul că stătea în patru labe îl scuti pe lordul Emsworth de corvoadă angajării unui nou secretar. Gloanțele șuierară pe deasupra capului lui Baxter, unul după altul, șase în total, și își găsiră alte ținte. Se răspândiră după cum urmează: primul glonț făcu țândări o fereastră și se pierdu fluierând în noapte. Al doilea lovi gongul scoțând un zgomot înfiorător ca de uragan. Al treilea, al patrulea și al cincilea glonț se opriră în perete. Al șaselea și cel din urmă glonț lovi tabloul în mărime naturală al bunicii materne a lordului chiar în mijlocul feței, îmbunătățind vizibil calitățile picturii. Nu trebuie să o nedreptățim pe bunica lordului Emsworth care, deși arătase precum Cocoșatul de la Notre Dame se oferise să fie zugrăvită pe pânză în stilul clasic și greoi al portretelor de acum un secol, adică în ipostază de Venus, bineînțeles drapată în voaluri și răsărind din mare. Însă nu se poate nega cu nici un chip că glonțul nepotului ei îndepărtase definitiv una dintre cele mai mari orori din Castelul Blandings.

După ce își goli revolverul, lordul Emsworth spuse „Cine-i acolo? Vorbește!” pe un ton ușor îndurerat, de parcă ar fi crezut că își îndeplinesc misiunea spărgând gheața și că acum venise timpul că intrusul să-și dea silința să înjghebeze o conversație politicoasă.

Baxter cel Eficient nu ripostă. În acel moment nimic nu l-ar fi putut determina să vorbească sau să emită orice sunet care să-i dezvăluie poziția sa maniacului periculos

---

care oricând ar fi fost în stare să-și reîncarce pistolul și să împrăște iar cu gloanțe în jur. După părerea sa, trebuia să amâne explicațiile până când cineva reușea să se dezmeticească și să aprindă lumina. Se lipi de covor cu tot trupul și speră în vremuri mai bune. Imaginea sa atinse cadavrul din apropiere, dar, deși tresări și îl apucă tremuriciul, nu scoase nici un țipăt. După cele șase împușcături, țipetele i se epuizaseră.

O voce se auzi de sus. Era pastorul. Zise:

— Clarence, cred că l-ai omorât.

Altă voce, cea a colonelului Horace Mant, spuse:

— Aprindeți naibii luminile alea! Nimănui nu-i trece prin cap? Fir-ar al dracu'!

Întreaga adunare se porni să caute lumina.

Razele salvatoare apărură de cealaltă parte a holului. Șase focuri de revolver la ora două și un sfert dimineața trezesc până și servitorii. Aripa ajutoarelor domestice zumzăia ca un stup de albine. Țipete feminine ascuțite străpungeau aerul. Majordomul Beach, într-o pijama roz de mătase, pe care nimeni nu l-ar fi crezut în stare să o poarte, se afla în fruntea unui grup de bărbați în josul scârilor, nu pentru că și-ar fi dorit să îi conducă, ci pentru că ei îl împingeau. Culoarul din spatele ușii capitonate cu postav verde se aglomeră. Răsunară îndemnuri către domnul Beach să deschidă ușa și să vadă ce se petrece îndărătul ei. Dar domnul Beach, fiind deștept din fire, se retrase în spate, așa încât nu mai era în fruntea procesiunii.

De acolo răcni:

— Deschideți ușa aia! Deschideți ușa! Vedeți ce se întâmplă!

Ashe deschise ușa. De când fugise din hol, se învărtise pe lângă ușa verde și fusese înghițit de gloată panicată. Izbutind pentru prima dată să-și elibereze cotul, împinse ușa și aprinse luminile.

Luminile dezvăluiră o colecție de persoane

semidezbrăcate îngrămădindu-se pe scară, un hol presărat cu porțelanuri și sticlă, un gong ciupit, o versiune retușată și îmbunătățită a portretului răposatei contese de Emsworth și pe Baxter cel Eficient în halat și pantofi cu talpă de cauciuc întins lângă o bucată de limbă rece.

La mică distanță de el se găseau și alte câteva obiecte: un cuțit, o furculiță, niște pâine, sare, un tirbușon și o sticlă cu vin alb.

Reușind primul să articuleze ceva coerent, contele Emsworth rosti:

— Baxter! Dragul meu, ce naiba?

Întregul auditoriu dădea semne vădite de dezamăgire. Se simțeau scârbiți până în măduva oaselor de acest deznodământ. Pentru o clipă, fiindcă Eficientul încă nu mișca, o speranță începu să se înfiripe. Dar imediat după ce se văzu că nici măcar nu era rănit, tristețea își reluă locul. I-ar fi mulțumit numai două lucruri: un hoț sau un cadavru. Un hoț ar fi fost binevenit viu sau mort, dar în cazul lui Baxter, era imperios necesar să întrunească a doua condiție. Îi decepționase înfiorător că se dovedise a fi sursa necazurilor lor. Că nu avea nici măcar o zgârietură, era deja prea mult.

O tăcere ostilă se așternu în vreme ce Baxter se ridica de pe podea.

Privirea îi căzu pe halcă de limbă și tresări, zgâindu-se la ea. Surpriză îl paralizase.

Lordul Emsworth se uita și el la limbă și trase o concluzie de altminteri întru totul rațională. Vorbi pe un ton rece, disprețuitor. Pentru că pe el nu-l iritase deznodământul ca pe ceilalți, ci se simțea jignit. Știa bine că nu se numără printre gazdele energice care se obligă să asigure în permanență distracții oaspeților lor. Numai că se mândrea cu un singur lucru: în ceea ce privește poftele culinare, le satisfăcea toate pretențiile musafirilor săi, oferea mese admirabile.

— Dragul meu Baxter, zise el pe un ton de obicei rezervat

numai pentru muștruluirea fiului său, Freddie, dacă ți-e atât de foame încât nu poți aștepta până la micul dejun și trebuie să dai iama prin cămară în toiul nopții, mi-aș dori extrem de mult să încerci să faci mai puțin zgomot. Nu-mi pasă de mâncare, servește-te când ai chef, dar adu-ți aminte că cei care nu posedă un apetit la fel de mare ca al tău preferă să doarmă în timpul nopții. O soluție mult mai indicată ar fi, scumpul meu, să ceri să ți se aducă în cameră câteva sandvișuri sau chifle sau orice altceva hrănitor.

Nici măcar gloanțele nu îl buimăciseră pe Baxter atât de puternic ca aceste acuzații monstruoase. Explicații se înghionteau și se îmbulzeau în creierul său cuprins de efervescentă, dar nu izbutea să le transpună în cuvinte. Din toate părțile ochi de gheață îl urmăreau plini de reproșuri severe. George Emerson se uita la el cu un dezgust îndurerat. Chipul lui Ashe Marson exprima o uimire neîncrezătoare, de parcă nu mai văzuse niciodată în viață așa ceva. Privirea băiatului care lustruia pantofii era de nesuportat.

Se bâlbâi. Cuvintele începură să se rostogolească, poticnindu-se și izbindu-se unele de celelalte.

Dezaprobară rece a lordului Emsworth rămase nezdruncinată.

— Te rog nu-ți cere iertare, Baxter. Dorința de a mânca este profund umană, însă dezaproab modul zgomotos în care ai înțeles să obții mâncarea și să o duci la tine în cameră. Hai să mergem cu toții la culcare.

— Dar, lord Emsworth...

— La culcare! repetă lordul cu hotărâre.

Oamenii începură să se scurgă pe scări în sus. Luminile se stinseră. Baxter cel Eficient se târi din hol. Dinspre aripa servitorilor se auzi o voce în beznă:

— Ce porc nesătul! spuse batjocoritor vocea.

Semăna cu glasul imberb al băiatului care lustruiește pantofii, dar Baxter se simțea prea distrus să verifice. Își

---

continuă retragerea fără să se oprească.

— Se îmbuibă și în miezul nopții! zise vocea.

Un murmur aprobator răsună dinspre hoarda nevăzută de servitori.

IX

Pe măsură ce înaintăm în vârstă și înțelegem mai clar limitele fericirii umane, ajungem să ne dăm seama că, în viață, singura plăcere trainică este să facem plăcere semenilor noștri. Se presupune că Baxter cel Eficient încă nu atinsese vârsta revelațiilor, deoarece faptul că distrase copios o mulțime de confrăți ai săi nu-i oferea nici un fel de alinare.

Nu exista nici o îndoială că îi distrase strașnic. După ce le trecu dezamăgirea că Baxter nu era un hoț mort, întreaga adunătură de oaspeți se bucură din toată inima de această întrerupere a vieții monotone de la Blandings. Rubedenii care nu-și vorbiseră de ani buni își uitară neînțelegerile și se perindau prin grădinile Castelului bârfindu-l pe Baxter. Îi puseseră în unanimitate diagnosticul de nebun.

— Nu-mi spune că individul e întreg la cap, zise colonelul Horace Mant. Știu eu ce știu. I-ai remarcat privirea? E ascunsă! Alunecoasă! Are o sclipire dubioasă în ochi. Și în plus, la naiba, ai apucat să vezi cum arăta holul azi-noapte, după ce a trecut el pe acolo? Distrus, dragă domnule, absolut distrus. Era presărat cu cioburi de porțelan și măsuțe răsturnate. Nu-mi spune că s-a lovit din greșeală în întuneric. Pe cinstea mea, omul trebuie că se zvârcolea pe acolo, se *zbătea* ca un afurisit de somon în cârlig. Probabil că l-a lovit damblaua și a luat-o razna. Numai un medic ar putea să știe ce are. Presupun că e o formă cunoscută de țacăneală. Parcă paranoia se numește, nu? Ți se urcă sângele la cap și după aia te apucă amocul și fugi încotro vezi cu ochii. Cei care au fost în India mi-au

---

povestit despre asta. Băștinașii suferă de așa ceva. Nu-și dau seama ce fac și aleargă pe străzi împungându-i pe oameni cu cuțitul din când în când. Individul ăsta are ceva asemănător, probabil într-o formă mai recentă. Ar trebui să stea la balamuc. Într-o noapte, dacă-l apucă iar, o să-l măcelărească pe Emsworth în propriul lui pat.

— Dragul meu Horace!

Vocea episcopului de Godalming palpita de indignare moralizatoare. Dar exista și o nuanță de desfătare onctuoasă în glasul lui.

— Pe onoarea mea! Deși, Doamne ferește, nu spun că nu se potrivesc unul cu altul. Se știe că, în ultimii ani, Emsworth s-a țicnit de-a binelea din toate punctele de vedere.

— Dragul meu Horace! Este socrul tău! Capul familiei!

— Dus rău cu pluta, dragul meu domn, chiar dacă e capul familiei. O persoană atât de distrată nu are nici un drept să fie considerată sănătoasă la cap.

Baxter cel Eficient, care tocmai se despărțise de el, gândea cam la fel despre nobilul său șef. După o noapte nedormită, încercase de la primele ore ale dimineții să-l înghesuie pe lordul Emsworth într-un colț și să-i împărtășească adevăratele motive ale purtării sale nocturne. În cele din urmă îl descoperise în muzeu, unde picta fericit un dulăpior pentru ouă de pasăre. Ședea pe un scaun mic, cu un recipient mare de vopsea roșie alături, mângălind dulăpiorul cu o pensulă picurîndă. Era foarte concentrat asupra muncii sale și nu făcu nici un efort să urmărească spusele secretarului.

Vreme de zece minute Baxter zugrăvi o imagine vie a pândeii sale și a modului în care aceasta fusese întreruptă.

— Într-adevăr, scumpul meu, spuse contele după ce secretarul termină de povestit. Înțeleg perfect. Tot ce vreau să zic este că, dacă simți nevoia să mănânci noaptea, lasă servitorii să-ți aducă niște mâncare în cameră înainte de culcare, ca să nu se mai petreacă asemenea catastrofe. N-

am nici o obiecție să mănânci și o sută de mese pe zi, dragul meu Baxter, numai să nu trezești toată casa din cauza lor. Unora dintre noi ne place să dormim în timpul nopților.

— Dar, lord Emsworth! Tocmai v-am explicat, nu... Eu nu...

— N-are nimic, scumpul meu. N-are nimic. De ce vrei să faci din țânțar armăsar? Multora le place să mai ia o gustărică înainte de a se culca. Unii doctori o și recomandă. Spune-mi, Baxter, cum crezi că arată acum muzeul? Mai vesel? Îi priește pata de culoare? Eu așa sper. Muzeele sunt de obicei atât de mohorâte!

— Lord Emsworth, aș putea să vă explic încă o dată?

Contele îl privi iritat.

— Dragul meu Baxter, ți-am mai zis că n-ai ce să-mi explici. Devii plictisitor. Ce roșu profund și intens, și cât de frumos miroase mobila proaspăt vopsită! Știi, Baxter, mi-am dorit să mă joc cu culorile încă din copilărie! Îmi amintesc de bătrânul meu tată care mă snopea în bătaie cu un baston. Bineînțeles că asta se întâmpla înainte să te naști tu. Apropo, dacă îl vezi pe Freddie, îi spui, te rog, că vreau să vorbesc cu el? Probabil îl găsești în fumoar. Trimite-l aici.

Un Baxter scos din țâțâni transmise mesajul onorabilului Freddie care, conform așteptărilor contelui, se afla în fumoar lenevind într-un fotoliu comod.

Există momente când viața ne năpăstuiește fără milă și acum îl năpăstua fără milă pe Baxter. Destinul îi jucase o farsă tristă. Îl pusese într-o situație în care trebuia să aleagă între două alternative la fel de dezagreabile. Ori înfrunța un posibil scandal asemănător celui de cu o noapte în urmă, ori își abandonă postul încetând să-și mai păzească neprețuita comoară aflată în pericol.

Mintea îi zvâcni când recapitulă ororile din noaptea trecută. Impactul cu măsuța și evenimentele ulterioare îl zdruncinaseră profund. Împușcăturile încă îi mai răsunau

în urechi.

Probabil tocmai amintirea gloanțelor îl făcu să se decidă. Deși era aproape imposibil să se mai ciocnească de vreun ins cu o halcă de limbă în brațe – din disperare renunțase să mai încerce să dezlege misterul limbii, îl depășea complet – nu era deloc imposibil să devină din nou ținta pistolului iresponsabil al lordului Emsworth dacă mai petrecea încă o noapte în galerie supraveghind holul. Ceea ce, de fapt, era foarte probabil, pentru că, în atmosfera încordată care domnea acum la Castel, cel mai mic zgomot după căderea nopții ar fi fost de ajuns să stârnească iar un tâmbălău. În plus, îl auzise pe tânărul Algernon Wooster spunându-i lordului Stockheath că se gândea serios să-și petreacă toată noaptea pe trepte, înarmat cu o pușcă, fiindcă, în opinia lui, problema era mai complicată decât părea la prima vedere. Și că nu fusese o întâmplare banală, ci, de fapt, o bandă de tâlhari intrase în acțiune, iar individul ăla – cum îl cheamă? –, individul ăla, Baxter, era complicele lor.

Având asemenea argumente în minte, Baxter se hotărî să rămână la noapte în dormitorul său, la adăpost. Își pierduse elanul.

Luase această decizie cu multă părere de rău, căci gândul de a lăsa drumul spre muzeu liber jefuitorilor îl tulbura amarnic.

Dacă ar fi auzit discuția dintre Joan Valentine și Ashe Marson, atunci probabil ar fi riscat să cadă pradă revolverului lordului Emsworth și puștii de vânatoare a onorabilului Algernon Wooster.

Întâlnindu-se cu Joan și povestind evenimentele nopții trecute, la care fata, dormind buștean, nu fusese prezentă, Ashe înclina să creadă că dăduse greș numai din vina lui. Într-adevăr, destinul complotase împotriva sa și nu reușise să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Însă Joan nu avea aceeași părere.

— Ai fost minunat, spuse ea. Mi-ai pregătit intrarea. Țsta

---

e un exemplu desăvârșit de lucru în echipă. Sunt atât de bucuroasă că ne-am aliat! Ar fi fost îngrozitor să profit de străduința ta și să te lipsesc de jumătate din recompensă. Așa stând lucrurile, o să mă duc și o să termin treaba având conștiința împăcată.

— Doar n-ai intenția să pătrunzi în muzeu la noapte!

— Ba bine că nu!

— Dar e o nebunie!

— Dimpotrivă, tocmai seara asta ar trebui să fie lipsită de riscuri.

— După toate cele petrecute azi-noapte?

— Exact. Ți închipui că domnul Baxter se va mai clinti din pat? Dacă vrem să reușim, atunci în noaptea asta avem cele mai multe șanse.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Baxter nu va mai risca un al doilea dezastru. Acum chiar o să dau lovitura.

Joan se încruntă la el.

— Nu te înțeleg, domnule Marson. Ți propui să pui mâna pe scarabeu la noapte?

— Da, o să fie la fel de ușor ca...

— Nu uiți cumva că, ținând cont de condițiile înțelegerii noastre, e rândul meu?

— Doar nu vrei să mă țin de cuvânt?

— Ba da.

— Dar, ferească Dumnezeu, gândește-te puțin la mine! Chiar crezi că o să stau liniștit în pat, în vreme ce tu faci toată treaba, iar apoi să-mi iau partea din recompensă?

— Da.

— E ridicol!

— N-a fost deloc ridicol când eu am făcut același lucru, domnule Marson. Nu are nici un rost să mai discutăm. Ne-am înțeles cu mult timp în urmă.

Joan refuză să mai discute subiectul, aruncându-l pe Ashe într-o stare de îngrijorare chinuitoare, comparabilă numai cu cea în care îl găsi lăsarea serii pe Baxter cel Eficient, ale cărui organe interne se zvârcoleau de

neputință.

2

La Castelul Blandings, nimeni nu se formaliza la micul dejun. În sufrageria lungă existau mâncare și băutură pentru cei îndeajuns de vioi să vină să se înfrupte din ele. Dar majoritatea musafirilor mâncau dimineța în camerele lor, iar lordul Emsworth, pe care nimic nu l-ar fi putut convinge să-și înceapă ziua în compania gloatei de rubedenii pe care le detesta, dădea un foarte bun exemplu.

De aceea, când Baxter, plătindu-și datoria față de natură după ce stătuse treaz până ce se luminase de ziuă, adormi la nouă dimineța, nimeni nu veni să-l scoale din somn. Nu sunase după servitori, așa că nu îl deranjă nimeni. Și dormi până la unsprezece și jumătate când, fiind duminică și printre oaspeți numărându-se un episcop și alți câțiva slujitori ai Domnului, majoritatea membrilor familiei Emsworth plecaseră la biserică.

Baxter se bărbieri și se îmbracă în grabă căci îl copleșise o neliniște nevricoasă. Se învinovăța pentru că zăcuse atât de multă vreme în pat. Pe măsură ce minutele se scurgeau, șansa ca scarabeul să intre pe mâini străine creștea. Se trezise cu o premoniție. O păsărică îi ciripea la ureche că scarabeul fusese șterpelit în timpul nopții și acum își dorea să fi riscat totul și să stea la pândă.

Casa era cufundată în tăcere pe când o zbughea spre hol. Trecând prin dreptul unei ferestre îl întrezări pe lordul Emsworth care, îmbrăcat într-un costum de tweed nepotrivit pentru o zi de duminică și cu o greblă în mină, lucru care neîndoielnic l-ar fi necăjit pe episcop, se aplecase zelos peste un strat de flori. Numai el părea să existe pe aceste meleaguri, căci înăuntru nu era nici țipenie. În acea dimineță de duminică, holul căpătase aerul că-și dorea să fie lăsat în pace, respingând orice creatură umană până la vremea prânzului. Și cel mai bine

---

simte acest lucru un oaspete într-o casă mare, rămas singur când confrății săi au plecat la biserică.

Portretele de pe pereți, mai ales cel al contesei de Emsworth în chip de Venus răsărind din mare, îl priveau pe Baxter cu o răceală dezaprobatoare. Până și scaunele păreau dușmănoase și glaciale. Dar Baxter nu se afla în dispoziția de a le aprecia atitudinea. Conștiința îi ațipise. Scarabeul și soarta să îi umpleau în exclusivitate mintea. Cita nesăbuintă din partea lui să nu stea de pază! Cu mult înainte de a deschide ușa muzeului, avea certitudinea absolută a dezastrului.

Presimțirea i se adevăra. Muzeul nu se mișcase din loc. Cartonul care anunța existența scarabeului egiptean din timpul lui Keops al celei de-a patra dinastii, prezentat prin bunăvoința lui J. Preston Peters, Esquire, nu se urnise din loc. Mumiile, ouăle de pasăre, tapițeria, cărțile de rugăciuni și toate celelalte comori ale lordului Emsworth încă se mai aflau acolo.

Dar scarabeul dispăruse.

3

În ciuda faptului că se așteptase la asta, se scurse mult timp până ce Baxter cel Eficient își reveni în simțiri. Rămăsese pironit locului, holbându-se la suportul gol.

Încă se mai holba, când contele Emsworth intră agale pe ușă. Contele Emsworth era unul dintre cei mai vestiți pierde-vară și duminică dimineața îi plăcea cel mai mult să-și piardă vremea. De la micul dejun, el își pierduse vremea prin grădină, își pierduse vremea la grajduri, apoi în bibliotecă. Și acum venise să-și piardă vremea în muzeu.

— Lord Emsworth!

Contele se afla deja la jumătate de metru de secretar, când acesta îl văzu și i se adresă. Și o șoptă ar fi putut fi auzită la așa distanță, dar sentimentele intense ale lui Baxter îl făcură să emită un răcnet ascuțit care ar fi fost socotit răget și de către un căpitan de vapor când schimbă replici cu un membru al echipajului, cocoțat în vârful catargului. Lordul Emsworth sări trei metri în spate și, după ce se extrase dintr-o tapițerie veche, își duse mâna la ureche și, masând-o delicat, își privi sever secretarul.

— De ce zbieri așa la mine, Baxter? Depășești orice limite. În curînd o să fug de tine ca de ciură!

— Lord Emsworth, a dispărut. Scarabeul a dispărut.

— Mi-ai spart timpanul.

— Lord Emsworth, cineva a furat scarabeul pe care vi l-a dăruit domnul Peters.

Soarta probabilă a timpanului său încetă să fie singura lui preocupare. Contele privi năuc în direcția indicată de degetul lui Baxter și cercetă locul unde se petrecuse tragedia.

— Doamne iartă-mă! Ai perfectă dreptate, dragul meu. Cineva a furat scarabeul. Ce chestie enervantă! Domnul Peters o să se simtă ofensat. Nu mi-ar plăcea să jignesc

sentimentele domnului Peters. Ar putea crede că n-am avut destulă grijă de el. Cine naiba l-o fi luat?

Baxter tocmai era pe punctul de a răspunde când, din direcția holului, puțin estompat de ușa închisă, se auzi un sunet de parcă s-ar fi prăbușit o tonă de cărbuni. Un corp greoi se rostogolea în jos pe trepte și un glas, pe care amândoi îl identificară ca fiind al onorabilului Freddie Threepwood rosti o înjurătură care se pierdu într-un vuiet final însoțit de o mulțime de clinchete melodioase și sprintăre, pe care Baxter nu avu nici o dificultate să le recunoască drept sfărâmarea porțelanurilor presărate pe măsute.

Nici lordului Emsworth, nici lui Baxter nu le trebui prea mult timp să priceapă ce se întâmplase. Onorabilul Freddie căzuse pe scară.

Cu un strop de ingeniozitate, această parte a povestirii despre scarabeul domnului Peters ar putea fi prezentată ca o veritabilă predică despre pericolele care te pasc dacă nu te duci la biserică duminică dimineață. Dacă onorabilul Freddie s-ar fi dus la biserică, atunci nu ar fi coborât în grabă scara principală a Castelului la această oră. Iar dacă nu ar fi coborât în grabă scara principală a Castelului, atunci nu ar fi întâlnit-o pe Muriel.

Muriel era pisica persană a lady-ei Ann Warblington. Lady Ann își luase micul dejun în camera ei și apoi rămăsese tolănită în pat, căci simțise cum o lovește una dintre migrenele ei nenorocite. Muriel părăsise camera urmând tava cu resturi de mâncare, nerăbdătoare să asiste la funeraliile calcanului prăjit, care constituise masa de dimineață a stăpânei sale, și o urmărise pe cameristă până în hol. Aici camerista, care n-o plăcea deloc pe Muriel, se oprise și, scoțând un sunet similar unei sticle de suc care explodează, schiță câțiva pași în direcția ei, ridicând înspre ea un picior amenințător. Muriel, surprinsă și ofensată, se răsucise și o zbughise în sus pe scara principală în exact același moment în care onorabilul Freddie, care dintr-un

---

motiv oarecare se grăbea teribil, cobora treptele în fugă.

Urmase o clipă în care Freddie s-ar fi putut salva proptindu-și un pantof măsura patruzeci și patru în spinarea lui Muriel, dar chiar și în această situație de criză a considerat că nu se afla într-o poziție atât de solidă față de autoritatea părintească încât să riște s-o măcelărească pe pisica favorită a mătușii sale, așa că executase o mișcare rapidă în lateral. Îngrozită, pisica își continuă călătoria ascendentă, în vreme ce Freddie, atingând treptele din când în când, descinse spre baza lor.

Ajuns jos, ateriză în mijlocul porțelanurilor și, stând asemenea lui Marius printre ruinele Cartaginei, începu să-și pipăie rănilile. Avea o vagă bănuială că își frânsese iremediabil oasele în zece locuri.

Când tatăl său și Baxter cel Eficient sosiră la fața locului, îl găsiră pe Ashe Marson ajutându-l pe Freddie să se ridice în picioare.

Ashe se afla prin apropiere când secretarul a descoperit furtul nocturn. De fapt, i-o luase înainte lui Baxter cu câteva minute. Pândise în dosul ușii capitonate cu postav verde, așteptând să se golească holul și să poată afla dacă Joan izbutise să ducă la bun sfârșit recuperarea scarabeului, apoi aruncase o privire în muzeu. Abia când auzise vocea furioasă a secretarului își dăduse seama cât de aproape fusese să se dea de gol. Stătuse ascuns în timpul discuției dintre contele Emsworth și secretar, iar zgomotul provocat de căderea lui Freddie îl atrăsese în hol.

Încercă să ridice victima, dar Freddie se trânti din nou la pământ cu un urlet ascuțit. Încă stătea pe jos când sosiră ceilalți. Privi înspre ei plin de suferință tăcută.

— Din cauza nenorocitei ăleia de pisici a mătușii Ann, spuse el. Fugea în sus pe scară. Cred că mi-am rupt piciorul.

— Văd că ai distrus totul în jur, zise tatăl său deloc impresionat. Cu tine și cu Baxter, mă întreb dacă mai există vreo urmă de mobilă intactă în casă.

— Mulțumesc, bătrâne, zise Freddie recunoscător când Ashe îl ajută să se ridice în picioare. Te-aș ruga să mă ajuți să ajung la mine în cameră.

— Și tu, scumpul meu Baxter, zise lordul Emsworth, ai putea să-l suni pe doctorul Bird din Market Blandings și să-l rogi să vină până aici. Îmi pare rău, Freddie, adăugă el, că te-ai accidentat atât de rău, dar totul este atât de... de tulburător zilele astea, încât mă simt teribil de... de tulburat.

Ashe și onorabilul Freddie o porniră de-a lungul holului, Freddie șchiopătând, iar Ashe ținându-l într-un soi de pas de polcă. Baxter privi meditativ după ei. Imaginea lui Ashe, combinată cu dispariția scarabeului, îl făcu să se simtă mai mult ca niciodată tras pe sfoară. Era încredințat că Ashe șterpeliase exponatul, și imposibilitatea de a-l denunța îi înnegura foarte tare viața în acest moment.

De afară se auziră zgomote de roți și musafirii lordului, reîntorși de la biserică, intrară în casă.

— E foarte ușor să declari oficial că Freddie a căzut pe scară și și-a scrântit gleznă, spunea colonelul Mant, discutând mai târziu cu episcopul de Godalming. Dar eu am convingerea de nezdruncinat că individul ăla Baxter a făcut exact ceea ce am mai spus că va face: l-au apucat pandaliile și l-a rănit intenționat pe tânărul Freddie. Când am intrat în casă, Freddie era ajutat să urce treptele, în vreme ce Baxter se uita după el cu o privire drăcească. Toată povestea devine prea dubioasă și misterioasă. Cu cât mai repede reușesc să o duc pe Mildred în siguranță de aici, cu atât o să mă simt mai bine. Tipul ăsta e nebun de legat!

4

Când lordul Emsworth, zărindu-l pe domnul Peters în grupul de enoriași care se întorseseră de la biserică, îl luă deoparte și îi aduse la cunoștință că valorosul scarabeu, pe care îl donase cu atâta amabilitate muzeului din Castel, fusese furat cu o noapte în urmă de către o persoană necunoscută, acesta primi vestea neașteptat de bine. Deși obiectul sustras nu îi mai aparținea, fără îndoială că domnul Peters manifesta în continuare un interes plin de afecțiune față de el și ar fi fost ușor de scuzat dacă s-ar fi arătat nemulțumit că darul nu fusese păzit cu grijă.

Însă domnul Peters se dovedi a fi foarte îngăduitor. Înțelegea că lordul nu ar fi avut cum să împiedice acest nefericit incident. Nu se simțea deloc ofensat. Nimeni n-ar fi putut prevedea o asemenea calamitate. Se mai întâmpla și astfel de lucruri și trebuie să le accepți. Și el a suferit odată o traumă similară, când giuvaerul colecției sale i-a dispărut aproape de sub nas. Una peste alta, îl liniști cum putu mai bine pe lordul Emsworth. Și, după ce termină cu această activitate, se îndepărtă cu iuțea și sună după Ashe.

Domnul Peters fremăta de entuziasm când îl văzu pe Ashe. Îi cânta ode de recunoștință. Merse până acolo încât îl bătu ușurel pe spate. Numai după ce Ashe negă orice legătură cu furtul își întrerupse șuvoiul de laude.

— Adică nu tu l-ai luat? Cine a fost?

— Camerista domnișoarei Peters. E o poveste lungă, am lucrat împreună. Eu am încercat o dată și am dat-o în bară, dar ea a reușit.

Sentimente contradictorii îl năpădiră pe Ashe ascultându-l pe domnul Peters cum o lăuda pe Joan în loc să-l laude pe el. Admira curajul fetei, se simțea ușurat că aventura ei se terminase cu bine și știa că fapta ei merită

---

toate aprecierile din lume. Dar, pentru început, deși se chinuia să nu se gândească, nu se putea împiedica să nu simtă o oarecare amărăciune că o reprezentantă a sexului slab izbutise acolo unde el, deși avusese avantajul primei șanse, dăduse greș. Termenii parteneriatului dintre el și Joan nu-i conveniseră încă de la început. E posibil ca un bărbat să fie de partea mișcării de emancipare a femeii, dar, în același timp, să-și facă sânge rău atunci când o simplă fată se dovedește a fi un hoț mai iscusit decât el. Femeia ocupă pe zi ce trece tot mai mult din spațiul rezervat bărbaților, dar există anumite domenii pe care toți reprezentanții sexului tare le consideră monopolul lor. Iar șterpelirea scarabeilor în miez de noapte cu siguranță face parte dintre acestea. În opinia lui Ashe, Joan ar fi trebuit să joace un rol mai puțin activ.

Aceste sentimente josnice nu îl ținură mult. Indiferent ce alte defecte ar fi avut, Ashe era un om corect. Până s-o găsească pe Joan, după ce discuția cu domnul Peters se încheiase iar el plecase în căutarea ei, își alungase deja regretele meschine simțindu-se pregătit să o felicite din toată inima. Însă era hotărât să nu accepte sub nici un chip partea lui din recompensă. Și nimeni nu ar fi izbutit să-l facă să se răzgândească.

— Vin de la domnul Peters, începu el. Totul este bine. Carnetul de cecuri zace în fața lui pe masă și se chinuie să-și convingă stiloul să scrie un cec. Dar vreau să-ți mai spun ceva...

Ea îl întrerupse. Spre surprinderea lui, îl fixă cu o privire rece și dezaprobatoare.

— Și eu vreau să-ți spun ceva, zise ea. Dacă îți imaginezi vreo clipă că o să mă ating de vreun ban din recompensă...

— Și eu voiam să spun același lucru. Bineînțeles că nici prin cap nu-mi trece să accept nimic.

— Nu înțeleg. Bineînțeles că ai să-i iei pe toți. Ți-am spus când am făcut înțelegerea că n-am de gând să iau nici un ban dacă nu mă lași să mă ocup și eu de scarabeu. Și

acum, că ai încălcat înțelegerea, nimic nu m-ar putea face să mă ating de ei. Știu că ai avut numai intenții bune, domnule Marson, dar pur și simplu nu pot accepta nimic. Ți-am zis că a fost o înțelegere de afaceri și că n-am să accept nici un gest cavaleresc. Și am crezut că după ce mi-ai promis...

— O secundă, spuse uimit Ashe. Nu pricep. Cum adică?

— Cum adică? Păi, te-ai dus azi-noapte în muzeu și ai luat scarabeul înaintea mea, cu toate că îmi promiseseși că o să stai deoparte și o să-mi dai și mie o șansă.

— Dar n-am făcut așa ceva.

Fu rândul lui Joan să se arate surprinsă.

— Dar ai scarabeul, nu?

— Păi, nu-i la dumneata?

— Nu!

— Dar... dar a dispărut!

— Știu. M-am dus în muzeu noaptea trecută așa cum ne înțelesesem. Iar când am ajuns acolo, n-am găsit nici urmă de scarabeu. Dispăruse.

Se holbară unul la altul consternați. Ashe rupse primul tăcerea:

— Când ai ajuns nu mai era?

— Nu mai era nici urmă de el. Am fost convinsă că mi-o luaseși înainte. M-am enervat cumplit!

— Dar e ridicol! spuse Ashe. Cine l-ar fi putut lua? În afară de noi, nimeni nu mai știa că domnul Peters oferă vreo recompensă. Ce s-a întâmplat de fapt azi-noapte?

— Am așteptat până la ora unu. Apoi m-am furișat pe scări, am intrat în muzeu, am aprins un chibrit și am căutat scarabeul. Nu era acolo. La început nu mi-a venit să cred. Am aprins mai multe bețe de chibrit, dar de pomană. Scarabeul se evaporase. Așa că m-am întors în camera mea, m-am întins în pat și am nutrit gânduri negre în privința ta. A fost o prostie din partea mea. Ar fi trebuit să știu că nu o să-ți încalci promisiunea. Dar nu exista nici o altă explicație. Păi, cineva tot l-a luat. Și întrebarea care se

---

pune acum este ce putem noi face? răsese ea. S-ar părea că disputa noastră în legătură cu felul cum va fi repartizată recompensa a fost cam prematură. După cum stau lucrurile, nici nu va mai există vreo recompensă.

— Acum, spuse Ashe sumbru, presupun că trebuie să mă duc și să-i spun tot domnului Peters. O să-i rup inima.

X

Castelul Blandings picotea în tihnă după-amiezei de duminică. Pacea domnea pretutindeni. Freddie stătea în pat, căci doctorul îi recomandase că deocamdată să nu se miște de acolo. Lordul Emsworth se întorsese la grebla lui. Ceilalți mișunau prin împrejurimi sau se odihneau la soare, pentru că era una dintre acele zile de primăvară târzie, îndeajuns de călduroase să-ți dea iluzia că a venit vara.

Aline Peters se sprijinea de fereastra deschisă a dormitorului său, care îi oferea o priveliște largă asupra grădinii. Un morman de scrisori zăcea pe masă. Poștașul ajungea la Castel cam târziu duminică și nu reușise să-și citească corespondența decât după prânz.

Aline era buimăcită. Simțea cum o cuprinde depresia fără vreun motiv anume. De regulă trebuia să i se întâmple ceva îngrozitor că să o deprime, fiindcă nu era genul de fată care să mediteze prea des la greutățile vieții. De regulă, nu găsea nimic tragic în faptul că trăia. Îi plăcea să trăiască.

Dar în această după-amiază avea senzația că nimic nu era așa cum trebuie pe lume, lucru extrem de remarcabil de altfel, pentru că de obicei vremea o influența și se lăfăia în razele soarelui ca un pisoi. Chiar dacă era o zi aproape la fel de frumoasă ca în America, nu găsea nici o alinare în asta.

Privi în jos pe terasă și zări silueta lui George Emerson, mergând în grabă. Iar imaginea lui păru să-i dezvăluie sursa supărării care o năpădise.

Există multe feluri de mers. Mersul lui George Emerson sugera un zbucium mental. Își ținea mâinile la spate, ochii

---

priveau fix în față de sub sprâncenele încruntate, iar între dinți avea o țigară neaprinsă. Nimeni nu stă cu o țigară neaprinsă în gură decât dacă gânduri negre îl fac să uite de ea. Pe scurt, ceva nu era în regulă cu George Emerson.

Aline bănuise ceva încă de la prânz. Iar dacă stătea să se gândească mai bine, își dădea seama că deprimarea o cuprinsese tot în timpul prânzului. Descoperirea o zdruncină puțin. Nu fusese conștientă, adică refuzase să recunoască față de sine însăși, că necazurile lui George îi întunecau amenințător orizontul. Își spusese întotdeauna că îl place pe George, că îl consideră un prieten drag, că o amuza și o stimula. Dar ar fi negat cu îndârjire că era atât de absorbită de el, încât simpla imagine a supărării lui ar fi fost de ajuns să îi strice cea mai frumoasă zi pe care o trăia de când părăsise America. Exista ceva nu uimitor, ci de-a dreptul șocant în acest gând. Pentru că putea fi suficient de sinceră cu ea însăși, încât să recunoască faptul că Freddie, iubitul ei oficial, ar fi putut să străbată în lung și-n lat grădinile Castelului vreme de o oră, mestecând o țigară neaprinsă, fără a-i stârni nici cea mai mică emoție.

Și ea urma să se mărite cu Freddie luna viitoare. Acesta era un subiect care-i dădea de gândit. Așa că, uitându-se țintă la George cel rătăcitor, începu să mediteze.

Aline nu avea o fire profundă. Niciodată nu pretinsese că îl iubește pe onorabilul Freddie în sensul în care această noțiune se folosește în cărți. Îl plăcea și cocheta cu ideea de a primi un titlu nobiliar. Și tatălui ei îi plăcea ideea, iar ea își plăcea tatăl. Și toate aceste „plăceri” o determinaseră să răspundă „Da” când, toamna trecută, Freddie, cu un nod în gât și obraji umflați ca o broască rușinată, își mormăise discursul memorabil începând cu: „Știi, vreau să spun, e cam așa, nu crezi?” și terminând cu: „De fapt, vrei să te măriți cu mine, hă?”. Fusese nerăbdătoare să devină o fericită și placidă doamnă Frederick Threepwood. Și atunci George Emerson reapăruse în viața ei ca un element perturbator.

Până azi ar fi respins sugestia că era îndrăgostită de George. Îi plăcea să-l aibă prin preajmă, pe de o parte fiindcă discutau atât de multe împreună și pe de altă parte pentru că i se părea interesant să reziste voinței lui, mai ales fiindcă nu făcea nici un secret din faptul că ar vrea să și-o exercite asupra ei.

Numai că astăzi se mai adăugase un lucru. Îl simțise și la prânz, dar acum devenise evident. În timp ce îl privea pe George din spatele draperiilor, învăluit de o aură sumbră, nu mai izbutise să-l ascundă față de sine.

Un sentiment matern o copleșise. Oribil. George era la ananghie, iar ea dorea să-l ocrotească.

Și Freddie era la ananghie. Dar voia ea oare să-l consoleze pe Freddie? Nu. Dimpotrivă, regreta deja promisiunea, atât de ușor smulsă înainte de prânz, că-și va petrece după-amiaza împreună cu el. Principalul sentiment pe care îl simțea pentru Freddie în acest moment era o iritare crescândă la gândul că fusese atât de idiot încât să vină de-a berbeleacul pe scări și să-și scrintească glezna.

George Emerson continua să se plimbe de colo-colo, iar Aline continua să-l urmărească cu privirea. Până la urmă nu mai putu îndura. Își adună scrisorile, le stivui într-un colț al măsuței de toaletă și părăsi camera.

George tocmai ajunsese la capătul terasei și se întorcea, când ea începu să coboare treptele de piatră ale ușii de la intrare. Își iuți pasul văzând-o. Se opri în fața ei și o privi posomorât.

— Te căutam, zise el.

— Și m-ai găsit. Curaj, George! Ce s-a întâmplat? Te-am văzut din cameră cum te învărteai de colo-colo. Care-i problema?

— Totul!

— Cum adică totul?

— Exact așa. Sunt distrus. Citește asta.

Aline privi bucata de hârtie galbenă.

— O telegramă, adăugă George. Am primit-o dimineață

de la Londra. Citește-o.

— Mă străduiesc. Nu înțeleg nimic.

George râse sinistru.

— Ba e foarte clar.

— Nu văd cum poți să spui așa ceva. „Meredith elefant cangur!”

— E un cifru de la birou, am uitat să-ți spun. „Elefant” înseamnă „grav bolnav și nu se poate prezenta la serviciu”. Meredith este unul dintre oamenii care îmi țineau locul la serviciu.

— Ah, îmi pare tare rău! Crezi că e bolnav rău? Ții mult la domnul Meredith?

— Meredith este un băiat bun și îmi place de el. Dacă ar fi fost numai vestea bolii lui la mijloc aș fi trecut peste asta. Din nefericire, „cangur” înseamnă „întoarce-te urgent cu următorul vapor”.

— Of! spuse ea într-un târziu. Aline se uită la el pricepând, încet-încet, cum stau lucrurile.

— E mai grav decât îți închipui, zise George.

— Dar... următorul vapor când pleacă?

— Miercuri dimineață. Trebuie să plec de aici mâine.

Ochii Alinei priveau fix dealurile albastre de peste vale, fără să le vadă. Ceața le învăluisese. Se simțea distrusă, nedreptățită și singură, ca și cum George ar fi plecat deja și ar fi părăsit-o pe un tărâm necunoscut.

— Dar, George! spuse ea.

Nu izbuti să găsească alte cuvinte pentru a-și exprima protestul în fața inevitabilului.

— Ghinion, zise George încetișor. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva este cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla. Îmi dă lovitura de grație, mai bine decât să mă chinuiesc vreme îndelungată și să suferim amândoi. Dacă n-aș fi primit telegrama, probabil că aș fi continuat să te sâcâi până în ziua nunții. Aș fi sperat până în ultimul moment că mai am o șansă. Însă asta mă spulberă dintr-o lovitură. Nici măcar eu n-am îndrăzneala să-mi închipui că

---

aș putea înfăptui un miracol în puținele ore care au mai rămas până la plecarea trenului. Am să fac tot ce pot. Dacă o să ne mai întâlnim vreodată – și nu văd de ce să ne mai vedem – tu vei fi căsătorită. Puterea mea de sugestie nu funcționează la distanță. Nu cred să te pot influența prin telepatie.

Se rezemă de balustradă lângă ea și îi vorbește cu o voce joasă și domoală.

— Chestia asta vine ca un trăsnet în plină vară, fără nici un avertisment, spuse el. Meredith este ultimul om de pe Pământ la care te-ai fi așteptat să cedeze. Arăta la fel de sănătos ca un cal de povară ultimă dată când l-am văzut și pe undeva cred că mi-a transmis o doză de bun-simț. Ciudat că nu mi-am dat seama până acum, dar probabil că am fost cel mai încrezut tăntălău care s-a născut vreodată. De ce să-mi fi închipuit că am un soi de farmec irezistibil, care să te determine să rupi logodna și să superi pe toată lumea doar pentru a câștiga mărgețul premiu de a te mărita cu mine, este mult peste puterile mele de a înțelege. Presupun că e nevoie de un șoc zdravăn pentru a-ți da seama de propria ta valoare. Nu te-aș putea admira mai mult, dar, dacă ar fi posibil, faptul că ai rezistat aiurelilor mele despre cum că aș fi un adevărat supraom m-ar face să te ador și mai tare. Ai fost minunată!

Aline nu izbuti să scoată nici un cuvânt. Simțea că toate se întorseseră pe dos în ultimul sfert de oră. Vedea un nou George Emerson de care îi era imposibil să râdă, dar care o atrăgea irezistibil. Inima îi zvâcnea în piept. Prin mintea încețoșată își dădu seama cu greutate că el îi doborâse principala barieră defensivă și că acum devenise mai vulnerabilă la atacuri decât oricând. Încăpățânarea, dorința reflexă de a rezista presiunilor unei voințe ce încerca să o domine pe a ei, o menținuse până atunci calmă și echilibrată. Cu autoritatea se putea pune. Însă umilința lui o tulburase.

Slăbiciunea lui Aline era compasiunea. Nu o

---

recunoscuse niciodată, dar în parte îl acceptase pe Freddie din milă. Îi păruse atât de nenorocit, de lovit de soartă în timpul acelor zile de toamnă când se întâlniseră pentru prima dată. Prudența o avertiza că aveau să se petreacă lucruri stranii dacă l-ar fi compătimit, în acel moment, pe George Emerson.

Tăcerea se prelungea. Aline nu găsea nimic de spus. În starea ei de spirit actuală ar fi fost periculos să vorbească.

— Ne cunoaștem de atâta vreme și ți-am zis de atâtea ori că te iubesc, încât a ajuns să fie aproape o glumă, de parcă am fi jucat un joc, spuse Emerson. Numai că întâmplător asta este stilul nostru, să râdem de orice. Iar eu voi mai rosti încă o singură dată cuvintele, chiar dacă a devenit un soi de slogan. Te iubesc! M-am resemnat cu gândul că sunt terminat, că am ieșit din cursă și că tu te vei mărita cu altul. Însă voi continua să te iubesc. Nici nu-mi pun problema că aș fi mai fericit dacă te-aș uita. Nu pot să te uit. E imposibil, și cu asta basta. Indiferent ce aș însemna eu pentru tine, tu vei fi întotdeauna o parte din mine. Mai curînd aș reuși să trăiesc fără să respir decât fără să te mai iubesc.

Tăcu pentru o clipă, îndreptându-și spatele.

— Asta-i tot! Nu vreau să-ți stric o după-amiază frumoasă de primăvară cu un discurs atât de patetic. Trebuia să-ți spun toate astea, dar e pentru ultima oară. N-o să se mai întâmple. N-o să fie nici o tragedie când o să urc mâine în tren. Există vreo șansă să vii să mă conduci la gară?

Aline încuviință din cap.

— O să vii? Minunat! Acum mă duc să-mi fac bagajul și să anunț gazda că trebuie să plec. Presupun că va fi o noutate să afle că am fost aici până acum. M-aș mira să-mi fi reținut figura.

Aline rămase pe loc, sprijinindu-se de balustradă.

După un timp își aminti de promisiunea făcută lui Freddie că după prânz se va duce la el.

Onorabilul Freddie, înveșmântat într-o pijama violet și rezemat de un maldăr de perne, stătea tolănit în pat citind peripețiile detectivului Gridley Quayle. Aline intră pe ușă într-un moment palpitant al povestirii și el avu senzația că s-a prăbușit brutal pe pământ în timp ce zbura printre norișori pufoși. Extrem de rar se întâmpla ca un scriitor să reușească să îi captiveze pe cititorii săi așa cum autorul lui Gridley Quayle îl captivase pe Freddie. În concluzie, o întâmpină pe Aline cu o privire chiar mai sticloasă decât de obicei. De la natură avea ochii nițeluș cam bulbucăți. Iar lui Aline, care după discuția cu George Emerson se simțea extrem de tensionată, i se păru că Freddie se holbează la ea ca un melc. Rareori un bărbat arată bine în pat, așa că lui Aline, care îl vedea pentru prima dată în această postură, logodnicul său îi inspiră repulsie. Simți o adevărată panică la gândul că i-ar cere să-l sărute.

Însă Freddie nu-i ceru așa ceva. Nu era un iubit ostentativ. Se mulțumi să se întoarcă de pe o parte pe alta și să-și caște gura.

— Bună, Aline!

Aline se așeză pe marginea patului.

— Ei bine, Freddie?

Iubirea vieții ei își îmbunătăți oarecum înfățișarea ridicându-și falca de jos. I se păru un efort prea mare să-și închidă de tot gura, reușind doar să nu-și mai etaleze amigdalele în toată splendoarea lor. Onorabilul Freddie aparținea unei clase de oameni care își trăiesc viața mereu cu gurile mai tot timpul lejer căscate.

Aline simțea că o ciudată amorțeală se pogorâse asupra ei în această după-amiază. Nu fusese în stare să vorbească cu George și acum nu găsea nimic să-i spună lui Freddie. Se uita la el și el se uita la ea, iar ceasul de pe cămin continua să ticăie.

— Numai din cauza pisicii ăleia blestemate a mătușii Ann, spuse într-un sfârșit Freddie, inițiind o conversație ușoară. A zbughit-o pe scări, iar eu am tras o căzătură pe

cinste. Urâsc pisicile! Ție îți plac? Cunosc un tip la Londra care nu suportă pisicile.

Aline începu să se întrebe dacă nu pățise ceva la organele vorbirii. Ar fi fost foarte simplu să discute despre pisici, dar nu se simțea capabilă să rostească nici un cuvânt. Minte ei era preocupată în totalitate de spectacolul dezgustător oferit de iubitul ei în pijama. Freddie își reînnodă firul vorbelor.

— Tocmai citeam o carte nemaipomenită. Ai citit vreuna până acum? Apar în fiecare lună și sunt nemaipomenite. Tipul care le scrie este nemaipomenit. Mă întreb de unde le scoate. Sunt despre un detectiv, un individ numit Gridley Quayle. Teribil de palpitate.

Un leac neașteptat care să-i vindece muțenia îi veni Alinei în minte.

— Freddie, n-ai vrea să-ți citesc?

— Sigur! Bună idee! Am ajuns la pagina asta!

Aline luă cartea în mina.

— „Șapte pistoale erau ațintite spre el.” Ai ajuns până aici?

— Da. Imediat după. E groasă rău, să știi! Tipul ăsta, Quayle, a fost atras în capcană într-o casă părăsită, crezând că trebuie să-și salveze un prieten la ananghie. Și în locul prietenului a apărut un întreg regiment de indivizi mascați, cu pistoale. Eu unul nu văd cum o să scape din asta. Dar bag mâna-n foc că o să reușească. E nemaipomenit tipul!

Dacă ar fi existat cineva care să-i plângă de milă lui Aline mai mult decât își plângea ea, în vreme ce înainta printre aventurile domnului Quayle, atunci Ashe Marson ar fi fost acela. El se zvârcolise în suferință când scrisese povestirea și ea suferea când o citea. Și onorabilul Freddie suferea, numai că de o mare emoție.

— Ce s-a întâmplat? Nu te opri! Țipă el când Aline se opri.

— Am răgușit, Freddie.

Freddie șovăi. Dorința de a rămâne pe urmele lui Gridley se lupta cu minima politețe.

— Ce-ar fi să... te superi dacă arunc o privire să văd cum se termină? Putem sta de vorbă după aceea. Nu durează mult.

— Bineînțeles! Citește dacă vrei. Dar ție chiar îți place cartea asta, Freddie?

— Mie? Da! Dar ce, ție nu?

— Nu știu. Pare cam... nu știu.

Freddie se afundă în acțiunea cărții. Aline nu mai insistă cu analiza opiniilor ei despre domnul Quayle. Se refugie în tăcere.

O tăcere grea de gânduri. Pentru prima dată în relația lor, ea încercă să vizualizeze cum va fi căsnicia ei alături de acest tânăr. Apoi o străfulgeră gândul că își petrecuse atât de puțin timp cu Freddie încât nici n-avusese timp să-l studieze. În lumea aceasta agitată, el i se păruse întotdeauna o persoană acceptabilă. Însă astăzi îl vedea cumva diferit. Totul era diferit astăzi.

Aceasta, gândi ea, era o mostră a viitoarei ei căsnicii. Căsnicia înseamnă, până la urmă, că doi oameni stau împreună singuri pentru lungi perioade de timp și sunt nevoiți să se distreze unul pe altul. Cum ar fi fost să stea lungi perioade de timp cu Freddie?

Păi, presupuse ea, ar arăta așa.

— Gata, spuse Freddie fără a-și ridica privirea. A scăpat! Avea o bombă la el, a amenințat că o detonează și aruncă totul în aer dacă tâlharii nu-l lasă să plece. Așa că l-au lăsat, iar ei și-au luat tâlpășita. Știam eu că are un as în mânecă.

Așa...

Aline inspiră adânc. O să fie așa în vecii vecilor, acum și până la moarte.

Se aplecă și îl privi lung.

— Freddie, zise ea, mă iubești?

Nu primi nici un răspuns.

— Freddie, mă iubești? Sunt ca o părticică din tine? Dacă nu aș fi lângă tine ar fi ca și cum ai trăi fără aer?

Onorabilul Freddie ridică o față stacojie și se uită la ea cu o privire absentă.

— Ăă? Cum? zise el. Dacă eu... Ah, da. Într-adevăr! Știi, unul dintre tâlhari tocmai a vârat un șarpe cu clopoței în dormitorul lui Gridley Quayle prin luminator!

Aline se ridică în picioare și părăsi agale camera. Onorabilul Freddie își continuă nestingherit lectura.

2

Ashe Marson nu fusese prea departe de adevăr când apreciasse efectul cel mai probabil pe care urma să-l aibă asupra domnului Peters informația că prețiosul său scarabeu încăpuse pentru a doua oară pe mâini străine și se afla acum mai departe de el ca niciodată. În viață, unul dintre dezavantajele succesului este că eșecul care uneori îi succede capătă o însemnătate exagerată. Succesul făcuse din domnul Peters un copil răsfățat.

În momentul în care Ashe îi dădu vestea, el ar fi fost în stare să se despartă de jumătate din avere pentru a-și recupera scarabeul. Redobândirea lui devenise un principiu de onoare. O vedea ca pe un premiu câștigat într-o competiție dintre voința lui și celelalte puteri malefice care fuseseră asmuțite împotriva sa în scopul de a-i dovedi că are limite pe care nu va izbuti să le depășească. Se simțea așa cum se simțise în tinerețe când alții se furișau prin spatele său în Wall Street și încercau să-i smulgă vreo cale ferată sau vreun stoc de acțiuni favorit. Suferea de acea formă de paranoia care îi face pe oameni multimilionari. Nimeni nu ar fi chiar atât de zezec să ajungă multimilionar dacă nu ar fi măcinat de dorința de a ieși mereu învingător.

Domnul Peters se mai împlânzi un pic după ce anunță că dublează recompensa, drept care Ashe plecă în căutarea lui Joan, sperând că noul stimulent aplicat ambelor creiere avea să le aducă inspirația.

— Te-a mai pălit vreo idee în ultimul timp? întrebă el. Că eu încă nu mi-am revenit din buimăceală.

Joan clătină din cap.

— Nu te da bătut, îi zise ea. Ia mai gândește-te. Încearcă să-ți închipui ce înseamnă asta, domnule Marson. Am pierdut amândoi zece mii de dolari într-o singură noapte.

Nu-mi pot permite. E o adevărată avere. Refuz cu îndârjire să mă dau bătută fără să opun nici o rezistență și să mă întorc la povestirile mele cu nobili pentru *Bârfă de acasă*.

— Perspectiva de a mă lupta din nou cu Gridley Quayle...

— Păi, uitasem că ești scriitor de povestiri polițiste. Ar fi cazul să dezlegi imediat misterul. Întreabă-te ce ar face Gridley Quayle.

— Simplu. Gridley Quayle ar aștepta neajutorat să se întâmple o coincidență care să-l scoată din bucluc.

— Nu are o anumită metodă?

— Ba are nenumărate metode. Dar nu-i sunt de nici un folos dacă nu există și o coincidență. Însă noi am putea să ne punem capul la contribuție. La ce oră ai intrat în muzeu?

— La unu.

— Și scarabeul dispăruse deja. Ce-ți spune asta?

— Nimic. Dar ție ce-ți spune?

— Absolut nimic. Hai să mai încercăm o dată. Persoana care a luat scarabeul trebuie să fi știut că domnul Peters oferă o recompensă.

— Și atunci de ce nu s-a dus la domnul Peters să o revendice?

— Just. Țsta e punctul slab al raționamentului. Încă o dată: cine l-a luat, probabil că are nevoie disperată și urgentă de bani.

— Și cum aflăm cine are nevoie disperată și urgentă de bani?

— Într-adevăr. Cum?

Urmă o pauză în conversație.

— Presupun că Quayle ăla al dumitale le este de mare ajutor clienților săi, nu? spuse Joan.

— Trebuie să recunosc că raționamentul inductiv a cam dat greș, zise Ashe. Așa că trebuie să așteptăm vreo coincidență. Am o presimțire că o să apară. Tăcu pentru o clipă. Sunt foarte norocos în ceea ce privește coincidențele.

— Zău?

Ashe aruncă o privire în jur și constată fericit că nici un membru al speciei umane nu părea să se afle în raza lui auditivă. Nu reușeai cu ușurință o asemenea performanță dacă nimereai la Castel ca servitor. Spațiul rezervat ajutoarelor domestice era insuficient și foarte rar puteai să hoinărești fără să te lovești de vreo cameristă, vreun valet sau vreun servitor. Însă acum se părea că sunt singuri. Drumul care ducea spre cotloanele din spate ale Castelului era liber. Cât vedeai cu ochii, nu exista nici țipenie de servitor, fie el de rang superior sau inferior.

Pentru orice eventualitate, Ashe își coborî vocea.

— Nu ți se pare o coincidență ciudată că ai apărut în viața mea? spuse el.

— Nu prea, zise Joan prozaică. Era foarte probabil că ne vom întâlni mai devreme sau mai târziu, având în vedere că locuim în aceeași clădire, doar că la etaje diferite.

— A fost o coincidență că ai închiriat camera aia.

— De ce?

Ashe se pleoști. Din punct de vedere logic, ea avea dreptate. Dar, fără îndoială, ar fi putut să îl ajute puțin în această situație dificilă. Cu siguranță că intuiția feminină îi sugera că un bărbat care glăsuiește de obicei cu o voce sonoră și zglobie, nu începe să șoptească hârâit fără nici un temei. Simțea că nu prea are șanse de reușită. Încă din seara aceea, în gara din Market Blandings, când descoperise că se îndrăgostise de ea, tot încercase să găsească un prilej să i-o mărturisească, dar de fiecare dată când se întâlneau, discuția lor se îndreptase către subiecte de ordin practic, lipsite de orice romantism. Și acum, când el se străduia din răspuțeri să o convingă că sunt suflete pereche pe care destinul le unise și că ar fi fost o prostie să se împotrivescă acum, când încerca să îi lase impresia că soarta le hărăzise să fie împreună, ea să spună „De ce?”. Era cumplit.

Tocmai voia să aprofundeze subiectul, când îl zări pe

valetul onorabilului Freddie, domnul Judson, apropiindu-se de ei. Evident că scopul acestui individ respingător era să îl stingherească, răpindu-i orice șansă de a o convinge pe Joan să prețuiască alături de el căile misterioase ale Providenței. Se vedea cu ușurință că valetul tânjea să stea la taclale. Avea aerul cuiva care plesnește dacă nu vorbește cât mai curînd. Indolența sa obișnuită dispăruse și se apropie de ei parcă zburdând. Vorbi de departe:

— Domnișoară Simpson, domnule Marson, e adevărat ce am zis în seara aceea. E adevărat! S-a întîmplat.

Ashe îi aruncă intrusului o privire prea puțin binevoitoare. Niciodată nu îl simpatizase pe domnul Judson, dar acum îl ura crâncen. Nu-i fusese tocmai ușor să atingă punctul în care să discute cu Joan despre căile misterioase ale Providenței, pentru că exista ceva în Joan care nu te îmbia să porți discuții sentimentale cu ea. Acel ceva care o îmboldea pe Joan Valentine să dea iama în toiul nopții prin muzeele altora făcea din ea o persoană cu care era dificil să discuți despre suflete pereche și destin. Calitățile pe care Ashe le aprecia la ea, tăria de caracter, eficiența, curajul și încrederea semeață în sine, erau tocmai obstacolele care îl amuțeau când încerca să-i spună că le admiră.

Domnul Judson trîncănea mai departe.

— E adevărat. Nu mai există nici o îndoială acum. S-a întîmplat exact ce am prevăzut în seara aceea.

— Ce tot spui? Care seară? se interesă Ashe.

— În seara aceea la cină, în seara când ați ajuns voi doi aici. Nu vă amintiți că am vorbit despre Freddie și despre fata căreia îi scria în Londra, cea despre care spuneam că seamănă cu dumneata, domnișoară Simpson? Cum o chema? Parcă Joan Valentine. Așa ceva. Actrița la care mă trimitea Freddie aproape în fiecare seară să-i duc scrisori. Ei bine, a venit și a făcut exact ce am și spus că e foarte posibil să facă. Îl șantajează pe Freddie cu scrisorile, așa cum ar fi trebuit să-și imagineze că o s-o facă dacă ar fi fost

mai puțin tălâmb. Toate sunt la fel, toate fetele astea sunt la fel.

Domnul Judson făcu o pauză, inspectă cu atenție împrejurimile, apoi continuă.

— Chiar adineaori am luat un costum de-al lui Freddie că să-l perii și mi s-a întâmplat – domnul Judson tăcu o clipă și tuși scurt – mi s-a întâmplat să arunc o privire la conținutul buzunarelor. Am găsit o scrisoare. M-am uitat puțin la ea înainte să o pun la loc și am văzut că era de la un tip pe nume Jones. Scria că fata asta, Valentine, îl șantaja pe Freddie și că vă scoate totul la iveală dacă nu îi mai dă încă o mie. Și, după cum mi-am dat seama, Freddie îi dăduse deja cinci sute. De unde le-o fi luat, nu pot să înțeleg, dar exact așa am citit în scrisoare. Tipul ăsta Jones spune că i-a dat banii cu mâna lui, dar ea nu s-a mulțumit cu atât și că, dacă nu mai obține încă o mie, are de gând să intenteze un proces de încălcare a promisiunii de căsătorie. Și acum Freddie mi-a dat un bilet să i-l duc lui Jones, care stă în Market Blandings.

Joan ascultase remarcabilul discurs împietrită de uimire. Abia acum reuși să comenteze:

— Dar nu poate fi adevărat.

— Am văzut scrisoarea cu propriii mei ochi, domnișoară Simpson.

— Dar...

Se uită neajutorată la Ashe. Ochii li se întâlniră, ai ei larg deschiși de mirare, ai lui luminați de înțelegerea faptelor.

— Demonstrează, spuse Ashe încet, că are nevoie disperată și urgentă de bani.

— Bag mâna-n foc că-i așa, spuse domnul Judson fericit. Mi se pare că tânărul Freddie și-a găsit nașul de data asta. Pe cinstea mea! N-o s-o scoată la capăt dacă ea îl dă în judecată! Mă duc să-i anunț pe domnul Beach și pe ceilalți. O să sară cu toții în sus. Se înnegri la față. Of, Doamne, am uitat de bilet. Mi-a zis să-l duc imediat.

— Îl duc eu, spuse Ashe. N-am nimic de făcut.

Recunoștința domnului Judson nu avu margini.

— Ești un tip grozav, Marson. O să mă revanșez altă dată față de tine. Nu aș suporta să nu împrăștii o veste că asta. Aș exploda.

Și domnul Judson, cu fața strălucind de emoție, o zbughi spre Camera menajerei.

— Pur și simplu nu pot să înțeleg, zise într-un târziu Joan. Mi se învârte capul.

— Nu înțelegi? Păi, e perfect limpede. Asta e coincidența pe care, în calitate de Gridley Quayle, o așteptam. Acum îmi pot continua raționamentul. Dacă privim dovezile, ce observăm? Că gunoiul ăsta de Freddie e hoțul. La *el* este scarabeul.

— Ce aiureală! Nu am nici o scrisoare de la el.

— Din punctul de vedere al lui Jones, le ai. Hai să lămurim elementul Jones din toată afacerea asta. Ce știi despre el?

— Este un bărbat înfiorător de gras care a venit să mă vadă într-o seară și mi-a spus că a fost trimis să recupereze niște scrisori. I-am zis că le-am distrus cu mult timp în urmă și a plecat.

— Ei bine, atunci partea asta e clară. El joacă un joc simplu și ingenios cu Freddie. Nu ar reuși cu altcineva probabil, dar, din câte am observat, inteligența nu se numără printre însușirile lui Freddie. Pare să fi acceptat minciuna fără crâcnire. Și ce să facă? Trebuie să găsească o mie de lire imediat după ce alea cinci sute i-au epuizat bugetul. Și îi vine ideea să fure scarabeul!

— Dar de ce? De ce să se fi gândit la scarabeu? Tocmai asta nu pricep. N-ar fi îndrăznit să i-l dea domnului Peters și să pretindă vreo recompensă. N-ar fi avut de unde să afle că domnul Peters oferă vreo recompensă. Nici n-ar fi avut cum să știe că lordul Emsworth a șterpelit scarabeul. Nu ar fi avut cum să știe nimic din toate astea.

Entuziasmul lui Ashe se mai domoli puțin.

— Aici cam ai dreptate. Dar... stai puțin! Jones trebuie să fi aflat despre scarabeu și să-i fi spus.

— Dar cum o fi aflat?

— Da, iar ai dreptate. Cum ar fi putut afla Jones?

— N-ar fi putut. Plecase deja când a venit Aline în seara aceea.

— Nu prea înțeleg. În care seară?

— În seara zilei în care ne-am cunoscut. Mă întreb dacă nu cumva o fi tras cu urechea și o fi auzit-o pe Aline povestindu-mi despre scarabeu și despre recompensă oferită de domnul Peters.

— Să fi auzit! Cuvântul ăsta sună ca un tril de privighetoare pentru urechile mele. Dintre succesele lui Gridley Quayle, nouă din zece s-au datorat faptului că a auzit din greșeală ceva. Cred că suntem pe drumul cel bun.

— Eu nu. Cum ar fi putut să tragă cu urechea? Ușa era închisă și el deja coborâse în stradă.

— Dar de unde știi că deja coborâse? L-ai văzut ieșind?

— Nu, dar plecase.

— Ar fi putut aștepta pe scară – îți amintești cât e de întuneric la numărul 7A – și apoi să asculte.

— De ce?

Ashe reflectă o secundă.

— De ce? De ce? Ce cuvinte sinistre sunt astea, coșmarul detectivilor. Credeam că rezolvasem problema până când ai pronunțat dumneata aceste cuvinte. Doamne sfinte! Îți spun eu de ce. Acum mi-am dat seama. L-am citit ca pe o carte. Vine la tine din pricina scrisorilor, deoarece Freddie le voia înapoi, având în vedere apropiată lui căsătorie cu domnișoara Peters, nu-i așa?

— Da.

— Tu îi spui că ai distrus scrisorile. El se cară. Am dreptate?

— Da.

— Înainte să apuce să iasă din clădire, domnișoara Peters se recomandă la intrare. Pune-te în locul lui Jones.

Ce gândește el atunci? E suspicios. Bănuiește că este ceva necurat la mijloc. Se furișează pe scară în sus, așteaptă până domnișoara Peters intră în camera ta, apoi se postează în fața ușii și ascultă. Ce zici de asta?

— Cred că ai dreptate. Se poate să fi făcut exact așa cum spui.

— A făcut exact așa. Sunt atât de sigur de parcă aș fi fost acolo. Și zici că toate astea s-au petrecut în seara zilei în care ne-am întâlnit? Îmi amintesc că am coborât treptele – mă duceam la un spectacol de revistă – și am auzit voci în cameră. Îmi amintesc perfect. Probabil că a fost cât p-aci să dau nas în nas cu Jones.

— Toate par să se potrivească, nu?

— E foarte limpede. Nu există nici o hibă. Singura întrebare e: oare pot eu că, pe baza acestor dovezi, să mă duc la Freddie și să îi smulg scarabeul? Mai bine îi înmânez mai întâi scrisoarea asta lui Jones, așa cum i-am promis lui Judson, să văd dacă izbutesc să scot ceva de la el. Da, ăsta e cel mai bun plan. Mă apuc de treabă chiar acum.

3

Probabil că cea mai grea suferință când ești invalid ți-o provoacă faptul că oamenii vin să te vadă pentru a te binedispune. Onorabilul Freddie Threepwood pătimea intens din acest motiv. Nefiind o fire prea sociabilă, creierul său, și așa limitat, obosea teribil când se chinuia să înjghebe conversații cu numeroșii săi vizitatori. Tot ce-și dorea era să fie lăsat în pace să citească aventurile lui Gridley Quayle și, când obosea, să stea întins pe spate cu ochii în tavan fără să se gândească la nimic. Numai persoanele dinamice, pline de energie creatoare, se strâmba la gândul de a fi immobilizate la pat cu o gleznă scrintită. Onorabilul Freddie se simțea încântat. Încă din copilărie îi plăcuse să zacă în pat. Și acum, când ursita îi permitea aceasta fără să fie muștruluit că lenevește, nu-i convenea când rudele îndatoritoare îi tulburau liniștea.

Își petrecea rarele perioade de singurătate încercând să-și dea seama care dintre veri, mătuși sau unchi era, după toate aparențele, cel mai pisălog. Uneori îi dădea întâietate colonelului Horace Mant care îi vorbise de armată: „Îmi amintesc o campanie din iarnă lui '93, când mi-am sucit ca dracu' glezna pe un deal”. Mai târziu, însă, atitudinea mai spirituală a episcopului de Godalming părea să-l irite și mai vârtos. Uneori așeza în fruntea listei numele vărului Percy, lordul Stockheath, care refuza să vorbească despre altceva în afara procesului de încălcare a promisiunii de căsătorie și despre efectul pe care verdictul l-a avut asupra părintelui său. Freddie nu se afla într-o dispoziție tocmai potrivită pentru a-i căina pe cei implicați în procese de încălcare a promisiunii.

Luni dimineață, în timp ce stătea tolănit în pat și citea, singura neliniște care îi frământa sufletul împăcat era gândul că ușa se va deschide în curînd și vreun oaspete

---

cumsecade se va insinua în odaie.

Temerile sale se adeveriră. Nici nu se afundase bine în detaliile unei conspirații ingenioase ticluite de o organizație secretă pentru a-l elimina pe Gridley Quayle mituindu-i bucătarul – un ticălos – să-i presară păr de cal în ciulamaua de pui, când clanța se răsuci și Ashe Marson intră.

Freddie nu era unica persoană pe care o scotea din sărite afluxul de vizitatori. Faptul că bolnavul nu reușea să rămână singur nici o clipă, îl enervase strașnic pe Ashe. O vreme se învârtise pe culoarul unde se afla camera lui Freddie, plin de inițiativă, dar neputând să facă nici o mișcare printre hoarda de admiratori. Ceea ce avea el să-i spună bolnavului nu îngăduia prezența unei terțe persoane.

Văzându-l, Freddie se simți ușurat. Se temuse să nu fie episcopul. Îl recunoscuse pe Ashe, era valetul care îl ajutase să ajungă în pat imediat după accident. Probabil că venise să îl întrebe respectuos de sănătate. Cu siguranță, nu avea să zăbovească mult. Încuviință din cap și continuă să citească. Apoi însă, ridicându-și ochii de pe carte, îl văzu pe Ashe lângă pat, fixându-l cu o privire sfredelitoare.

Onorabilul Freddie detesta privirile sfredelitoare. Unul dintre motivele pentru care ura să fie lăsat singur cu viitorul tată-socru, domnul J. Preston Peters, era că natura îl dotase pe milionar cu o pereche de ochi pătrunzători, iar stresul vieții de afaceri din New York îl obișnuise să sape cratere în oameni, folosindu-i. Onorabilului Freddie i-ar fi trebuit o conștiință mai curată și o tărie mai mare de caracter decât avea pentru a se bucura de o discuție *tête-à-tête* cu domnul Peters.

Deși pe tatăl Alinei îl acceptase ca pe un rău necesar și recunoștea că situația lui materială îi dădea dreptul să se uite la oameni cât de tăios poftea, fără să țină seama de sentimentele lor, nici mort nu i-ar fi acordat acest privilegiu și valetului domnului Peters. Bărbatul care stătea alături îi

---

arunca o privire care părea să-l străpungă ca un fier înroșit în foc și acest lucru îl exasperă pe Freddie.

— Ce vrei? îl întrebă el belicos. De ce te holbezi așa la mine?

Ashe se așeză, își rezemă coatele de pat și îi aruncă aceeași privire, doar că de la o înălțime mai mică.

— Hei! zise el.

Indiferent ce defecte ar fi avut Ashe, din punctul de vedere al construirii raționamentelor lui Gridley Quayle, exista o scenă în fiecare dintre povestirile lui în care niciodată nu dădea greș: în scena din ultimul capitol, unde Quayle se confrunta cu cel pe care îl urmărea și îl demasca. O fi bâjbâit Quayle uneori în prima parte a cărții, dar în scena cea măreață se comportă perfect. Era concis, iute și necruțător. Ashe, repetind această întrevvedere pe coridor, înainte să intre, hotărâse că tot ce avea de făcut era să-l imite pe detectiv. Așa că începu prin a fi concis, iute și necruțător în confruntarea cu Freddie. După câteva propoziții, fără doar și poate, tânărul avea să-i cerșească îndurare.

— O să vă spun, zise el. Dacă-mi acordați câteva minute din timpul dumneavoastră prețios o să vă prezint faptele. Da, apăsați butonul soneriei dacă doriți și am să le expun de față cu martori. Lordul Emsworth ar fi fără îndoială fericit să afle că propriul său fiu, în care avea cea mai mare încredere, este un hoț!

Mâna lui Freddie căzu neputincioasă. Soneria rămase neatinsă. Gura i se căscă până la refuz. În toiul panicii căpătă sentimentul ciudat că mai auzise sau citise undeva ultima propoziție. Apoi își aminti. Gridley Quayle rostise aceste cuvinte în *Aventurile rubinului albastru*.

— Ce... ce vrei să spui? horcăi el.

— Vă spun eu ce. Sâmbătă noapte un scarabeu valoros a fost furat din muzeul lordului Emsworth. Cazul mi-a fost încredințat...

— Doamne sfinte! Ești detectiv?

— Hm! făcu Ashe.

Viața, așa cum mulți scriitori meritoși au remarcat, este plină de ironii. Lui Freddie acesta i se părea cel mai bun exemplu. Atâția ani își dorise să întâlnească un detectiv și acum, când dorința i se împlinise, detectivul îl investiga chiar pe el.

— Cazul, continuă Ashe cu asprime, mi-a fost incredințat. Am făcut investigații. Am descoperit că aveți nevoie disperată și urgentă de bani.

— Cum naiba ai aflat asta?

— Ei! spuse Ashe. Am mai descoperit că aveți legături cu un anumit individ pe nume Jones.

— Doamne iartă-mă! Cum?

Ashe zâmbi calm.

— Ieri am avut o discuție cu acest individ Jones, care stă în Market Blandings. Și de ce, mă rog, stă în Market Blandings? Pentru că are un motiv să mențină legătura cu dumneavoastră. Pentru că sunteți pe cale să îi dați ceva pe care numai dumneavoastră puteați pune mâna, dar de care numai el poate dispune, Scarabeul.

Onorabilul Freddie amuți. Nu comentă în nici un fel afirmațiile. Ashe continuă:

— L-am interogat pe acest Jones. I-am zis: „Onorabilul Frederick Threepwood mi-a mărturisit totul. Cunoscut secretul vostru. Aveți ceva instrucțiuni pentru mine?” Și el mi-a replicat: „Ce anume știți?” I-am răspuns: „Știu că onorabilul Frederick Threepwood are un lucru pe care trebuie să vi-l dea, dar nu a izbutit până acum întrucât s-a accidentat și acum este imobilizat la pat”. M-a rugat atunci să vă transmit să îi trimiteți scarabeul printr-un curier.

Freddie avu nevoie de un efort deosebit ca să-și vină în fire. Era prins la înghesuială, dar mai avea o șansă. Din cercetările întreprinse în domeniul literaturii polițiste învățase că detectivii se mai îmblânzesc când au de a face cu cazuri speciale. Chiar și pe Gridley Quayle îl mai impresiona uneori o poveste tristă. Freddie își amintea o

---

duzină de cazuri când un criminal descoperit fusese cruțat de el pentru că acționase mânat de bune intenții. Se hotărî să se lase la mila lui Ashe.

— Păi, știi, spuse el lingușitor, cred că e nemaipomenit că ai dedus toate astea.

— Și?

— Dar cred că o să te apuce tremuriciul dacă auzi și versiunea mea.

— O cunosc deja. Credeți că sunteți șantajat de o domnișoară pe nume Valentine pentru niște scrisori pe care i le-ați scris mai demult. Dar nu este așa. Domnișoara Valentine a distrus scrisorile. I-a zis lui Jones acest lucru când a vizitat-o în Londra. El și-a păstrat cele cinci sute de lire și acum încearcă să mai stoarcă de la dumneavoastră încă o mie, mințindu-vă.

— Ce? Cred că glumești.

— Nu glumesc deloc.

— Cred că greșești.

— Niciodată nu greșesc.

— Dar cum ai aflat?

— Am sursele mele.

— Nu are de gând să mă dea în judecată?

— Niciodată n-a avut intenția asta.

Onorabilul Freddie se lăsă relaxat pe perne.

— Minunat! spuse el plin de fervoare. Clipi fericit. Asta e o veste bună, observă el.

— Lăsați asta, zise Ashe. Dați-mi scarabeul. Unde e?

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Să i-l dau înapoi proprietarului de drept.

— Ai de gând să mă părăști babacului?

— Nu.

— Acum mi-a căzut fisa că ești un tip nemaipomenit, spuse recunoscător Freddie. Ești tare de tot! E sub saltea. Îl aveam la mine când am căzut pe scări și l-am ascuns după aia.

Ashe îl extrase de acolo. Rămase nemișcat, studiindu-l

absorbit. Nu-i venea să creadă că totul se terminase și că ținea în palmă o mică avere.

Freddie îl privea plin de admirație.

— Știi, spuse el, întotdeauna mi-am dorit să cunosc un detectiv. Dar ce nu pricep este cum de reușiți voi să aflați atâtea lucruri.

— Avem metodele noastre.

— Te cred. Ce minunăție! Ce te-a pus pe urmele mele?

— Mi-ar lua prea mult timp să vă povestesc, zise Ashe. Bineînțeles că am folosit și deducțiile logice, dar nu izbutesc să-mi amintesc fiecare pas care m-a dus la dumneavoastră. Ar fi plictisitor.

— Nu și pentru mine.

— Altă dată.

— Zău, mă întreb dacă ai citit vreodată vreuna din chestiile astea, povestirile lui Gridley Quayle. Eu le știu pe dinafară.

Având scarabeul în buzunar, Ashe reuși să privească volumul viu colorat pe care celălalt i-l întinse fără să simtă nici o repulsie. Deja începuse să îl considere pe nenorocitul de Quayle ca o perioadă încheiată a vieții sale.

— Citești așa ceva?

— N-aș spune. Le scriu.

Sunt anumite clipe supreme care nu pot fi descrise prin viu grai. Încântarea lui Freddie că tocmai trăise un astfel de moment se manifestă printr-un răget de uimire și o tresărire spasmodică din toate mădularele. Se smulse dintre perne și se zgâi cu gura căscată la Ashe.

— Le scrii? Pe onoarea ta?

— Da.

— Doamne Dumnezeule!

Fără nici o îndoială, ar mai fi spus el multe, dar exact în acel moment se auziră niște voci pe hol. Și un tropăit de picioare. Apoi ușa se deschise și o mică procesiune intră.

Era condusă de contele Emsworth. Îl urmă domnul Peters. Și ariergarda era formată din colonelul Horace Mant

și Baxter cel Eficient. Umplură camera și înconjurară patul. Ashe profită de ocazie și o tuli.

Freddie aruncă o privire lipsită de interes acestei delegații. Minte îi era ocupată cu alte probleme. Presupunea că veniseră să întrebe de gleznă lui și se simțea oarecum recunoscător că intraseră toți o dată și nu unul câte unul. Delegația își desfășură forțele în jurul patului. Membrii ei se bălângăneau de pe un picior pe altul. Domnea o atmosferă stânjenitoare.

— Ăă, Frederick! zise lordul Emsworth. Freddie, scumpul meu fiu!

Domnul Peters se juca posac cu cuvertură. Colonelul Mant își drese glasul. Baxter cel Eficient se încruntă amenințător.

— Ăă, Freddie, scumpul meu, mi-e teamă că am o sarcină... ăăă... neplăcută.

Cuvintele izbiră violent conștiința încărcată a onorabilului Freddie. Îl prinseseră și ei cu cioara vopsită? Aveau de gând acum să-l acuze de furtul porcăriei de scarabeu? Un val de ușurare îl străbătu din cap până-n picioare când își aminti că scăpase de el. Un tip cumsecade ca detectivul ăla nu l-ar fi dat de gol. Nu avea decât să-și țină capul sus și să nege cu îndârjire. Asta era soluția, să nege totul.

— Nu știi despre ce vorbești, spuse el pe un ton defensiv.

— Sigur că nu știi, la naiba! zise colonelul Mant. O să afli imediat. Și vreau să încep prin a-ți spune că, deși pe undeva a fost din vina mea, nu-mi dau seama ce-aș fi putut face să...

— Horace!

— Bine, bine! Încercam doar să explic.

Lordul Emsworth își îndreptă pince-nez-ul și încercă să se inspire din tapetul de pe perete.

— Freddie, dragul meu, începu el, avem o veste oarecum neplăcută și cumva, ăăă, teribilă. Suntem hotărâți să ți-o

---

spunem. E foarte dureros și surprinzător. Și...

Baxter cel Eficient vorbi. Se vedea cu ochiul liber că era foarte prost dispus.

— Domnișoara Peters, spuse el sec, a fugit cu prietenul dumneavoastră Emerson.

Lordul Emsworth scoase un oftat de ușurare.

— Exact, Baxter. Precis! Ai pus punctul pe „i”. Zău, dragul meu, ești o comoară.

Toți ochii căutau pe chipul lui Freddie semnele unor emoții de nestăpânit. Delegația aștepta cu nerăbdare primul geamăt de durere.

— Ha? Ce? zise Freddie.

— E adevărat, Freddie băiatule. A plecat la Londra cu trenul de zece cincizeci.

— Și dacă nu m-ar fi reținut cineva cu forța, spuse Baxter acru, aruncându-i o privire ranchiunoasă colonelului Mant, aș fi reușit s-o împiedic.

Colonelul Mant își dresese din nou glasul și își duse mâna la mustață.

— Mi-e teamă că așa e, Freddie. A fost o neînțelegere nefericită. Îți spun eu cum s-a întâmplat: mă aflam lângă chioșcul de ziare din gară când a venit trenul și domnul Baxter era și el acolo. Trenul a tras la peron și individul ăsta, Emerson, s-a suit în el – și-a luat mai întâi rămas-bun de la noi – și s-a urcat. Exact înainte de plecarea trenului, domnișoara Peters, exclamând „Dragă George, vin și eu cu tine, la naiba!” sau ceva asemănător, a început să alerge spre compartimentul tinărilor Emerson. La care...

— La care, îl întrerupse Baxter, am luat-o la fugă să o prind din urmă. Pe de altă parte, trenul deja pornise și domnișoara Peters risca să se rănească. Nici nu mă mișcasem bine de pe loc când am simțit o lovitură zdravănă în gleznă și am căzut. După ce mi-am revenit din șoc, adică nu chiar imediat, am văzut...

— Chestia e, Freddie, scumpul meu, continuă colonelul, că am acționat dintr-o neînțelegere. Nimeni nu și-ar putea

regreta greșeala mai mult ca mine, dar evenimentele recent petrecute aici mi-au dat impresia că domnul Baxter nu este responsabil pentru acțiunile sale – de prea multă muncă, așa mi-am imaginat. Am întâlnit astfel de cazuri atât de des în India, unde pe oameni îi apucă pandaliile și o iau la sănătoasa ca loviți de streche. Trebuie să recunosc că l-am supravegheat îndeaproape pe domnul Baxter în ultima vreme fiindcă mă așteptam să o pățească la fel. Bineînțeles că acum îmi recunosc greșeala și mi-am cerut scuze, mi-am cerut mii de scuze, la naiba! Dar atunci aveam convingerea nestrămutată că pe prietenul aici de față l-au apucat pandaliile și are de gând să-i facă vreun rău domnișoarei Peters. Am văzut lucruri ca astea în India de cel puțin zece ori. Îmi amintesc în canicula din '92 – sau din '93 – cred că din '93, unul dintre băștinași... Oricum, am țâșnit ca din pușcă, i-am agățat glezna domnului Baxter cu mânerul bastonului și l-am trântit la pământ. Explicațiile au venit prea târziu. Trenul plecase cu tot cu domnișoara Peters.

— Și tocmai a sosit o telegramă care anunță că s-au căsătorit azi după-amiază la oficiul stării civile, spuse lordul Emsworth. Toată întâmplarea e foarte neplăcută.

— Îndură ca un bărbat adevărat, băiete! îl încurajă colonelul Mant.

După toate aparențele, Freddie îndura vestea nemaipomenit de bine. Nici o singură exclamație, fie ea de durere sau de furie, nu îi scăpase de pe buze. Ai fi putut spune că șocul îl paralizase sau că nu auzise nimic pentru că nu i se citea nici o urmă de emoție pe chip.

De fapt, întâmplarea nu îl impresionase deloc pe Freddie. Alinarea pe care i-o adusese Ashe povestindu-i despre Joan Valentine, bucuria năucitoare de a-l cunoaște în carne și oase pe autorul aventurilor lui Gridley Quayle, senzația covârșitoare de mulțumire, că toate erau, în sfârșit, bune și la locul lor, toate acestea îl făceau incapabil să se simtă vreun pic supărat.

Și apoi mai apăruse și un sentiment distinct de ușurare, chiar palpabil, că nu mai era nevoie să se căsătorească. Îi plăcuse Aline, dar ideea de a se însura mai degrabă îl îngrozea. Numai nătăfleții se însurau.

Însă se părea că toată lumea aștepta de la el să comenteze verbal situația. Își scotoci mintea după ceva potrivit.

— Vreți să spuneți că Aline a fugit cu Emerson?

Delegația încuviință cu durere din cap. Freddie își mai scotoci încă o dată mintea. Delegația își ținu respirația.

— Păi sunt dărâmat! spuse Freddie. Ce chestie!

4

Domnul Peters intră greoi în camera sa. Ashe Marson îl aștepta. Îi aruncă acestuia o privire posacă.

— Fă bagajele, zise el.

— Să fac bagajele?

— Fă bagajele! Plecăm cu trenul de după-amiază.

— S-a întâmplat ceva?

— Fiica mea a fugit cu Emerson.

— Ce?

— Nu mai sta ca vițelul la poartă nouă! Împachetează.

Ashe își vârî mâna în buzunar.

— Unde să pun asta? întrebă el.

Pentru o clipă domnul Peters se uită fără să priceapă nimic la ceea ce îi arăta Ashe. Apoi întreaga atitudine i se schimbă. Ochii îi scăpărară. Fermecat, scoase un urlet ascuțit:

— L-ai luat!

— Da.

— Unde era? Cine îl luase? Cum l-ai obținut de la ei? Cum l-ai găsit? La cine era?

— Nu cred că ar trebui să vă spun. Nu vreau să izbucnească vreun scandal. N-o să spuneți nimănui, bine?

— Să spun cuiva! Drept cine mă iei? Crezi că o să mă fâțai de colo-colo fudulindu-mă cu asta? Dacă pot să o șterg fără să-mi sară în spinare individul ăla Baxter, mă declar mulțumit. Poți să mă crezi pe cuvânt că n-o să fie nici o dezvăluire senzațională din partea mea. La cine era?

— La tânărul Threepwood.

— Threepwood? Ce voia să facă cu el?

— Avea nevoie de bani și intenționa să îi obțină...

Domnul Peters dădu în clocot.

— Și eu care mă dădeam de ceasul morții că Aline nu se mărită cu el și că s-a dus după un om de rând ca Emerson!

E un băiat bun Emerson. O să ajungă cineva. Are ambiție. Și când te gândești că ardeam de nerăbdare să-l împușc fiindcă a răpit-o bulbucatului āluia care stă în pat! Păi, dacă s-ar fi măritat cu Threepwood, viitorii mei nepoți ar fi fost în stare să-mi șterpelească ceasul în timp ce îi legănam pe genunchi! Familia asta e dusă cu pluta. Tatăl îmi șterpelește Keopsul și fiul i-l șterpelește tatălui. Ce șleahtă! Cel mai albastru sânge din Anglia! Dacă așa e sângele albastru în Anglia, mai bine mă spânzur! Și cu asta am terminat. Am fost un idiot că am venit într-o țară ca asta. Proprietatea nu este în siguranță aici. Mă întorc în America cu primul vapor. Unde e carnetul meu de cecuri? Vreau să-ți scriu chiar acum cecul. Îl meriți. Ascultă, tinere. Nu știu ce idei ai tu, dar dacă nu ești legat de țara asta n-o să-ți pară rău dacă ai să vii cu mine. Se zice că nimeni nu e indispensabil, dar tu s-ar putea să fii. Dacă te-aș fi avut lângă mine încă de mai demult, aș fi fost alt om. De mulți ani nu m-am simțit atât de bine ca acum și abia ai început să te ocupi de mine. Ce zici? Poți să-ți spui cum vrei, secretar, antrenor, ce dorești. Sarcina ta va fi să mă pui să fac sport, să mă faci să fumez mai puțin și în general să ai grijă de mine. Ce zici?

Propunerea îi surâdea lui Ashe din două puncte de vedere: material și caritabil. Singurul lui regret, acum după ce recuperase scarabeul, era că avea să se lipsească de compania domnului Peters. Nu-i plăcea ideea de a-l lăsa pe milionar să plece în lume pe jumătate vindecat. Deja începuse să-l vadă ca pe o creație a muncii sale, pe care abia apucase s-o modeleze puțin.

Dar gândul la Joan îl reținea. Dacă ar fi însemnat să se despartă de Joan, atunci nici nu putea să-l ia în considerare.

- Lăsați-mă să mă gândesc un pic, spuse el.
  - Ei bine, grăbește-te, zise domnul Peters.
-

5

Supraviețuitorii unor incendii, cutremure sau alte dezastre au mărturisit că, în asemenea momente de zbucium, barierele sociale sunt temporar înlăturate și se pot vedea persoane din cele mai înalte straturi ale societății conversând degajat cu oameni fără căpătâi și alte persoane cumsecade adresându-se unora care nu le-au fost prezentate în prealabil. Vestea fugii Alinei Peters împreună cu George Emerson a pătruns prin ușa capitonată cu postav verde cu ajutorul neprecupețit al șoferului Slingsby și a iscat mare tărăboi în aripa Castelului Blandings rezervată servitorilor.

Nu numai că lui Slingsby i s-a îngăduit să intre în Salonul Menajerei ca să istorisească întâmplarea superiorilor săi, deși chiar și acest lucru reprezenta un eveniment fără precedent, ci cu adevărat extraordinar era faptul că până și cei mai de jos servitori discutau chestiunea cu valeții și cameristele personale ale oaspeților, și li se permitea asta fără să fie puși la punct. James, servitorul, un individ descurcăreț, s-a strecurat pur și simplu în încăpere și a fost auzit de martori zicându-i nici mai mult, nici mai puțin decât domnului Beach că problema era groasă. Și a rămas scris în analele Castelului că tovarășul lui, Alfred, s-a întâlnit cu grăjdarul-șef pe hol, l-a înghiontit în coaste și, făcându-i cu ochiul, i-a spus: „Ce zi teribilă!”. Numai excesele cele mai îngrozitoare din timpul Revoluției Franceze ar mai fi reușit să se ridice la nivelul acestor fapte.

Domnul Beach și doamna Twemlow au afirmat mai târziu că relațiile sociale din Castel nu și-au mai revenit niciodată de pe urma acestei răzmerițe. Se poate să fi exagerat puțin, dar este imposibil să nu recunoaștem că s-au petrecut niscaiva schimbări. Avansarea lui Slingsby ar fi

---

un exemplu. Până la acest eveniment, statutul șoferului nu fusese prea bine definit. Domnul Beach și doamna Twemlow aparțineau grupului care susținea că era un soi de vizitativ, dar mai exista un grup mai mic care, fascinat de personalitatea lui Slingsby, declara cu tărie că nu se cuvenea să-și ia mesele în Camera Servitorilor alături de țopârlani precum meșterul bun la toate și lacheul majordomului. Dezertarea lui George și a Alinei lămurise disputa o dată pentru totdeauna. Slingsby îi cărăse valiza lui George până la tren. Slingsby se aflase la câțiva pași de locul din care Aline o zbughise către ușa compartimentului. Slingsby reuși să prezinte și monedă pe care o primise bacșiș de la George numai cu cinci minute înainte de desfășurarea remarcabilei întâmplări. Era cu neputință să trimiți un om atât de popular înapoi în Camera Servitorilor. Printr-un consens mut, șoferul cină în acea seară în Salonul Chelnerilor din care nimeni nu îl mai alungă niciodată.

Domnul Judson stătea izolat într-un colț, neamestecându-se cu mulțimea care se îmbulzea în jurul șoferului. Se simțea părăsit și trădat. Cu scurtă vreme în urmă fusese în centrul atenției povestind despre scrisoarea pe care o găsisse în buzunarul hainei onorabilului Freddie. Acum relatarea lui nu mai avea vreo însemnătate în comparație cu evenimentele senzaționale mai recente și domnul Judson învăța pentru prima dată cât de șubredă este popularitatea cuiva.

Joan nu se vedea pe nicăieri. În nici unul dintre locurile în care ar fi trebuit să se afle în asemenea condiții. Ashe aproape că renunțase să o mai caute când, ducându-se la ușa din spate și privind afară, o descoperi plimbându-se agale pe aleea cu pietriș.

Îl întâmpină pe Ashe cu un zâmbet, dar era limpede că o tulbura ceva. Pentru o clipă păstrară tăcerea, mergând unul lângă altul.

— Ce e? zise într-un final Ashe. Ce s-a întâmplat?

Ea îl privi cu gravitate.

— Sunt supărată. Nu mai am nici o speranță, domnule Marson. N-am chef de nimic. Nu vezi ce se întâmplă?

— Nu prea înțeleg.

— Păi, chestia cu Aline, de exemplu. Este atât de șocantă, încât te face să crezi că toată lumea s-a întors pe dos. Mi-ar plăcea să nu se mai întâmple nimic niciodată și viața să continue mereu la fel, în liniște. Nu prea seamănă cu predicile pe care ți le-am ținut în strada Arundell, nu-i așa? Aveam senzația că sunt un susținător fervent al acțiunii, dar se pare că m-am schimbat. Mi-e teamă că n-o să-mi fie niciodată clar ce vreau să zic. Știu doar că mă simt de parcă aș fi îmbătrânit brusc. Întâmplările astea sunt adevărate pietre de hotar. Deja încep să consider extrem de îndepărtate vremurile în care Aline nu se comporta atât de ieșit din comun. Măine va fi mai rău, iar poimăine și mai rău. Observ că nu înțelegi absolut deloc ce vreau să spun.

— Ba da, sau cel puțin așa cred. Pe scurt, o persoană la care țineai a dispărut din viața dumitale. E adevărat?

Joan încuviință din cap.

— Da, cel puțin parțial. Nu o cunoșteam pe Aline chiar atât de bine, am fost doar colege de școală, dar ai dreptate. Nu are prea mare importanță ce s-a petrecut, ci care este semnificația faptelor. Fuga lor a marcat sfârșitul unei etape din viața mea. Cred că acum pricep. Viața mea a fost până acum un șir de poticniri. Înaintez și apoi se întâmplă ceva care încheie acea parte a vieții cu o frâna bruscă. Și după aceea trebuie să o iau încă o dată de la început. M-am săturat de opriri. Îmi doresc ceva solid și continuu. Sunt asemenea unui cal de diligență care ar putea merge fără oprire dacă oamenii ar coborî din mers. Dar ceea ce te istovește este urnirea după fiecare oprire. Acea mică parte din viața mea, derulată de când am ajuns aici, s-a încheiat pentru totdeauna. Acum trebuie să pornesc din nou diligența pe un drum nou și cu un alt grup de pasageri. Mă

întreb dacă le pare rău cailor când lasă o serie de pasageri și alți străini se urcă în loc.

Ashe simți cum i se usucă gâtul. Încercă să vorbească, dar nu-și găsi cuvintele. Joan continuă:

— Nu ți se pare uneori că viața nu are nici un sens? Este ca un roman prost în care se perindă tot felul de personaje care n-au nimic de-a face cu subiectul. Și când apare cineva despre care crezi cu adevărat că are de-a face cu subiectul, dispare imediat. După un timp, începi să te întrebi care este intriga cărții și simți că nu există nici una. E doar o harababură.

— E ceva care îi dă sens, spuse Ashe.

— Ce anume?

— Dragostea.

Privirile li se întâlneau și, deodată, siguranța se pogorî asupra lui Ashe. Se simțea calm, plin de energie, sigur pe el, ca în vremurile bune când alergă în competiții și, cu nervii întinși la limită, aștepta să audă pocnetul pistolului la start. În subconștient știa că întotdeauna îi fusese puțin frică de Joan, dar că acum îi trecuse.

— Joan, vrei să te căsătorești cu mine?

Își dezlipi privirea de pe chipul lui. El așteptă.

— Mă întreb! zise ea încetșor. Crezi că asta este soluția?

— Da.

— Dar cum ai putea ști? izbucni ea. Abia ne-am cunoscut. N-o să rămân în dispoziția asta pentru totdeauna. S-ar putea să nu-mi mai placă să stau pe loc. S-ar putea să-mi dau seama că tocmai opririle mă încântă.

— Ba nu!

— Ești foarte sigur.

— Sunt foarte sigur.

— „Cine călătorește singur călătorește mai repede”, cită greșit Joan.

— Ce folos că mergi mai repede când te învârti mereu în cerc? spuse Ashe. Înțeleg ce simți. Și eu am simțit la fel. Ești individualistă. Ai senzația că imediat după colț există

ceva nemaipomenit pe care îl vei obține dacă te străduiești îndeajuns. Nu există! Sau, dacă există, nu merită să te chiniești să-l obții. Viața este doar o casă de ajutor reciproc. Eu am să-l ajut pe bătrânul Peters, tu mă vei ajuta pe mine, iar eu pe tine.

— De ce să mă ajuți?

— Ca să-ți faci ordine în viață, să nu mai fie o harababură.

— Domnule Marson...

— Nu-mi mai spune așa.

— Ashe, nu știi ce faci. Nu mă cunoști. Mă învârt prin lume singură de cinci ani și sunt dură până în măduva oaselor. O să te înrăiesc și pe tine.

— Nu ești deloc dură, și o știi foarte bine. Ascultă-mă, Joan. Unde ți-e fair-play-ul? Dai iama în viața mea, o sucești cu fundul în sus, mă scoți din adăpostul meu calduț, îmi dai peste cap întreaga existență, iar acum îți propui să mă părăsești și nu-mi mai acorzi nici o atenție? E corect?

— Dar nu te părăsesc. Întotdeauna o să fim prieteni buni.

— Într-adevăr. Dar mai întâi ne căsătorim.

— Ești hotărât?

— Da.

Joan râse fericită.

— Ce minunat! Mi-a fost teamă că o să te fac să te răzgândești. A trebuit să spun toate astea ca să îmi păstrez respectul față de mine după ce te-am cerut de bărbat. Da, eu am fost prima. Ce ciudat mi se pare că bărbații nu sunt niciodată capabili să înțeleagă o femeie, indiferent cât de direct ar vorbi ea. Doar nu crezi că mă dădeam de ceasul morții fiindcă o pierdusem pe Aline, nu? Am avut senzația că te voi pierde pe tine și din cauza asta mă simțeam atât de mizerabil. Doar nu te așteptai să ți-o spun pe față, dar speram că vei ghici. Aproape că am spus-o. Ashe! Ce faci?

Ashe tăcu o clipă înainte de a răspunde.

— Te sărut, zise el.

— Dar nu se poate! O spălătoareasă sau așa ceva se uită pe fereastra bucătăriei. O să ne vadă.

Ashe o trase spre el.

— Spălătoresele au puține bucurii, spuse el. Duc o viață searbădă. Las-o să se uite.

XI

Contele Emsworth stătea lângă patul de suferință al onorabilului Freddie privindu-l aproape duios.

— Ha? Ce? Da, zău! Al naibii șoc, tată.

— M-am mai gândit puțin, băiete, și poate am fost un pic cam dur cu tine. După ce ți se vindecă gleznă, m-am hotărât să-ți reinnoiesc alocația și ai să poți să te întorci la Londra, că văd că nu-ți priește la țară. Deși orice ființă umană cu scaun la cap ar prefera...

Onorabilul Freddie tresări, cu ochii ieșiți din orbite, ridicându-se în capul oaselor.

— Pe bune? Zău?

Tatăl lui încuviință din cap.

— Da. Dar, Freddie băiete, adăugă el nu fără patos, tare-aș mai vrea ca, măcar de dragul meu, să nu te mai faci de răs?

Își privi progenitura meditativ.

— O să încerc din răspuțeri, tată! zise onorabilul Freddie.

---- Sfarștit ----

CLASICII MODERNITĂȚII

„P.G. Wodehouse este un geniu al comicului și un maestru al farsei.”

The Times

„Lumea plină de umor a domnului Wodehouse nu se va demoda niciodată. Va continua să elibereze generații întregi dintr-o captivitate mai greu sau mai ușor de suportat decât aceea în care trăim noi astăzi.”

Evelyn Waugh

„Cel mai mare scriitor comic din toate timpurile.”

Douglas Adams

„Intrigile caraghioase, peisajele idilice, rupte de timp, stilul rafinat și savuros fac din lectura acestui roman o adevărată desfătare.”

Daily Mail

„Tihna vieții patriarhale de la Blandings este tulburată de șuvoiul neîntrerupt de impostori care dau tîrcoale Castelului. S-ar putea spune că la Blandings mișună impostorii la fel cum în alte case mișună șoarecii!”

The New York Review of Books

EDITURA POLIROM

ISBN 973-681-252-9

9 789736 812521

www.polirom.ro